

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 2^αν ΣΕΛ.

Πάπας Φραγκίσκος: Ο φονταμενταλισμός υπάρχει εις ὅλας τὰς θρησκείας!

Ο «ΑΛΛΑΗΤΟΣ» τῆς «καθολικῆς ἐκκλησίας», μίλησε πρόσφατα γιά τὸν θρησκευτικό φανατισμό καί φονταμενταλισμό καί δέχτε τί ζεστόμισε ὁ ἀνθρώπος: «ὁ φονταμενταλισμός εἶναι μία ἀσθένεια πού θά βρεθε σέ ὅλες τίς θρησκείες», ὁ θρησκευτικός φονταμενταλισμός δέν εἶναι πραγματικά θρησκευτικός. Γιὰτί; Ἐπειδή λέειτε ὁ Θεός. Εἶναι μία μορφή εἰδωλολατρίας, κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο πού λατρεῖται κάποιος τὰ χρῆματα» (Ἰστολ. Ἀκτίνας). Μὲ ἄλλα λόγια προσπάθησε νὰ «βγάλει λάδι» τὸ ἱσλάμ, στὸ ὁποῖο, μὲ τίς σαφεῖς καί ξεκαθάρες ἐπιπαγές τοῦ δαιμονικοῦ Κορανίου, σφάζουν οἱ «μαχητές» τοῦ Ἀλλάχ ἀθώους, γιά νὰ ...πῶνε στὸν «παράδεισο»! Προφανῶς εἶχε ὑπόψη του καὶ τὸ ἀμαρτωλὸ παρελθόν (καὶ τὸ παρόν) καὶ τῆς δικῆς του «θρησκείας», ἡ ὁποία συγκρίνεται ἐπτάσις δὲ σφαγῆς καί κακουχίες μὲ τὸ ἀμαρτωλὸ ἱσλάμ! Ρωτᾶμε τὸν θλιβερό «κάἀθήτη»: λέειτε ὁ Θεός ἀπὸ τίς θρησκείες ἐκείνες πού σφάζουν, ἀλλὰ μῆπως ἔλειπε ὁ Θεός καὶ ἀπὸ τῆ δι-

Ὑποκριτικά δηλώσεις τοῦ κ. Φραγκίσκου εἰς τὴν Ἀφρικὴν!

Ο ΘΛΙΒΕΡΟΣ ἡγετίσκος τοῦ κρατικοῦ δειγμάτος τοῦ ἀμαρτωλοῦ Βατικανοῦ ἔκανε πρόσφατα περίοδιο ἐπὶ «Μαύρη Ἥπειρο», γιά νὰ δείξει στοὺς ἐξέθλιωμένους Ἀφρικανούς ὅτι δῆθεν «εἶναι μαζί τους». Διᾶλεξε μία ἄθλια παρακούπολη πειναλῶν στὸ Νάϊρόμπι, γιά νὰ κάνει δηλώσεις. Πρῶτῃ του δὴλωσι: «Πράγματι, ἐδῶ νιώθω σὰν στὸ σπίτι μου!» Ὁ ἀνθρώπος πού βιώνει τὴν ἀπίστευτη χλιδὴ τῶν παπικῶν παλατιῶν δὴλωσε ὅτι «ἐννοῶσε σὰν στὸ σπίτι του» στὴν ἐξέθλιωμένη παρακούπολη, ὅπου πεθαίνουν χιλιάδες παιδιὰ ἀπὸ τὴν πείνᾱ! Ἡ ὑποκρίσις τοῦ ἀνθρώπου δὲν περικρύφεται! Κατόπιν προσπάθησε, μὲ ὁση ἱερουσικὴ ὑποκρισία διέθετε, νὰ συμπληρώσει τὴν κοινωνικὴ ἀδικαίᾱ λέειτ τὴ δῆλωσι: «Πῶς νὰ μὴ καταγίῃ τῆς ἀδικίε πού ὑφίστασθε; Ἡ ὡμὴ ἀδικία τῆς ἀστικῆς περιωροποίησης ἐκθλόνηται ἀπὸ τὰ τραύματα πού προκαλοῦν οἱ μειοψηφίες, οἱ ὁποῖες συγκεντρώνουν τὴν ἐξουσία, τὸν πλοῦτο καὶ ἐξουσίον μὲ ἐγωιστικό τρόπο, ἐνῶ ἡ ἀκατάπαστα αὐξάνουμένη πεισιψηφία εἶναι ὑποκείμενη νὰ καταφύγει εἰς ἐγκαταλείμμενες, μοχλοσμένες καὶ περιωροποιημένες περιφέρειες!» Σὲ ἄλλο σημεῖο τῆς ὁμιλίας του σπληνέισε τὴ «νέα ἀποικιοκρατίαν καὶ «τὴν ἄνιστ κατανομή τῆς γῆς» καὶ ἄλλα πᾶσι! Ρωτᾶμε τὸν ἱεροῦτῆ κ. Φραγκίσκο: Πόσα χρήματα διέθεσε τὸ πᾶπλοστο κράτος γιά τὴν ἐξέλιξη τῆς κοινωνικῆς ἀδικίας στὸν τρίτο κόσμο; Πότε ἀποκήρυξε τὴν «παλιά ἀποικιοκρατίᾱ», ἡ ὁποία τὸν ἔκαμε κοσμοκράτορα καὶ πᾶπλοστο τοῦ κρατικοῦ τοῦ γένιου, γιά νὰ δικαιούται νὰ καταδικάζει τὴ «νέα ἀποικιοκρατίᾱ»; Τελικὰ ὁ ἀνθρώπος «δὲν παῖζεται»!

Ὁ βαθύτερος σκοπὸς τοῦ παπικοῦ «ἱωβηλαίου ἔτους»

Ο ΙΟΥΔΑΪΣΜΟΣ μὲ χριστιανικὸ μανδύα εἶναι ἐδῶ καὶ ὀνομάζεται «καθολικὴ ἐκκλησία». Ὁ ὀνομαζόμενος χαρακτήρας τοῦ ἱουδαϊσμοῦ εἶναι ἡ οἰσία τοῦ παπισμοῦ. Τὸ πόσο ἱουδαϊκὸς εἶναι ὁ παπισμός φαίνεται καὶ ἀπὸ τίς ἱουδαϊκὲς ἐορτές, τίς ὁποῖες «βάπτισε» χριστιανικῶς καὶ τίς, ὁποῖες ἡ ἀρχαία Ἐκκλησία εἶχε ἀπορρίψει, μαζί μὲ ὅλη «τὴν σὰκὰ τοῦ νόμου». Μία ἀπὸ αὐτές εἶναι καὶ ὁ «ἱωβηλαῖος», τὸ ὁποῖο κηρύζει ὁ «ἀλάθης» καὶ ἀρχισὸ τὸν περασμένο μῆνα. Δεῖτε τὴν εἰδηση καὶ μαζί τὰ μαγικοπανανιστικὰ δρώμενα τῆς «εὐοτίας»: «Ξεκινᾷ σήμερα τὸ Ἅγιο Ἔτος» τῶν καθολικῶν (ἱωβηλαῖο), τὸ ὁποῖο καὶ πρόκειται νὰ διαρκέσει μέχρι τὸν ἐρχόμενο Νοέμβριο. [...] Μετὰ τὴν λειτουργίαν στὸ Βατικανὸ καὶ τὸ ἀνοίγμια τῆς Ἁγίας Πύλης», κάτω ἀπὸ τὴν ὁποία θὰ περνοῦν οἱ προσκυνητές, ὁ ποντίφικας πρόκειται νὰ μεταβῇ στὴν πλατεῖα Ντὶ Στάνια, γιά νὰ ἐναποθέσῃ Λουλούδια καὶ στεφάνι στὸ ἀγάλμα τῆς Παρθένου, σύμφωνα μὲ τοπικὴ παράδοσι τῆς ἱαλικῆς πρωτεύουσας. [...] Ἀναλυτὲς ἐκτιμῶν πῶς τὸ ἱωβηλαῖο θὰ προσελκύσει 33 ἐκατομμύρια ἐπισκέπτες. Ὅμως ξενοδόχοι ἀναφέρουν πῶς οἱ προμοκρατικὲς ἐπιθέσεις στὸ Παρίσι ὀδηγήσαν σὲ πολλὰς ἀκυρώσεις. Ὁ παπὶς Φραγκίσκος, πάντως, ἔκανε σάφες ὅτι τὸ Ἅγιο Ἔτος» τῶν καθολικῶν, δέν πραγματοποιεῖται μόνον στὴν Ρώμη, ἀλλὰ καὶ σὲ ὅλοκληρον τὸν κόσμο. Κατὰ συνέπεια, οἱ πιστοί, μποροῦν νὰ ἐπισκεφθοῦν, μὲ εὐλικρινεῖς ἀίτημα μετάνοιας, καὶ μία ἀπὸ τὴν ρωμαιοκαθολικὴ ἐκκλησία σὲ κάποιο ἄλλο σημεῖο τοῦ πλανῆτης, χωρὶς νὰ εἶναι ὑποκείμενοι νὰ ταξιδεύουν μέχρι τὸ Βατικανόν» (Ἰστολ. Τρικυκιδ2)! Καταλαβαίνει ὁ καθένας πῶς, μὲ τὰ 33 ἐκατομμύρια ἐπισκεπτοὶν στὸ κρατικό δέλιμα, πόσο χρήμα θὰ ἐισπρέσει στὴν «Τράπεζα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος», μὲσω τῶν μαγικοπανανιστικῶν φιστών! «Γιαλὰ μου τέχνη κόκκινος»!

πνευματικότητα τοῦ ἔργου πού εἶμαι βέλβιος ὅτι ἔχετε ἀναλάβει – ὁ ἀνθρώπος νὰ προσπατεῖτε ὡς ἡ μεγαλύτερη ἀξία, πού εἶναι ἡ ἀξία τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς. Νὰ προσπατεῖτε ὁ ἀνθρώπος καὶ ἡ ἀνθρώπινη ζωὴ νὰ ἀναδειχθῇ καὶ τὴν ἀγάπὴ πρὸς τὸν συνάνθρωπο πού μπορεί νὰ ἐνώνει τῆς διαφορετικῆς θρησκείας καὶ ἰδεολογιῶν» (Ἰστολ. Πατερικὴ Παράδοσι)! Ἐκεῖ φάσαμε, νὰ ἐμπρίετῃ τὸ Πατριάρχ κ. Θεόφιλος σὲ ἕνα ἄθεο νὰ προσβεῖ τὴν πανθρησκεία ...θεολογώντας! Καὶ ὅχι μόνον νὰ μὴ ἀντιδρᾷ, ἀλλὰ καὶ νὰ τὸν παρασημοφορεῖ καὶ νὰ τὸν βραβεύει, (γιά ποῖο πράγμα); προφανῶς γιὰ τὴν ἀρνησίη του στὸ θεὸ καὶ τὴν προέηθησὶ πού θρησκευτικὸ συγκρητισμοῦ του! Αἰμίμονο γιὰ τὴν καταντία μας!

Σκοπεύουν νὰ μᾶς καίξουν βρωμερὰ καὶ ἐπικίνδυνα ἐντομα;

ΕἶΝΑΙ ΓΝΩΣΤΟ πῶς καὶ τὰ τρὶφια τὸν κόσμο εἶναι σήμερα στὰ χέρια τῆς «Νέας Τάξεως Προγμάντων», μὲσω τῶν πολυεθνικῶν ἐταιρειῶν. Τὸ ἰ μᾶς ταῖζων, κανεὶ δὲν γινώκει! Τὴ τελευταία σκοπεύουν νὰ μᾶς τᾶισουν καὶ ἐντομα, ὡς δῆθεν λύση τοῦ παγκόσμιου ἐπισσιπτικοῦ προβλήματος! Δεῖτε τὴν ἀνησυχητικὴ εἰδηση: «Ἡ ἰδεὰ καὶ μόνον ὁ πρῶτε ἐντομα, μπορεί νὰ σὰς φέρεῖ συναισθήματα φρίκης. Ὅμως, τὸ ἐνδιαφέρει γιὰ τὴ χρησιμότητά τους ὡς τρόφιμα, ὅλο καὶ αὐξάνεται. Καὶ εἶναι τόσο μεγάλο, ὥστε ἡ Εὐρωπαϊκὴ Ἀρχὴ γιὰ τὴν Ἀσφάλεια τῶν Τροφίμων ἔχει μόλις προβεῖ σὲ ἀξιολόγησιν τὸν κίνδυνον γιὰ τὴν παραγωγή, τὴν ἐπέξεργασία καὶ τὴν κατανάλωσι αὐτῆς τῆς ἐναλκυκῆς πηγῆς πρωτεΐνης. Ὅσοι ἀναρωτιέται πῶς δημιουργήθηκε ἡ ἰδεὰ γιὰ τὴ κατανάλωσιν τῶν ἐντόμων, ἀρκεῖ νὰ σκεφτεῖτε ὅτι ὁ ὑποσιτισμός εἶναι ἡ μεγαλύτερη ἀπειλὴ σὲ ὅλο τὸν κόσμο. Τὸ 2011 ὑπῆρχαν 7 δισεκατομμύρια σῆματα πού δέν

ὉΘΕΟΔΟΣΟΣ ΤΥΠΟΣ

Ο ΑΓΙΟΣ ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ

Ο ΑΓΙΟΣ ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΤΙΜΟΘΕΟΣ

ΣΤΙΣ 22 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ ἡ Ἐκκλησία μας τιμᾷ τὴν μνήμη τοῦ ἁγίου Ἀποστόλου Τιμοθέου. Ὁ ἅγιος Τιμόθεος καταγόταν ἀπὸ τὰ Λύστρα τῆς Ἰσουλρίας, ἡ μητέρα του ὀνομαζόταν Εὐνίκη καὶ ὁ πατέρας του ἦταν Ἕλληνας. Ἀφοῦ μαθήτεψε κοντὰ στὸν Ἀπόστολο Παῦλον, κατόπιν συνενργάσθηκε μαζί του στὸ κήρυγμα καὶ στὴν διάδοσι τοῦ Ἁγίου Εὐαγγελίου. Ἐπειτα γνώρισε τὸν ἅγιο Ἰωάννη τὸν Θεολόγο, ἀπὸ τὸν ὁποῖο ἔλαβε πλοῖσια τὴν χάρι τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ χειροτονήθηκε ἀπὸ τὸν Ἀπόστολο Παῦλο Ἐπίσκοπος Ἐφέσου. Ὅταν ὁ ἅγιος Ἰωάννης ἐξορίσθηκε στὴν Πάτμο, ἀπὸ τὸν ρωμαῖο αὐτοκράτορα Διομετιανὸ ὁ ἅγιος Τιμόθεος ποῖσιανε τὴν Ἐφεσο. Κάποτε στὴν Ἐφεσο, οἱ εἰδωλολάτρες ἐόρταζαν τὴν παγανιστικὴ ἐορτὴ καταγνώγιο, καὶ οἱ ἄνθρωποι κρατώντας τὰ

φανὸ πού μεταφέρθηκε στὴν Κωνσταντινούπολη καὶ ἀποθησαυρίσθηκε στὸν Ναὸ τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων.

εἰδωλα μὲ σκεπασμένα τὰ πρόσωπά τους μὲ μάσκες καὶ τραγουδώντας ἄσεμνα τραγούδια ὁμοῦσαν σὲ ἄνδρες καὶ γυναῖκες σκοτώνοντας ὁ ἕνας τὸν ἄλλο. Βλέποντας ὁ ἅγιος Τιμόθεος τὸ πλῆθος νὰ ἔχει παρεκτραπεῖ καὶ ἐμπνεόμενος ἀπὸ θεῖο ζῆλο προέτρεπε τοὺς εἰδωλολάτρες νὰ σταματήσουν τίς ἄσεμνες αὐτές πράξεις καὶ τοὺς κήρυττε τὸν λόγο τοῦ Θεοῦ. Τότε οἱ ἄνθρωποι παρακινούμενοι ἀπὸ τὸν διάβολο ὄρμησαν κατὰ πᾶν τοῦ καὶ τὸν τυπούσαν μὲ μανία ἕως πού τὸν σκότωσαν. Ἐτοῖ ὁ μακάριος Τιμόθεος ἔλαβε τὸν στέφανο τοῦ μαρτυρίου καὶ ἐνταφιάσθηκε ἀπὸ τοὺς χριστιανούς. Ἀργότερα τὸ ἅγιο λείψανό του μεταφέρθηκε στὴν Κωνσταντινούπολη καὶ ἀποθησαυρίσθηκε στὸν Ναὸ τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων.

Εἰς μνημόσυνον Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν Ἱερωνύμου τοῦ Α΄

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

στὸν τύπο καὶ μεθοδευμένα προκλήθηκε μεγάλος σκανδαλισμός τὸν ἀδυνάμην πιστῶν.

Χάρis στὴν ἀγάπῃ πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ τότε Ἀνακρίτου Γεωργίου Τζανετί, Ἐφέτου ἔχομε τὴν δυνατότητα νὰ δώσουμε στὴν δημοσίωση νὰ ἀποτελέσουν ἐνα τρῶφιμο σὲ παγκόσμιο ἐπίπεδο. Ἐπίσης, ἡ ἔκθεσι ἐποήσιανε ὅπ ἡ ἐκπορῆσι τους θὰ ἔκανε καλὸ καὶ στὴ περσιβόλῃον» (Ἰστολ. Τρικυκιδ2)! Νέα (καὶ) διατροφικὰ ἦθη τῆς «Νέας Ἐποχῆς» καὶ τῆς «Νέας Τάξεως Προγμάντων»! Κάποτε ἰσως μᾶς σερβίρουν καὶ ἀνθρώπων κρέας, τίποτε δὲν ἀποκλείεται, ἀφοῦ ὁ ἀνθρώπος εἶναι «ἐξάρτημα τῆς φύσεως» κατὰ τοὺς νεοεποχίτες, «ὁμοούσιος» τῶν ἐντόμων! Φρίκη!

Διαπιστώνει κανεὶς τὴν ἀφοσιωσὴ τοῦ πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν, τὴν καθαρὸτητα τῶν προθέσεων του καὶ τὴν ἀνάλωσι τοῦ σπ ἐργο τῆς διαφυλάξεως καὶ ἀξιοσημείωσης τῆς ἐναπομείνουσῆς ἐκκλησιαστικῆς περιουσίας.

Ἐν καιρῷ εὐθέτω θὰ δώσουμε εἰς τὴν δημοσίωσι καὶ τὴν ἀπολογία τοῦ μακαριστοῦ Ἀρχιεπισκόπου Σεραφείμ.

Ἄς ἀφήσουμε ὁμως νὰ μιλήσει ὁ ἴδιος καὶ ὁ ἀναγνώστης νὰ βγάλει τὰ συμπεράσματά του:

Ἐνῶπιον τοῦ κ. Ἀνακρίτου τοῦ Β΄ Εἰδικοῦ Τμήματος Πλημμελειοδικῶν Ἀθηνῶν.

ΥΠΟΜΝΗΜΑ

τοῦ Ἀρχιεπισκόπου τ. Ἀθηνῶν καὶ πᾶσης Ἑλλάδος Ἱερωνύμου, κατόικου Ὑστερινίου Ἱθύνου.

Ἐτοῖς, κατόπιν τῆς ὑπ΄ ἀριθμ. 1/Β1977 παραγγελίας τοῦ κ. Εἰσαγγελέως Πλημμελειοδικῶν Ἀθηνῶν, κατηγοριῶν, ἀς ἀνοῦμαι καὶ ἀποκρούω, ἔχω τὴν τιμὴν νὰ ἐκθέσω Ἰγνὶν τὰ ἐξῆς, ἐμποδοῖσθεῖς ἐκ λόγων ὑνείας καὶ ἀποστάσεως νὰ προσέλθω αὐτοπροσώπως κατὰ τὴν ἀνάκρισιν:

1. Ἐπισυνάδων ὡδε βιβλίον μὲ «Περὶ τοῦ οικονομικοῦ προβλήματος τῆς Ἐκκλησίας» εἰς ὁ περιέχοντα ἅπαντα τὰ γενικά διὰ τὴν ἀπόκρισιν τῶν κατηγοριῶν γνωστὰ εἰς ἐμὲ στοιχεῖα καὶ περιγράφεται ἐν πᾶσι δυνατῇ συντομία ὁ πᾶνιος ἀγών, ὁ ὁποῖος διὰ πρῶτην φορὰν ἀπὸ τῆς Ἐθνικῆς Παινευνοσίας τοῦ 1821 διέζηρξεν ἡ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἀφ΄ ἑνὸς μὲν διὰ νὰ περισυλλεῖται ἀφ΄ ἑτέρου δὲ διὰ νὰ ἀξιοποιήσῃ ὁ εἰσὶ ἐπραστικός ὄγκος τῆς ἐκκλησιαστικῆς περιουσίας (30 χιλιάδες, ἐνδεχομένως καὶ 50 χιλιάδες κτήματα, τὰ ὁποῖα ὑπολογίζεται ὅτι ἀνήκουν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν).

2. Ἡ φράσις «διὰ πρῶτην φορὰν» δὲν ἀφορᾷ μόνον εἰς τὸ μέγεθος καὶ τὸ εἶδος τῆς ἐργασίας, ἡ ὁποία εἶχεν ἀναληφθῆ, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ πρόσωπα, τὰ ὁποῖα ἐδεχθήσαν νὰ τὴν διεξαγάγουν. Διότι, ἐκτός τῶν ἀρμόδιων ἐκπροσώπων τῶν ὁλομῶν Δημοσίων Ὑπηρεσιῶν, καὶ κατὰ πάντα ἀξιοσεβαστῶν καὶ προθυμῶν εἰς πάντοτε, διὰ πρῶτην φορὰν ἐκλήθησαν νὰ βοηθήσουν εἰς τὸ ἔργον τοῦτο πρόσωπα, τὰ ὁποῖα ὡς τὸν ὀνομαστὴν τὸν ἥδη κατηγορηθέντων διαπιστοῦται, εἶναι ἐκ τῶν τὰ πρῶτα φερόντων εἰς τὴν οικονομικὴν ζῶνῃ τοῦ τόπου μας, καὶ ἐπιπλέον, ὡς δυνάμει ὑπευθύνους νὰ διαβεβαίωσιν ὅπως, εἶναι καὶ εὐσεβεῖ τέκνα τῆς Ἐκκλησίας, τὰ ὁποῖα ἐθεώρησαν πᾶν τὴν ἐλογίαν τοῖ ὅτι ἔχαν κλήσιν νὰ προσφέρουν ἐθελοντικῶς τὴν ὑπηρεσίαν τῶν εἰς τὸ ἔργον αὐτὸ ἔργον τῆς Ἐκκλησίας, Γνωρίζων καλῶς καὶ ἐξ ἰδίας ἀντιλήψεως τὴν ἀγάπην τῶν ἀντιπρὸς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τῆς ἐκτίμῃς τῆς πασηνῶστος περὶ τῆς ἐπιχειρήσεως ἱκανότητάς τῶν ἐκτέφην, ὅπως τῶς παρακαλέσω, ἵνα τῶς χρησιμοποιοῦσιν καὶ ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας, πράγμα τὸ ὁποῖον καὶ προθύμως ἐδεχθήσαν ὅπως τὸ πρῶτον καὶ μετὰ παραδειγματικῶ ζήλω ἐτέλεσαν. Αὐτοῦμαι μεθεβότα, διότι ἡ παρακίνησις μου ἐκείνη ἐγένετο ἀορμὴ καὶ ἐμπλακῶσιν οὔτοι εἰς μίαν ὑπεθέσιν, ἡ ὁποία τοὺς καταλόγηε τὸ ἐντελὸς ἀντιθετὸν ἐκείνου, διὰ τὸ ὁποῖον οὔτοι μόνον ἐπαινοῦς καὶ εὐγνωμοσύνην ἔπρεπε νὰ εἶχεν εἰσιτρέξει.

3. Διὰ νὰ κερδηθῇ ἀπώλεσθεῖς χρόνος ἐκατόν πενήντηον ἐτῶς σχεδὸν τελείας ἀπράξις, ἔπρεπεν ἀπαρητίτως ὁ ΟΔΑΕΠ νὰ ἀπαλλαγῇ τοῦ ταχύτερον ἀπὸ τὰς διαφόρους ἐκκρεμότηας καὶ τὰς ποικίλας καὶ ἐξ ὁλοῦ τῶν πλευρῶν διατυπωμένας διεκδικήσεις ἐπὶ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς περιουσίας. Ἐδοῖ τὸ συντομώτερον νὰ διυνηθῇ ὁ Ὅργανισμός νὰ ἀρχίσῃ τὸ θετικόν τοῦ ἔργου τῆς ἀξιοποίησεως τῆς ἐναπομένουσῆς ἱερᾶς περιουσίας, ὥστε ἐντὸς χρονικοῦ διαστήματος, κατὰ δυνατὸν βραχυτέρον, ἡ Ἐκκλησία νὰ καταστῇ οικονομικῶς ἀντάρκης, πρὸς ἄριωτέραν ἐκπλήρωσιν τοῦ ἔργου!

ἱεραποστολικὸ καὶ κοινωνικὸ ἔργον.

Πρὸς πραγματοποιήσιν τοῦ διπλοῦ τοῦτου σκοποῦ εἰργάξαντο φιλοτιμῶς τόσον οἱ ἔχοντες τὴν εὐθύνην τῆς Διοικήσεως ὅσον καὶ οἱ ἀρμόδιοι ὑπηρεσιακοὶ παράγοντες τοῦ ΟΔΑΕΠ. Ἐκείνο ὅμως τὸ ὁποῖον εἰς τὴν σκέψιν ὁλων προεῖχεν ἥτο ἡ ἀπαλλαγὴ τοῦ ΟΔΑΕΠ ἐκ τῶν ἐκκρεμότητων, αἱ ὁποῖαι δὲν ἐπέτρεπαν νὰ προχωρήσῃ εἰς τὴν ἀξιοποίησιν τῶν περιουσιακῶν στοιχείων τῆς Ἐκκλησίας, τὰ ὁποῖα παραμῆνον ἀπρόσδοα, ἐπὶ ἀνυπολόγητον ζήτημα τῆς Ἐκκλησίας. Ἐπὶ παραδείγματι, τὸ δασόκτημα τῆς Στροφιλάς ἀπέφερον, ἰσως ἀκόμη καὶ σήμερα ἀποφέρει ἐτήσιως εἰς τὴν Ἐκκλησίαν μόνον 170 χιλιάδας δραχμῶν, ἐνῶ ἀξιοποτιμώμενον, συμφωνῶς πρὸς τὰς γενομένας μελέτας, θὰ ἐπρεπε νὰ ἀποδίδῃ ἐτήσιως περὶ τὰ 330 ἐκατομμύρια, (μὲ ἀξίαν δραχμῆς τοῦ 1972).

4. Μετὰ τὴν δημοσίωσιν τοῦ Νόμου 126/1969, καὶ ἂρ μετὰ τὸν Αὐγουστον τοῦ 1969, οὔτε προήδερα πλέον τοῦ Κεντρικοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ ΟΔΑΕΠ, οὔτε καν μετῆγον αὐτοῦ, ἀλλὰ παρακολούθων μετὰ ἀμερίστον ἐνδιόφερον τὸ ὑπὸ τοῦ ΟΔΑΕΠ συντελούμενον τότε ἔργον, ἐν πλήρει συναισθήσει τῆς ἀρχιερατικῆς μου συνειδήσεως, εἰμαι εἰς θέσιν νὰ διαβεβαίωσιν τὴν ἀνακριπικὴν καὶ δικαστικὴν τῆς πατρίδος μου Ἀρχὴν, ὅπ ἐκ τῶν γενομένων τότε ὑπὸ τοῦ ΟΔΑΕΠ ἐνεργειῶν ἡ Ἐκκλησία ἔκ μόνον δὲν ἐξημικρῆσε οικονομικῶς, ἀλλὰ καὶ ἐργαστικῶς ὑφελέθη ἐξ αὐτῶν. Βεβαίως δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἔχω συγκρατήσι εἰς τὴν μνήμην μου μίαν πρὸς μίαν τὰς περιπτώσεις, αἱ ὁποῖαι ὑπομνησκονται ἐν τῷ κατηγορητηρίῳ, ἀλλ΄ ἐνθυμούμαι καλῶς καὶ μαρτυρῶ, ὅπ ἐνευχιζόντο ὑπὸ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ ΟΔΑΕΠ μία πρὸς μία αἱ περιπτώσεις. Ἐκείνο τὸ ὁποῖον ἐξήγετο ἀβίαστως εἰς συμπεράσμα ἥτο, ὅπ τὸ γενικότερον συμφέρον τοῦ Ὁργανισμοῦ, καὶ κατ΄ ἐπέκτασιν καὶ τὸ τῆς Ἐκκλησίας, ἐπέβλεπον, ὡς καὶ ἀνωτέρω ἐσημείωσα, ὅπως αἱ ἐκκρεμότητες ρυθμιζοῦντο κατὰ τὸν τρόπον, ὁ ὁποῖος διεργάφετο ἀπὸ τὰς ληφθεῖσας τότε ἀποφάσεις. Συνεπράτῃσε εἰς τὴν μνήμην μου ὁμως καὶ πᾶνς ἐκ τῶν ἀποφάσεων, αἱ ὁποῖαι παρὰ τὸ γεγονός, δὲ δὲν ἦσαν ἐνωφελεῖς ἐν στενῇ οικονομικῇ ἐννοίᾳ, εἰς τὸν Ὁργανισμόν, ἐν τούτοις εἰσαν ἐπιβαλλόμεναι ἐκ τῆς πνευματικῆς ἀποστολῆς τῆς Ἐκκλησίας. Ἐπὶ παραδείγματι, εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ἔχον σοβαρὰς ἀντιμεταποσθῇ, θὰ ἤγγιζε πρὸς τὴν ὀριστικὴν λύσιν του.

Τῶρα ὁμως, ὅπως ἐξεληλύθησαν τὰ πράγματα καὶ μετὰ τὴν κακὴ τὴν μοῖρα ἐπληθήευσαν τὸν προβλήματῶν μας, ἡ οικονομικὴ ἀνθρώσις τῆς Ἐκκλησίας εἶναι πλέον δυσκολώτατ ἀν μὴ καὶ ἀδυνάτος, διὰ τοὺς λόγους ὁ ὁποῖοι ἐκτινέται εἰς τὰς σελίδας 145 καὶ ἐξῆς τοῦ συνημμένου βιβλίου.

Ατυχῶς διὰ τὴν Ἐκκλησίαν, ὑπερῆχυσε τὸ κατ΄ἐμὸ μῶος καὶ παρεμρίσθη ἡ ἀγάπη πρὸς αὐτήν.

Ἐάν, ἔστω καὶ τὴν δωδεκάτην ὥραν, εἰσκηκοῦμεν, ὁμμερον τὸ πρόβλημα τῆς περιουσίας τῆς Ἐκκλησίας, ἔχον σοβαρὰς ἀντιμεταποσθῇ, θὰ ἤγγιζε πρὸς τὴν ὀριστικὴν λύσιν του.

Ἐν Ὑστερινίῳ Ἱθύνῳ τῇ 10ῃ Φεβρουαρίου 1977

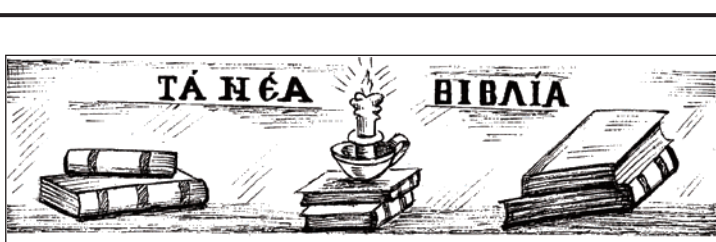
Μετὰ τῆς προσκοχῆς τιμῆς ὁ π.ρ. Ἀθηνῶν Ἱερωνύμος

Ἡ ἀπόφασίς τῆς Ἑλληνικῆς Διοκαιοσύνης ἦταν ἀθωωτικὴ γιὰ τὸν Ἀρχιεπισκόπο Ἱερωνύμου, πού ἠνάηθε ὅλες τοῖς τίς δυνάμεις γιὰ τὴν ἀνθρώσῃ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων καὶ τὴν ἀξιοποίησι καὶ ἐξασφάλισι τῆς Ἐκκλησιαστικῆς περιουσίας. Περὶ αὐτοῦ εἶχα εἰδοποιήσι ἐγκρίτως ἅπαντας τοὺς Σε-

Τὰ Ἰσλαμικὰ κράτη ἐπιθυμοῦν ἀνεξίθρησκίαν

Ὅσον καὶ ἂν ὁ σκοταδισμός ἐπιχειρῇ νὰ ἐπικρατήσῃ ἀργὰ ἡ γρήγορα οἱ κάτοικοι τῆς Μέσης Ἀνατολῆς ἀντιλαμβάνονται ὅτι δὲν μποροῦν νὰ μὴ ἀκολουθοῦν τὰς παρακοῖμους χριστιανικὰς κατακτίσεις ὡς εἶναι καὶ ἡ ἀνεξίθρησκία. Ὡς κατέσθη γνωστὸν ἀπὸ ἄρδρον τοῦ κ. Στεφάνου Νικήτα τῆς huffingtonpost.gr τῆς 16ῆς Δεκεμβρίου 2015:

«Μία διεθνὴς ἔκθεσι τοῦ Pew Research Center, ἡ ὁποία προέκυβε ἀπὸ ἔρευνα πού πραγματοποιήθηκε ἀπὸ τὸ 2008 ἕως τὸ 2012 σὲ δείγμα 38.000 ἀνθρώπων σὲ 39 χῶρες, γιὰ τὸ θέμα Ὑθρησκεία, Πολιτεία καὶ Κοινωνία» ὅτὴν μουσουλμανικὴ κοινότητα, πού ἀριθμεῖ 1,6 δισ. πιστοὺς στὸν κόσμο. Οἱ ἐρωτῆθέντες ρωτήθηκαν, ἐὰν ἡ Σαρία θὰ πρέπει νὰ εἶναι ὁ ἐπίσημος νόμος

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΦΘΙΩΤΙΔΟΣ ΝΙΚΟΛΑΟΥ, «Ὅσαιες μορφές τοῦ Κεχροβυνίου Ἱθύνου», ΕΚΔΟΣΕΙΣ Ι. Μ. ΦΘΙΩΤΙΔΟΣ, ΛΑΜΙΑ 2015, σελ. 40.

Τῆνις στὴν καταγωγή ὁ Σεβασμιώτατος Νικόλαος καὶ γιὰ τὸν λόγο αὐτὸ ἡ ἀγάπη του καὶ ἡ εὐλάβειά του πρὸς τὴν Ἱερά Μονὴ τῆς Κυρίας τῶν Ἀγγέλων Κεχροβυνίου τὸν ὥθησαν νὰ ἐκδόσῃ μὲ τὴν συνεργασίαν τῶν ἐκδόσεων τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως τὸ παρόν τευχίδιον, στὸ ὁποῖο μὲ ἀπὸ ἀλλὰ χειροτμώμενο τρόπο παρουσιάζονται βιογραφικὰ στοιχεῖα ἀπὸ ἀγαθόμηνες μορφές πού σπόλιαν μὲ τ

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ «ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΥ ΕΝΩΣΕΩΣ ΘΕΟΛΟΓΩΝ»

Ἀνάρμοστος καὶ προσβλητικὴ, διὰ τὴν Διαρκή Ἱερὰν Σύνοδον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἀνακοίνωσις τοῦ Ὑπουργοῦ Παιδείας κ. Νικολάου Φίλη

Τὴν 15ην Ἰανουαρίου ἐ.ἔ. ἡ Πανελλήνιος Ἑνωσις Θεολόγων (Π.Ε.Θ.) ἐξέδωσε τὸ ἀκόλουθον Δελτίον Τύπου.

Τὸ Ὑπουργεῖο Παιδείας σὲ Δελτίο Τύπου του, τῆς 14ης Ἰανουαρίου 2016, τὸ ὁποῖο ἀναρτήθηκε στὴν ἱστοσελίδα τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας καὶ ἀναδημοσιεύθηκε καὶ ἀπὸ τὰ ΜΜΕ, ἀναφέρει μεταξὺ ἄλλων καὶ τὰ ἑξῆς : «Ὁ Ὑπουργὸς Παιδείας παρέδωσε τὴν ἀπόφαση τῆς Δ.Ι.Σ., τὴν εἰσήγησιν τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτη Ναυπάκτου καὶ Ἀγίου Βλασίου κ.κ. Ἱεροθέου, **ἀλλὰ καὶ παλαιότερα κείμενα ποὺ ἀφοροῦν τὸ Μάθημα τῶν Ὄρθοεσκειπτικῶν (Εἰσήγησις Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτη Ἀλεξανδρουπόλεως κ.κ. Ἀνθίμου, Εἰσήγησις Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτη Μεσσηνίας κ.κ. Χρυσοστόμου, Ἀπόφασις τῆς Δ.Ι.Σ. τῆς 5/11/2012)** στὸν Πρόεδρο τοῦ Ι.Ε.Π., **ὥστε νὰ ἀποτε-**

λέσουν ἀντικείμενο ἐξέτασης καὶ συζήτησης στὶς ἐργασίες τῆς εἰδικῆς ἐπιτροπῆς γιὰ τὸ Μάθημα τῶν Ὄρθοεσκειπτικῶν».

Ἀπὸ τὴν παραπάνω ἀνακοίνωσιν τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας προκύπτουν κάποια εὐλόγα καὶ σημαντικὰ ἐρωτήματα, τὰ ὁποῖα ἡ Πανελλήννια Ἑνωσις Θεολόγων ὀφείλει νὰ θέσῃ δημόσια πρὸς τὸν κ. Ὑπουργὸ Παιδείας:

1) Ἀφ’ ἐαυτοῦ, μόνος του ὁ Ὑπουργὸς Παιδείας, ἐντόπισε τὰ κείμενα ποὺ ἀναφέρονται στὴν ἀνακοίνωσιν ἢ ποῖο ἀποφωρετικὴ περιήπτιωσι, πὸς ἡ ποιοι παρέδωσαν στὸν Ὑπουργὸ τὰ ἄλλα (2) κείμενα, γιὰ νὰ τὰ παραδώσει καὶ ἐκεῖνος μὲ τὴ σειρά του, μαζὶ μὲ τὴν Ἀπόφαση τῆς ΔΙΣ τῆς 13ης Ἰανουαρίου 2016, στὴν ἀρμόδια Ἐπιτροπὴ τοῦ ΙΕΠ, γιὰ νὰ ἀποτελέσουν καὶ αὐτὰ ἀντικείμενο ἐξέτασης;

2) Τὰ ἀναφερόμενα κείμενα

Συνεργασία Ἀγίωv

Ὑπάρχει ἄμεση ἐπικοινωνία μεταξὺ τῶν Ἀγίωv τῆς Ὁριαμενουσίης Ἐκκλησίας καὶ τῆς Στρατευομένης. Μάλιστα σὲ μίᾱ εὐχῇ τῶν Θεοφρονέων τοῦ Ἀγ. Σωφρονίου Πατριάρχου Ἱεροσολύμων λεγεται τὸ ἑξῆς:

«Σήμερον τὰ ἄνω τοῖς κάτω συνεορτάζει, καὶ τὰ κάτω τοῖς ἄνω συνομιλεῖται».

Καὶ πάλι σὲ ἄλλο σημεῖο λέγει: «καὶ Ἀγγελοι μετὰ ἀνθρώπων συνοεορτάουσιν».

Ὅπως θέλουμε λοιπὸν δὲν ἐμποδίζει τὴν ἐπικοινωνία, οὔτε ἡ διαφορὰ τῆς οὐράνιας καὶ ἐπίγειας ζωῆς, οὔτε ἡ σάρκα. Ἀλλὰ τοὺς ἐνώνει ὁ Χριστός.

Ἐνα ὠραῖο παράδειγμα εἶναι ἡ συνεργασία τοῦ Ἀπ. Παύλου καὶ τοῦ Ἀγ. Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου.

Ὁργίσθηκε κάποτε ὁ βασιλεὺς τῆς Πόλεως ἐναντίον κάποιου ἄρχοντος τοῦ παλατιοῦ. Τὸ πῆρε τὴν περιουσία καὶ ἤθελε νὰ τὸν φωνεῖται. Ἐκεῖνος ἦν ἕχοντας πού ἄλλοι νὰ καταφυγῇ. ἔτρεξε στὸν Πατριάρχη Χρυσοστόμο, ὁ ὁποῖος ὅμως ἀποσιώπησε ἐκεῖνὴ τὴν ὥρα καὶ εἶπαι δὲν τὸν εἶδε αὐτοπροσώπως. Ὅταν ὅμως ὁ Ἅγιος ἔμαθε ὅτι τὸν ζήτησε ὁ ἄρχοντας, τοῦ παρήγγειλε νὰ πᾶν τὴν ὥρα τοῦ Ἀποδείπνου νὰ συνομιλήσουν. Ἐδωσε μάλιστα ἐντολὴ στὸ μαθητὴ τοῦ τὸν Πρόκλο, πού ἄργότερα ἔγινε καὶ αὐτὸς Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως, ὅταν ἔλθοι ὁ ἄρχοντας νὰ τὸν πᾶν κρυφὰ στὸ καλλι τοῦ.

Πράγματι, ὅταν νύχτωσε, πῆγε ὁ ἄρχοντας κατὰ τὴν παραγγελία τοῦ Ἀγίου. Ὁ Πρόκλος πηγαίνει νὰ εἰσποήσει τὸν Ἅγιο καὶ θρῖσκε τὴν πόρτα κλειστή. Νόμισε δὲ δὲν ἦταν κανένας μέσα. Κοίταξε ὅμως ἀπὸ μίᾱ θυρίδα, γιὰ νὰ δεσπωθῇ καὶ βλέπει ὅτι ὁ μὲν Ἅγιος καθόταν καὶ ἔγραφε, καίποισ δὲ ἀνδρῶπος φαλακρὸς καὶ μὲ πλατεῖα γένεια στεκόταν ἐπάνω ἀπὸ τοὺς ὤμους τοῦ Ἀγίου λίγο σκυμμένος καὶ τοῦ μιλοῦσε συνεχῶς στὸ αὐτῖ.

Μόλις εἶδε αὐτὸ ὁ Πρόκλος, νόμισε ὅτι κάποιος ἄνθρωπος εἶχε ἔρδει ἀπ’ ἔξω καὶ συνομιλοῦσε μὲ τὸν Ἅγιο. Περίμενε πολλὴ ὥρα νὰ βγῇ ὁ ἀνδρῶπος ἐκεῖνος. Ἀλλὰ ἡ ὥρα περνοῦσε καὶ ἐκεῖνος δὲν ἔβγαινε. Ἐπῆγε τότε καὶ εἶπε στὸν Ἄρχοντα ὅτι δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ τὸν δῇ, διότι κάποιος ἄνθρωπος φαίνεται νὰ ὁμιλᾷ μαζὶ του γιὰ σοβαρὴ ὑπόθεση.

Ὁ ἄρχοντας περίμενε ἀκόμῃ λίγο καὶ ξαναπέττελε τὸν Πρόκλον. Ἐπέστρεψε λυπημένως, γιατί δὲν θρῖκε τὴν ευκαιρία νὰ βάλῃ μέσα τὸν ἄρχοντα καὶ διότι νόμισε ὅτι ὁ ἀνδρῶπος μῆτε κρυφὰ μέσα, χωρὶς νὰ τὸν ἐρωτήσῃ. Περίμενε καὶ πάλι καὶ ἐνοχλούμενος ἀπὸ τὸν ἄρχοντα, πῆγε ξανά νὰ ἰδῇ. Βλέπει καὶ τώρα τὸν ἀνδρῶπο ἐκεῖνο νὰ ὁμιλᾷ μὲ μεγάλη προσοχὴ στὸ αὐτὸ τοῦ Ἀγίου Ἰωάννου, ὥποποι ἤρδε ἡ ὥρα καὶ ἐσημάναν γιὰ τὸν ὁρδο. Τότε σηκώθηκε ὁ Ἅγιος καὶ πῆγε στὴν Ἐκκλησία, μὴ γνωρίζοντας οὔτε ὅτι ἤρθε ὁ ἄρχοντας ἐκεῖνος οὔτε τὰ ὅσα ἔδλεπε ὁ Πρόκλος.

Τὸ ἄλλο ῥαδίῳ πηγαίνει καὶ πάλιν ὁ ἄρχοντας ἐκεῖνος, διότι εἶχε μεγάλη ἀνάγκη νὰ συναντήσῃ τὸν Ἅγιο. Ὁ Πρόκλος πῆγε νὰ δώσῃ τὴν εἰδησιν στὸν Ἅγιο. Ἀλλὰ καὶ πάλι εἶδε ἐκεῖνον τὸν φαλακρὸ, πὸν ἔδλεπε καὶ τὸ προσηνόμενὸν ῥαδίῳ. Μιλοῦσε στὸ αὐτὸ τοῦ Ἀγίου καὶ ὁ Ἅγιος τὸν ἄκουε μὲ μεγάλη προσοχὴ καὶ ἔγραφε. Τότε εἶπε στὸν ἐαυτοῦ τοῦ ὁ Πρόκλος:

– Οὔτε δὰ φράζω οὔτε δὰ κλεισῶ μάτι, ἂν δὲν μπόρουν νὰ καταλάβω καὶ νὰ δῶ ἀπὸ ποῦ τέλος πάντων μπαινεῖ μέσα ὁ ἀνδρῶπος αὐτὸς καὶ ποὺς εἶναι καὶ τί θέλει.

Τὴν τρίτῃ νύκτα ξανάρχεται ὁ ἄρχοντας. Τὸν ἐρώτησε τότε ὁ Πρόκλος τὸν ἄρχοντα νὰ τοῦ πῇ, τί ἤθελε τὸν Πατριάρχη γιὰ τὴν ὑπόθεσίν του. Ἐκεῖνος τὸν ἐξέδωσε ἀκολούθως τὸ βάσανόν του.

– Μὴ στενοχωρέσαι, τοῦ ἀπάντησε ὁ Πρόκλος. Ἀπὸμει εἶναι μόνον του, διότι ἐγὼ φύλαξα καὶ δὲν μῆτε μέσα κανέναν ἄλλον. Πηγαίνω τώρα ἀμέσως νὰ τοῦ τὸ πῶ.

Ἐπῆγε, ἀλλὰ καὶ πάλιν, εἶδε τὸν ἀνδρῶπο ἐκεῖνο νὰ συνομιλῇ μὲ τὸν Ἅγιο. Περίμενε ἀρεκτά, ἀλλὰ ἐκεῖνος δὲν βγῖκε καθόλου. Τότε ἐπέστρεψε στὸν ἄρχοντα τοῦ τοῦ εἶπε:

– Πήγαμε στὸ καλὸ, ἀνδρῶπῆ μου καὶ παρακάλεσε τὸ Θεὸ νὰ σὲ βοηθήσῃ στὴν ἀνάγκη ποὺ θρῖσκεσαι, διότι, καθὼς βλέπω, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ συνομιλήσῃς μὲ τὸν Πατριάρχη οὔτε στίγας οὔτε αὐριο.

Ἐταῖ ἐφυγε ὁ ἄρχοντας λυπημένος, γιὰ τὴ συμφορὰ του. Κινδύνευε τὸ κεφάλι του.

Τὴν ἄλλῃ ὅμως ἡμέρα τὸ πρωὶ θυμῆθηκε ὁ Ἅγιος τὸν ἄρχοντα καὶ ῥώτησε τὸν Πρόκλο, λέγοντας:

– Πατὴρ δὲν ἤρθε ἐκεῖνος ὁ ἄρχοντας, ποὺ ἤθελε νὰ μοῦ μιλήσῃ; Μήπως τακτοποιήθηκε ἡ ὑπόθεσίς του;

– Ὁχι, Δεσπότη μου, τοῦ ἀπάνται ὁ Πρόκλος. Ἦλθε καὶ περίμενε ἐδῶ τρία μερόνυχτα, ἀλλὰ δὲν μπόρεσε νὰ σὲ συναντήσῃ.

– Καὶ γιατί δὲν ἤρδες νὰ μοῦ τὸ πῆς; ἐρωτᾷ ὁ Πατριάρχης.

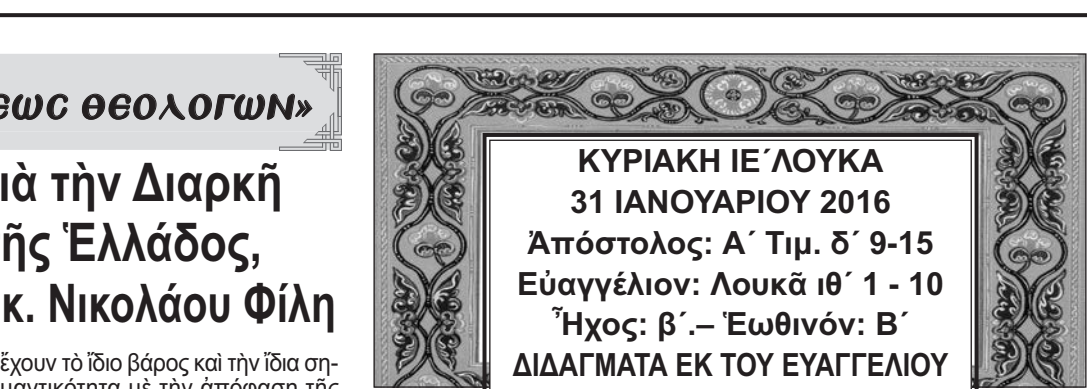
– Ἦρδα, Δεσπότη μου, ἀποκριθῆκε ὁ Πρόκλος, καὶ πέντε καὶ δέκα φορές, ἀλλὰ δὲν μπόρουν νὰ σοῦ μιλήσω, διότι κάποιος γέροντας σεβασίμως στεκόταν ἀπὸ ἐπάνω σου καὶ σοῦ μιλοῦσε στὸ αὐτὸ συνεχῶς. Δὲν ἤθελα νὰ σὲ διακόψω στὴ συνομιλία σου μὲ ἐκεῖνον, διότι ἔδλεπα ὅτι τὸν ἄκουγες μὲ μεγάλη προσοχὴ.

Καὶ ποὺς ἦταν ἐκεῖνος, ποὺ μοῦ μιλοῦσε; ἐρωτᾷ ὁ Ἅγιος.

– Δὲν τὸν γνωρίζω, ἀλλὰ συμπεραίνω, ὅτι μοιάζει μὲ τὸν Ἀπόστολο Παῦλο, τὸν ὁποῖο τὴν εἰκόνα ἔχεις πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι σου καὶ τὴν κοιτᾷς, ὅταν γράφῃς.

Τότε κατάλαβε ὁ Ἅγιος εἰς τὸ ἄκουσε ὁ Θεὸς τὴν προσευχὴ του καὶ ὅτι εἶναι δέλημα Θεοῦ νὰ ἐξηγήσῃ τίς ἐπιστολὰς τοῦ Ἀγίου Παύλου, οἱ ὁποῖες εἶναι θησαυροὶ μέγας καὶ πλοῦτος ἀδαπάνητος στὴν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ.

Τακτοποίησε ἀμέσως τότε καὶ τὴν ὑπόθεσιν τοῦ ἄρχοντα. Παρακάλεσε τὸν βασιλέα, τὸν ἐσυγχώρησε καὶ τὸν ἐπανεφέρε πάλι στὴ δέσιν του.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΕ' ΛΟΥΚΑ

31 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 2016

Ἀπόστολος: Α΄ Τιμ. δ΄ 9-15

Εὐαγγέλιον: Λουκᾶ ιθ' 1 - 10

Ἦχος: Β΄ – Ἑωθινόν: Β΄

ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ ΕΚ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ

Περὶ κλοπῆς

«Εἴ τινὸς τι ἐσυκοφάντησα, ἀποδίδωμι τετραπλοῦν».

Ζῶμεν εἰς τὴν περίοδον τῆς Κ. Διαθήκης. Εἴκοσι αἰῶνες ἐπέρασαν ἀπὸ τότε, ποῦ ἦλθεν ὁ Χριστὸς εἰς τὸν κόσμον καὶ ἐδίδαξε, ἐθαυματούργησε καὶ ἐσταυρώσθῃ. Ὅα ἐπρέπε συνειπῶς νὰ ζῶμεν σύμφωνα μὲ τὰς ἐντολάς του καὶ νὰ εἰχαμε πολλὴ προχωρήσει εἰς τὴν ἀρετὴν καὶ τὴν ἀγιότητα, ὡς ἄτομα καὶ ὡς κοινωνία. Ὅα ἐπρέπε τὰ κηρύγματά μας αὐτὰ νὰ ἦσαν πνευματικώτατα. Νὰ μᾶς ἀνυψώνουν μέχρι τοῦ θρόνου τοῦ Θεοῦ. Δυστυχῶς ὅμως εἴμεθα πίσω. Πολὺ πίσω. Ὡσὰν νὰ μὴ ἦλθεν ὁ Χριστός. Ζῶμεν εἰς τὴν Παλαιὰν Διαθήκην. Παρατηροῦνται πληγὲς καὶ κακίαι εἰς τὴν κοινωνίαν, πού μόνον τότε θὰ ἐδικαιολογούνη. Καὶ εἴμεθα ὑποχρεωμένοι εἰς τὰ κηρύγματά νὰ ἀσχολούμεθα μὲ αὐτὰς τὰς πληγὰς.

Μιὰ τοιαύτη πληγὴ εἶναι ἡ κλοπὴ, ἡ ἀδικία, ποῦ ἔχει μεγάλῃν διᾶδοσιν εἰς τὴν κοινωνίαν, τὸσον, ὥστε ἂν κανεὶς ἀπὸ ἄλλον κόσμον ἤρχετο καὶ ἔβλεπε τὴν μανίαν τῶν ἀνθρώπων εἰς τὴν κλοπὴν καὶ τὴν ἀδικίαν, ἀσφαλῶς θὰ ἔλεγεν ὅτι οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ θὰ ἔχουν ἐντολήν ἀπὸ τὸν Θεόν τους νὰ κλέβουν. Δὲν θὰ τοὺς εἶπε ὁ Θεὸς τους «οὐ κλέμεις», ἀλλὰ κλέψατε. Ὅλοι κλέψατε. Δι' αὐτὸν λοιπὸν τὸν λόγον εἶναι ἀνάγκη σήμερον νὰ ὁμιλήσωμεν περὶ ἀδικίας καὶ κλοπῆς καὶ μάλιστα πὺς κλέβουν σήμερα, τί κερδίζουν μὲ τὴν κλοπὴν καὶ πὺς θὰ διορθωθοῦν...

Πῶς κλέβουν

Ὁ Ζακχαῖος, τὸν ὁποῖον εἶδεν ὁ Κύριος σκαρφαλωμένον ἐπάνω εἰς μίαν συκομορῆαν ἐνὸς δρόμου τῆς Ἱερουζῆς, εἶναι μὲς μικρὸς κατὰ τὸ σῶμα, εἶναι ὅμως μεγάλος κατὰ κόσμον καὶ ἐπίσημος. Εἶναι μεγάλος πλούσιος. Ἐχει στίπια μεγάλα, κτήματα πολλὰ, χρήματα περισσότερα, ἀκίνητα παντοῦ, πλοῦτὴ πάμπολλα, περιουσίαν, τεραστία! Εἶναι ἐκ τῶν τὰ πρώτα φερόντων εἰς τὴν πολυάνθρωπον πόλιν τῆς Ἱερουζῆς. Ἐχει μεγάλῃν θέσιν. Εἶναι ὁ ἀρχιεπὶσκὸς, μεγάλος, ὀληλόδῃ, ἐπιχειρηματίας.

Ἀλλὰ εἶναι συγχρόνως καὶ μεγάλος κλέπτης. Διότι ἔχει ἐνοικίσει αὐτὸς τοὺς φόρους ὅλους τῆς Ἱερουζῆς ἀπὸ τὸ Ρωμαϊκὸν κράτος. Καὶ κατὰ τὴν εἰσπράτν τῶν φόρων εἰσέπραττε περισσότερα τοῦ κανονικοῦ μὲ διάφορα ψέμματα καὶ συκοφαντίας. Μὲ τὴν προστασίαν τῶν ἀδικῶν νόμων ἔβαζε φόρους ὑπερόρκους, οἱ ὁποῖοι ἐπῆγγανεν εἰς τὴν τσέπην του. Ἐστὶ τὴν ἔκαμε τὴν μεγάλῃν περιουσία. Μὲ ἀδικίας. Καὶ εἶπαι ἀπέκτρεσε τὰ πλοῦτῃ τὰ πολλὰ. Μὲ κλοπὰς. Ἰδοὺ πὺς ἀδικοῦσιν αὐτοίς! Ἐπίσημα!

Ἀλλὰ μήπως καὶ σήμερα κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο δὲν ἀδικοῦν καὶ δὲν κλέπτουν πολλοὶ ἐπίσημα; Δὲν βγαίνει στὸ κλαρί ληστῆς, οὔτε γυρίζει μὲ ἀντικλεῖδια τὴν νύκτα ὡς διαρρήκτης, οὔτε γυδύνει τὸν ἄλλον στὴν ἐρμηίᾳ ὑπὸ τὴν ἀπειλήν τοῦ ὀπλοῦ. Αὐτὸς κῆθετα στὸ πολυτελέστατον γραφεῖόν του, ὅπου ἐντρέπεται νὰ μῆς μέσα. Κρατεῖ μίᾱ πέννα στὰ χέρια καὶ μὲ αὐτὴν κλέβει. Γδύνει τὸ ὄργανόν καὶ πίνει τὸ αἷμα τοῦ φτωχοῦ μὲ τὴν τοκογλυφία, ἡ ὁποία ἀνέβησις στὶς ἡμέρες μας. Ἀλλοιοῦμον στὸ φτωχὸ ἐκείνον, ποῦ θὰ τὸν στριμώξῃ τὸ βάσανο, ἡ ἀρρώστια, ἡ ἀνάγκη καὶ πῆσιν στὰ χέρια τους. Ὅα τοῦ πάρουν, ὅχι μόνον τὸ ὑποκάμισο, ἀλλὰ καὶ τὸ τομάρι.

Τὸν βλέπειεις εἰς τὰς δεξιώσεις, μὲ τοὺς μεγάλους, καλοντυμένον. Τὸν βλέπεις νὰ γυρίζῃ μὲ ἀκριβὰ ἀποκινήματα. Ἐξέρει πὺς πηγαίνει; Πηγαίνει νὰ κλέψῃ, ὅχι, ὡς ληστής, ἀλλ' ὡς μεγαλέμπορος, ὡς εἰσαγωγεὺς, ὡς ἐπιχειρηματίας παντὸς εἶδους. Πηγαίνει νὰ κἀμῃ νόμους καὶ νὰ πάρῃ τὰ προϊόντα τοῦ πτωχοῦ μισοτιμῆς, γιὰ νὰ κερδίσῃ αὐτὸς κολοσιαῖα ποσά. Τὰ πέραν τοῦ νομίμου κέρδους εἶναι κλεμμένα. Τὸ θεωρεῖ φυσικὸν νὰ ἐκμεταλλεῖ τὴν ἀγνοίαν τοῦ πελάτου του καὶ τὴν ἀπειρίαν του. Ἀγωνίζεται καὶ ὅπου τὸν πῖσιν, στὴν τιμῇ, στὸ ζῆυσίμα.

Ἡ ἀδικία καὶ ἡ κλεψιά στὰ δημόσια δίνει καὶ παίρνει. Τὸ κακοφάνεται νὰ τὸν πῆς κλέφτῃ. Καὶ ὅμως κἀμει ὁμηρικὰς μάχας, διὰ νὰ πάρῃ τὴν κουτάλα τοῦ Δημοσίου, νὰ μῆτὶ στὰ Δημοτικά, στὰ κοινοτικά, στὰ κοινὰ καὶ στὰ ἐκκλησιαστικὰ ἀκούη! Τοὺς πῆρε, νομίζετε, ὁ πόνος νὰ ἐργασθοῦν ὅλοι αὐτοὶ διὰ τὴν πτώχεια καὶ τὴν δυστυχίᾳ;

Ἐπίσης ὅταν ὁ ἄλλος, μὲ διάφορα μέσα καὶ καταστρατηγήσεις, ἀποφεύγῃ νὰ πληρώσῃ τοὺς φόρους, νομίζετε ὅτι δὲν βλάπτει κανένα; Βλάπτει τὸ Δημόσιον. Κλέβει, δηλαδὴ ὅλους ἐμάς. Ὅσα γλυτώνει, εἶναι κλεμμένα.

Νομίζετε πὺς ἀπὸ ὅλα αὐτὰ τὰ ἄδικα θὰ τοὺς μείνῃ τίποτε; Ὁχι. Ἰδέτε τὸν ὁμοῖον τὸν Ζακχαῖον.

Τὶ κερδίζουν

Ὁ Ζακχαῖος εἶναι ἀληθὲς δι' ἐκάμει μὲ ἀδικίαι στίπια, ἐπιπλα πολυτελῆ, κήπους θαυμασίους, κτήματα πολλὰ. Ὅα τὸν νόμιζε κανεὶς εὐτυχὴ καὶ ἀναπαύεσθον. Δὲν ἱκανοποιεῖται ὅμως. Κάπνι γίνεται μέσα του. Ἀναθάνεται ὅτι δὲν εἶναι ἐν τάξει. Ὁ Κύριος ἦλθε νὰ φιλοξενηθῇ εἰς τὸ στίπι του. Αὐτὸς ὑποφέρει ἐσωτερικῶς ἀπὸ τὸν ἔλεγχον τῆς συνειδήσεως.

Ἡ συνειδήσις τὸν μαστιγώνει. Ἀπὸ τὴν πῖσιν τότε τῆς συνειδήσεως ἀναγκάζεται νὰ ὁμολογήσῃ τὸ σφάλμα του εἰς τὸν Χριστόν. «Κύριε εἴ τινὸς τι ἐσυκοφάντησα ἀποδίδωμι τετραπλοῦν». Αὐτὸ εἶναι τὸ πρῶτο κέρδος τοῦ ἀδικούντος:

Καὶ ἰδοὺ τώρα τὸ δεύτερον κέρδος τοῦ ἀδικούντος: Δὲν θὰ τοῦ μείνῃ τίποτε. Εἶτε ὅπως, εἶτε ἄλλως θὰ πᾶνε στὸν τόπο τους τὰ ἄδικα. Ἡ ὁ ἴδιος διὰ τῆς μετανοίας του θὰ τὰ ἐπιστρέψῃ ἡ θὰ τὰ πάρῃ ὁ Θεός. Ὁπωσδήποτε θὰ τὰ χάσῃ.

Ὁ Ζακχαῖος κατέπιν ἀπ' τὴν πάλῃ μὲ τὸν ἐαυτὸν του, ἀποφασίζει νὰ τὰ ἐπιστρέψῃ. «Εἴ τινὸς τι ἐσυκοφάντησα, ἀποδίδωμι τετραπλοῦν». Εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴ τοῦ φύγουν τὰ ξένα πράγματα. Ζητούν τὸν ἀφέντῃ τους. Ὅα τὰ διδῆς τότε εἰς φάρμακα, εἰς γιατροὺς, εἰς κηδεῖας. Ὅα τὰ χάσῃ διότι τὰ κακῶς συναγαμμένα εἰς κακὰς ἀποθήκας. Καὶ «ταῖς τοῖς ἀδικος ἐξεμεθήσεται», λέγει ὁ Θεός. Διαιτῖ, λοιπὸν, σκοτώνεται νὰ ἀδικήσῃς, ἀφοῦ εἶτε οὕτως εἶτε ἄλλως θὰ τὰ χάσῃς;

Δι' αὐτὸ νὰ ἐξετάσῃς καθέναν τὸν ἐαυτὸν του μήπως εἶναι ἐνοχος εἰς ἀδικήματα. Καὶ ἂν βρεθῇς, Χριστιανέ μου, ἐνοχος, τρέξε νὰ τὰ διορθώσῃς διὰ τῆς μετανοίας καὶ ἐπιστροφῆς τῶν ἀδικῶν πραγμάτων. Νὰ γυρίσῃς, σὸν τὸν Ζακχαῖο, τὸ ξένα πράγματά πίσω.

†Ἀρχ/της Χαράλαμπος Βασιλόπουλος,

«Τὰ Μυστικά τῆς Εὐτυχίας»

ΟΡΘΟΔΟΞΟΝ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑΡΙΟΝ

5. Ἀποτελέσματα τῆς ἀγάπης

Ἡ ἀγάπη μεταβάλλει ριζικὰ τὰ αἰσθήματα ἀπέναντι τοῖς ἐχθροῖς μας. Συχνὰ οἱ σχέσεις μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων διαταράσσονται καὶ γίνονται ἐχθρικές. Ἀνάμεσα τοὺς ποὺ ὑπάρχει ἀπέχθεια καὶ ἐχθρότητα, γεγονὸς ποὺ ἐμποδίζει νὰ δοῦν μὲ καθορισμένη τὸν ἐχθρὸ τους, χωρὶς ἐμπειδὲς ἀλλοιώσεις. Μὲ τὴν ἀγάπην ὅμως μποροῦν νὰ διοῦν τὴν ὀργὴ καὶ νὰ μεταβάλλουν τὰ αἰσθημᾶτά τους. Ὅπως τῇ

μέρα ὑποχωρεῖ τὸ σκοτάδι τῆς νύχτας καὶ βλέπουμε καθαρά, ἔτσι καὶ μὲ τὴν ἀγάπην διαλύουμε τὴν ἐχθρότητα καὶ τὸ μέχρι τότε ἀδιαστικὸ πρόσωπο τοῦ ἐχθροῦ μας γίνεται χαριτωμένο καὶ ἀξιωματικό. Ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος χρησιμοποιεῖ τὸ παράδειγμα τῆς βαρυχειμωνιάς, γιὰ νὰ δείξῃ τὰ ἀποτελέσματα τῆς ὀργῆς καὶ τὸ παράδειγμα τῆς ἡλιακῆς ἀκτίνας, γιὰ νὰ δείξῃ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἀγάπης: «Ἢ συγκέντρωσιν τῶν νεφῶν δὲν ἀφίνει νὰ φαίνεται ἡ ὁμορφίᾳ τοῦ οὐρανοῦ, ἀλλὰ καὶ ἂν

τὰ μάτια μας ἔχουν πολλὴ μεγάλῃν δευδερκεία καὶ ἱκανότητα, δὲν μποροῦμε νὰ ἀντιληφθῶμε τὴν ὁμορφίᾳ τοῦ οὐρανοῦ. Ὅταν ὅμως ἡ θερμότητα τῆς ἡλιακῆς ἀκτίνας, ἀφοῦ μείνει ἀρκετὴ ὥρα καὶ διαλύσει τὴν συνηρηγὴ καὶ δεῖξει τὸν ἥλιο λαμπρό, τότε φανερώσων καὶ πάλι τὴ μεγαλοπρεπὴ ὁμορφίᾳ τοῦ οὐρανοῦ. Ἐτοῖ συμβαίνει καὶ μὲ μᾶς, ὅταν ὀργιζόμεσται ἀφοῦ δηλαδὴ σταθεῖ ἡ ἐχθρὰ σάν πυκνὸ σύννεφο μπροστὰ στὰ μάτια μας καὶ στὰ αὐτὰ μας, κάνει νὰ φαίνονται διαφορετικὰ καὶ οἱ φωνῆς καὶ τὰ πρόσωπα. Ὅταν ὅμως κανεῖς, ἀφοῦ φιλοσοφῇσαι, πετάζει μακριὰ τὴν τὴν ἐχθρὰ καὶ διαλύ-

ΑΝΤΙΑΙΡΕΤΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Τί δὲν κατανοοῦν οἱ Παπικοὶ ἀπὸ τὴν Ὁρδοδοξίαν

Τοῦ κ. Λέοντος Μπράνγκ, Δρος Θεολογίας

15ov

Δικαίωσις τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἱκανοποίησις τοῦ Θεοῦ

Μέχρι τὸ τέλος τοῦ 13ου αἰῶνα ἑκατογτάδες

'Υβριστικὸν καὶ βλάσφημον τὸ 'Ελληνικὸν Κοινοβούλιον. Συνένοχος ἡ 'Εκκλησιαστικὴ 'Ηγεσίᾱ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

τὴν τὴν θεότητα καὶ να θεωθεῖ. Ὅπως ἀνεπαλάτμητα ἐκθέτει αὐτὴν τὴν μεγαλειότητα τοῦ ἁγίου Ὁσίου Γρηγορίου Θεολόγου, ὁ μεγάλους αὐτοῦς Καπποδιστριαθεολόγος, φιλόσοφος, ρήτωρ καὶ ποιητὴς στὸν Λόγο του «Εἰς τὰ Θεοφάνεια, εἶπον Γενέθλιᾱ τοῦ Σωτῆρος», ὁ ἀνθρώπος εἶναι «ζῶντων ἐνταῦθα οἰκονομώμενον καὶ ἀλλὰ οὐ μετὰστανον καὶ πέρας τοῦ μυστηρίου, τῇ πρὸς Θεὸν νεύσει θεοομιμον»¹. Ὁ ἴδιος θεοπνευστος θεολόγος στὴν ἀρχὴ τοῦ προαναφερθέντος Λόγου, τὴν ὁποία ἐπὶ λέξει δανείσθηκε καὶ ὁ ἄλλος μεγάλος ὑμνογράφος Ἅγιος Κοσμάς ὁ Μαίσιμος στὸν κανόνα τῶν Χριστογεννῶν, μᾶς συμβουλεύει ὅτι μετὰ τὴν Γέννηση τοῦ Χριστοῦ πρέπει νὰ ἐξοκλησίσουμε ἀπὸ τὰ σαρκικά, ἀπὸ τὰ γήινα, καὶ νὰ υψωθοῦμε πρὸς τὰ οὐράνια, πρὸς τὴν θεότητα: «Χριστὸς γεννᾶται, δοξάζετε· Χριστὸς ἐξ οὐρανῶν, ἀπαντήσατε· Χριστὸς ἐπὶ γῆς, υψώθητε».

2. Βδελύγμα καὶ πόθος ἀτιμίας ἡ ὁμοφυλοφιλία κατὰ τὴν Ἁγία Γραφή καὶ τοὺς Ἁγίους Πατέρες

Αὐτὴν τὴν ὕψιστη μορφή ἐπιδοκίμασε ὁλόκληρη ἡ Ἁγία Γραφή, ποὺ καταδικάζει μὲ αὐστηρότητα τὸ βρωμερὸ πάθος τῆς ὁμοφυλοφιλίας. Ἡ Π. Διαθήκη διηγεῖται παραστατικὰ τὴν καταστροφή τῶν Σοδομῶν καὶ Γομόρρων μετὰ «πύρ καὶ θεῖον» ἐξ οὐρανοῦ, ὅταν ὁ Θεὸς διέπιστωσε ὅτι ἡ διαστροφή τῆς ὁμοφυλοφιλίας εἶχε καταλάβει ὅλη τὴν πόλιν, ὅπως φάνηκε καὶ ἀπὸ τὸ ἐν ᾧ ἔπαισαν οἱ κάτοικοι τῆς ἀπὸ τὸν Λῶτ νὰ τοὺς δώσει τοὺς δύο ἀγγέλους, τοὺς ὁποίους ὡς δύο ἀνδρες φημινοῦσαν στὸ στήτι του, γιὰ νὰ ἀσελγήσουν ἐπ' αὐτῶν: «Ποὺ εἰσιν οἱ ἄνδρες οἱ εἰσελθόντες πρὸς σὲ τὴν νύκτα, Ἐξάγαγε αὐτοὺς πρὸς ἡμᾶς, ἵνα συγγενώμεθα». Δὲν πιστεύει ὁ Θεός, ὁ δημιουργὸς τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως καὶ μόνος ἄριστος γνώστης τῆς ὁντολογίας καὶ φυσιολογίας τοῦ ἀνθρώπου, τὸν ὁποῖο ἐπίλασε ὡς «ἀρσεν καὶ θήλυ», ὅτι ἦταν δυνατόν οἱ ἄνθρωποι νὰ ἀλλάξουν τὸ ἔργο τοῦ δημιουργοῦ, νὰ μεταβάλουν τὸ «κατὰ φύσιν» τῆς ἐνύσεως ἄνδρος καὶ γυναικός, στὸ «παρὰ φύσιν», στὴν ἀφύσικη καὶ διαστραμμένη ἐνωση ἄνδρος καὶ ἀνδρὸς ἢ γυναικός καὶ γυναικός. Γι' αὐτὸ μετὰ δύο ἀγγέλους ὡς ἄνδρες θέλανε νὰ διαπιστώσει ὁ ἴδιος τὴν διαστροφή: «Εἰπε δὲ Κύριος· κραυγὴ Σοδόμων καὶ Γομόρρας πεπληθύνθη πρὸς με, καὶ αἱ ἁμαρτίαι αὐτῶν μεγάλη ἀσφοδία. Καταβᾶς οὖν ὁμοίαι, εἰ κατὰ τὴν κραυγὴν αὐτῶν τὴν ἐρχομένην πρὸς με συντελέσεις, εἰ δὲ μή, ἴνα γινῶ». Εἶναι μάλιστα χαρακτηριστικὸ τῆς διαστροφῆς αὐτῆς, ὅτι ἐνῶ ὁ Λῶτ μετὰ πόνου ψυχῆς, προσφέρθηκε νὰ τοὺς δώσει τὴς δύο νεαρὰς παρθένας κόρες του γιὰ συνέσπρωξη, γιὰ νὰ τοὺς γλυτώσει ἀπὸ τὸ «παρὰ φύσιν», ἐκεῖνοι ἐπέμεναν στὴν ἀρρενωπότητα τους: γι' αὐτὸ καὶ ὁ Θεὸς ἀφοῦ ἀπομακρύνθηκε ὁ Λῶτ μετὰ τὴν οἰκονομία του «ἐβρέξαν ἐπὶ Σόδομα καὶ Γόμορρα θεῖον καὶ πύρ ἐξ οὐρανοῦ καὶ κατέστρεψε τὰς πόλεις ταύτας καὶ πᾶσαν τὴν περὶχωρον καὶ πάντας τοὺς κατοικοῦντας ἐν ταῖς πόλεσι καὶ τὰ ἀνατέλλοντα ἐκ τῆς γῆς. Καὶ ἐπέβρεξε ἡ γυνὴ αὐτοῦ εἰς τὰ ὅπισον καὶ ἐγένετο τὸ στήλι ἄλσος». Ἡ γυναικὰ τοῦ Λῶτ ἔγινε στήλι ἄλσος, διότι παρήκουσε τὴν ἐντολὴ τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν Λῶτ νὰ μὴ γυρίσει κανεὶς τους νὰ κοπᾶτε πρὸς τὰ πίσω, ὡς δέγμη τῆς τέλειος ἀποκοπῆς κάθε σχέσεως, καθὲ ἐνανδιαφρόνητος πρὸς τὴν ἀμαρτυρὴ πόλιν. Ἐδείξε ἡ γυναικὰ τοῦ Λῶτ ὅτι ἐν ἐξ ἐξοκλησίᾱς ἡ καρδιά της ἀπὸ ὅσα ἀρῆσε στὰ Σόδομα, περιουσία, φίλους, γνωστούς².

Τὴν αὐστηρότητα αὐτὴ πρὸς τὴν πόλιν τῶν ὁμοφυλοφίλων καὶ πρὸς τοὺς ὁμοφυλοφίλους ὡς ἀμετανόητους καὶ διαστραμμένους ἀμαρταλούς ἐπιβεβαιώνει καὶ μετὰ ἄλλες θέσεις τῆς Ἡ. Π. Διαθήκης: μνημονεύουμε μόνον δύο διατάξεις τοῦ Λευϊτικοῦ, ἡ μία ἀπὸ τῆς ὁποίας χαρακτηρίζει ὡς «βδέλυγμα» τὴν ὁμοφυλοφιλή καὶ ἡ ἄλλη, ἐπαναλαμβάνουσα τὸν χαρακτηρισμὸ «βδέλυγμα», ἐπιβάλλει θανατικὴ ποινὴ εἰς ἀμφότερους, καὶ εἰς τὸν ἐνεργούντα καὶ εἰς τὸν πάσχοντα³. Ὁμεῖοι ὁ θεοπνευστος συγγραφεὺς, μὲσω τοῦ ὁποιοῦ θεοῦ ὁ Θεός, δὲν πολλὰ ἀμαρτήματα, μετὰ τῶν ὁποίων τὸ βδέλυγμα τῆς ὁμοφυλοφιλίας, μολύνουν καὶ μιλάνουν τὴν γῆ, ὅτι ἡ γῆ ἀνακατεῖ καὶ ἀρριέει εἰς ἄσους τὴν μολύνουν καὶ τὴν μιλάνουν, ἀναλαμβάνει δὲ ὁ Θεὸς νὰ τὴν δικαιώσει καὶ νὰ τὴν ἀπαλλάξει ἀπὸ τὸ μίσμα καὶ τὴν μολύνση⁴. Στὴν συνάφεια μάλιστα αὐτὴ ταίριαζε νὰ ἀναφεροῦμε, λόγῳ καὶ τῆς ἐορτῆς τῶν Χριστογεννῶν, σὲς παραμονὲς τῆς ὁποίας νομιμοποίησαν οἱ βουλευταὶ τὸ βδέλυγμα αὐτὴ τῆς ὁμοφυλοφιλίας, ὅτι ὁ Ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἀγορείτης ἐρμηνεύοντας τὸν κανὼνα τῶν Χριστογεννῶν ὡς Ἅγιος Κοσμάς τὸ Μελωδὸς «Χριστὸς γεννᾶται δοξάζετε» στὰ Προλεγόμενα τῆς ἐρμηνείας καὶ σὲ μία ἐκτενὴ ὑπόση-μειωση ὁμιλεῖ γιὰ τρία θεσμοὶα ποὺ συνέβησαν κατὰ τὴν Γέννηση τοῦ Χριστοῦ. Λέγει δὲ τὰ ἐξῆς γιὰ τὸ τρίτο θεῖμα: «Τρίτον δὲ καὶ τελευταῖον θεῖμα ἠκολούθησεν ἐν τῇ Χριστῷ Γεννήσει· λέγει γὰρ ἕνας διδάσκαλος, ὅτι τὴν νύκτα ἐκείνην, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐγεννήθη ὁ Δεσπότης Χριστὸς, ἔστητε πρώτῃ ἐνα Ἄγγελος καὶ ἐθανάτωσε ἄλους τοὺς ἀρενοκοκίτας, ὅπου ἦσαν εἰς τὸν κόσμον, καὶ ἔπειτα ἐγεννήθη, διὰ νὰ μὴ ἐμυρεθῇ τότε εἰς τὴν γῆν μία τοιαύτη Θεομικήτης ἀμαρτία (παρὰ ἱερωνύμῳ)⁵. Ὁ ἴδιος Ἅγιος στὸ «Πρόβλητο» του ἐρμηνεύοντας καὶ σχολιάζοντας τὸν Τὸ κανὼνα τοῦ Μ. Βασιλείου, ὁ ὁποῖος ἐπιβάλλει ἐπὶ τριάντα ἐπὶ ἀπαγορεύσεις τῆς Φ. Κοινωνίας στοὺς ὁμοφυλοφίλους, ἄλλοι δὲ κανόνες ἐπισκευάστερ σὲ δεκαπέντε ἢ ἐπὶ τρία ἐπὶ, παρουσιάζει καὶ πάλιν μαρτυρία τοῦ Ἁγίου Ἱερωνύμου, σύμφωνα μετὰ τὴν ὁποία «διὰ μόνην τὴν ἀμαρτίαν αὐτὴν ἀργότερσεν εἰς τόσας χιλιάδας χρόνων νὰ γένῃ ἀνθρώπος ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ». Προφανῶς, ἐπειθεῖ οὐτε οἱ ἀνθρώποι μετὰ τὴν νομοθέτηση, ἀλλὰ οὐτε καὶ ὁ νόμος τῆς Π. Διαθήκης, κατέφερον νὰ ἀναστεῖλουν τὸ βδελυκτὸ πάθος, ἐπενέβη ὁ ἴδιος ὁ Θεός καὶ ἐθανάτωσε τὸν Ἀγγέλῳ ἄλους τοὺς ὁμοφυλοφίλους τὴν νύκτα τῆς Γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ. «Διὰ τοῦτο», συνεχίζει ὁ Ἅγιος Νικόδημος, «καὶ οἱ αὐτοὺς βεβαίαις, εἰς τὸν θεῖον νότον νόμον ἀκολουθοῦντες ἐθανάτωναν τοὺς ἀρενοκοκίτας». Μνημονεῖται δὲ στὴ συνέχεια νόμους βυζαντινῶν βασιλέων, ὅπως τοῦ Ἰουστινιανῶ, τοῦ Λέοντος ΣΓ', τοῦ Σωφοῦ, καὶ ἄλλων, οἱ ὁποῖοι ἐπέβαλλον πᾶσι ἀρχὴν τὴν δημόσια διαπύμπτειση καὶ κατόπιν τὸν θάνατο τῶν ἀρενοκοκίτων, καὶ τοὺς ποιοῦντων καὶ τοῦ ὑπομεινοντος. Δὲν παραλείπει ὁ Ἅγιος Νικόδημος νὰ παραθεῖαι καταδικαστικὰς μαρτυρίας τῆς ὁμοφυλοφιλίας ἀπὸ ἀρχαίους Ἑλληνες συγγραφεῖς καὶ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας⁶.

Τὴν ἴδια καὶ μεγαλύτερη αὐστηρότητα ἀπέναντι στὸ βδελυκτὸ πάθος τῆς ὁμοφυλοφιλίας ἐπιδεικνύει καὶ ἡ Κ. Διαθήκη διὰ τὸν Κυρίῳ καὶ τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, στὴ συνέχεια δὲ καὶ ἡ Ἐκκλησία διὰ τῶν Ἁγίων Πατέρων, οἱ πλείστοι τῶν ὁποίων καὶ μετὰ τὴν ζωὴ καὶ μετὰ τὴν συγγράμματα τοὺς ὕμνησαν καὶ ἐτίμησαν τὴν Παρθενία· ἀπέρριψαν καὶ κατέδικασαν τὸ «παρὰ φύσιν» ἀμάρτημα, δὲν ἔμεναν οὐτε σὸ «κατὰ φύσιν» τοῦ πηλίου γάμου, ἀλλὰ καθάρωσαν τὸ «πρὸς φύσιν» τοῦ ἀγγελικοῦ τῶν Μοναγῶν βίου· ἐξῆσαν ὡς ἀσκήσι ἀγγέλῳ ἐπὶ τῆς γῆς: «Τὸν δαιμόνιον ὤλεσαν τὰς φάλαγγας, τὸν ἀγγέλων ἔφθασαν τὰ τάγματα, ὡν

τὸν βίον ἀμέμπτως ἐξήλυσαν», ὅπως ψάλλει ὁ ἀφαιρμένονος στοὺς δούσιος ἀσκήσις ὕμνος.

Δὲν πρόκειται βέβαια ἐδῶ νὰ παραθεσώμεν τὴν διδασκαλία τῆς Κ. Διαθήκης καὶ τῶν Ἁγίων Πατέρων περὶ τοῦ παρβουκτοῦ τῶν Μοναγῶν βίου, ὡς νέου κατακλητῆς τρόπου ζωῆς τῶν Χριστιανῶν στὸν νέο αἰῶνα τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ, χωρὶς βέβαια νὰ ἀπορρίπτει τὸ ἔλιος γάμος. Τὸ ἐπιδράμα αὐτὸ παιδαίτετα σὲ ἐπιστημονικὴ θεολογικὴ μελέτῃ, τὴν ὁποία ὑποβάλαμε ὡς ἐπὶ ὑψηλὴσὶ διατριβῇ στὸ Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης⁷. Ἐνδεικτικὰ μόνον θὰ παρουσιάσουμε τὴν ἐπιβεβαίωση τῆς αὐστηρότητος τῆς Π. Διαθήκης ἀπὸ τὸν Θεάνθρωπο Χριστὸ καὶ τοὺς Ἁγίους Ἀποστόλους, καὶ ἐλάττωσις ὕμνων Ἁγίων Πατέρων. Ἡδὴ, ὅπως εἴπαμε, ὁ πλῆσιος αἰῶνας ἐκλείσε μετὰ τὴν νέα ἐν Χριστῷ κτίση, στὴν ὁποία, χωρὶς νὰ ἀπορρίπτει ὁ γάμος, ἐπαινεῖται καὶ προβάλλεται ἀπὸ τὸν ἴδιον τὸν Χριστὸ ἡ παρθενία: «Ὁ υἱὸ τοῦ αἰῶνος τοῦτου γαμοῦσιν καὶ γαμικοῦσιν, οἱ δὲ καταζηθέντες τοῦ αἰῶνος ἐκεῖνου τυχεῖν καὶ τῆς ἀναστάσεως τῆς ἐν νεκρῶν οὐτε γαμοῦσιν οὐτε γαμίζονται»⁸. Ὁ Χριστὸς ἐπαινεῖ καὶ προβάλλει ἐπίσης ὅσους «ἠνθύνουσιν ἐαυτοὺς διὰ τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν»⁹, παρήμεναν δηλοδὴ διὰ βίου παρθένοι, ὅπως ἄλλωστε καὶ ὁ ἴδιος καὶ μερικοὶ ἀπὸ τοὺς κορυφαίους Ἀποστόλους, ὅπως ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Θεολόγος καὶ εὐαγγελιστῆς, ποὺ ὀνομαζέται καὶ Παρθένος, καὶ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος. Ἐπανεληγμένους καὶ ἀποαζωτικὰ ἀναφέρει ὁ Χριστὸς στὰ Σόδομα καὶ στὰ Γόμορρα ἐπικυρώνοντας ἐστὶ τὴν θεϊκὴ τιμωρία τοῦ: «Καὶ καθὼς ἐγένετο ἐν ταῖς ἡμέραις Νῶε, οὗτως ἐσται καὶ ἐν ταῖς ἡμέραις τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου· ἦθσιν, ἔπιπον, ἐγύμουν, ἐξεγαμίζοντο, ἄχι ἢς ἡμέρας εἰρήλῃε Νῶε εἰς τὴν κιβωτόν, καὶ ἦλθεν ὁ κατακλυσμὸς καὶ ἀπώλεσαν πάντας. Ὅμοιοι καὶ ὡς ἐγένετο ἐν ταῖς ἡμέραις Λῶτ· ἦθσιν, ἔπιπον, ἠγοράζον, ἐπώλουν, ἐφύτευον, ὠκοδομοῦν»¹⁰. Ἡ δὲ

ἡμέρα ἐξήλθε Λῶτ ἀπὸ Σοδόμων, ἐβρέξε πύρ καὶ θεῖον ἀπ' οὐρανοῦ καὶ ἀπώλεσαν πάντας»¹¹. Καὶ σὲ ἄλλη περίπτωση ἀναφερόμενος σὲ πόλεις ποὺ δὲν δέχθηκαν τὸ κήρυγμα τοῦ Εὐαγγελίου, καὶ μάλιστα στὴν Καπτερναύμ, ὅπου κατοικοῦσε, καὶ τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι εἶδαν νὰ ἐπιτελοῦνται τόσες «δυνάμεις», τόσα θαύματα δηλοδὴ, λέγει ὅτι ἡ πόλιν τῶν Σοδόμων θὰ κριθεῖ ἐπιτεκνέστερα κατὰ τὴν ἡμέρα τῆς κρίσεως ἀπὸ τοὺς ἀρνήσιος τοῦ Εὐαγγελίου: «Καὶ σὺ Καπτερναύμ, ἡ ἐως τοῦ οὐρανοῦ υψωθεῖσα, ἐκς ἄβου καταβιβασθήσῃ, ὅτι ἐν Σόδομοις ἐγεννήθησαν αἱ δυνάμεις αἱ γινόμεναι ἐν σοί, ἔμεναν ἐν μέχρη τῆς σήμερον. Πλὴν λέγω ὑμῖν ὅτι ἡ γῆ Σοδόμων ἀνεκτότερον ἐσται ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως ἢ σὺ»¹².

Ἀπὸ τῆς διδασκαλίας τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων θὰ μνημονεύουμε ὅσα λέγουν ὁ πρωτοκορυφαῖος τῶν Ἀποστόλων Ἅγιος Πέτρος, ὁ Ἀπόστολος Ἰούδας καὶ ὁ συγκορυφαῖος τοῦ Πέτρου Ἀπόστολος Παῦλος. Ὁ Ἀπόστολος Πέτρος λέγει ὅτι ἔκανε στήλῃ ὁ Θεὸς τὰ Σόδομα καὶ τὰ Γόμορρα, ὡς παράδειγμα γιὰ τοὺς ἀσεβεῖς τοῦ μέλλοντος, ἐνῶ γράφει τὸν δικαίῳ Λῶτ, ὁ ὁποῖος ἐστενεγοῦρετο ἀπὸ τὴν συναναστροφή μετὰ ἀσελεῖς καὶ ἀθέσμων: «Καὶ πόλεις Σοδόμων καὶ Γομόρρας τεφρώσις καταστροφῇ κατέκρινεν, ὑποδεύμενα μελόντων ἀσεβῶν τεθεικῶς, καὶ δικαίον Λῶτ καταπονοῦμενον ὑπὸ τῶν τῶν ἀθέσμων ἐν ἀσελείᾳ ἀναστροφῆς ἔρροσται»¹³. Ὡς παράδειγμα τιμωρίας ἀπὸ τὸ αἰώνιο πῦρ τῆς κολάσεως παρουσιάζει καὶ ὁ Ἀπόστολος Ἰούδας τὰ Σόδομα καὶ τὰ Γόμορρα καὶ τῆς γύρω ἀπὸ αὐτὰς πόλεις, ποὺ ἐκπορεύθησαν ὅχι μετὰ τὸν οἶκτο, τὸν κατὰ φύσιν τρόπο, ἀλλὰ μετὰ τὸν ἐξόν, τὸν ἐτερο τρόπο τῆς ὁμοφυλοφιλίας: «Ὡς Σόδομα καὶ Γόμορρα καὶ αἱ περὶ αὐτὰς πόλεις, τὸν ὁμοῖον τοιοῦτος τρόπον ἐκπορεύεσσαι, καὶ ἀπελθούσαι ὅπως σαρκὸς ἐτέρας, πρόκεινται δέγμα τιμωρῶς αἰωνίου δικτῆς ὑψοῦσαι»¹⁴.

Ποὺ ἐνδιαφερόμενος εἶναι ἡ γνῶμη τοῦ Ἀποστόλου Παύλου γιὰ τὴν ὁμοφυλοφιλή, διότι τὴν ἐκλαμβάνει ὡς καρπὸ καὶ ἀποτέλεσμα τῆς ἀθείας, τῆς ἀνομιανότητος τοῦ Θεοῦ, ὅπως συμβαίνει καὶ σὲς ἡμέρας μας στὴν ἀθελ Εὐρώπῃ καὶ τώρα μετὰ τὴν ἀθελ κυβέρνησιν τῆς Ἑλλάδος, ποὺ ὕμψως τὴ σημαία τῆς ἀποστασίας ἀπὸ τὸν Θεό. Ἐπικτείνει ἐπίσης τὸ ἀμάρτημα καὶ σὲς γυναῖκες, διότι συνήθως γίνεται λόγος μόνον γιὰ ἀρενοκοκίτας καὶ ἀρενωγίνας. Λέγει λοιπὸν ὅτι οἱ θεωροῦμενοι ὡς σοφοὶ ἐμυρῶνθησαν καὶ ἄλλαξαν τὴν λατρεία τοῦ ἀφάρτου καὶ ἀνάσταντο Θεοῦ μετὰ τὴν λατρεία φερότων καὶ θνητῶν ἀνθρώπων ἀλλὰ καὶ πτηνῶν, τετραπόδων καὶ ἐρπετῶν. Τοὺς ἀφῆσε, λοιπὸν, γι' αὐτὸ ὁ Θεὸς νὰ κυριαρχηθοῦν ἀπὸ ἀκαθάρτες ἐπιθυμίες καὶ νὰ ἀμάρτανν τὰ σώματα τοὺς μετὰ τῆς ἀτιμίας, ἀφοῦ ἀντάλαξαν τὴν ἀλήθεια τοῦ Θεοῦ μετὰ τὸ ψεύδος, γιὰτὲ σεβάστανται καὶ ἐλάρτρεσαν τὴν κτίση καὶ ὅχι τὸν κτίσαντα. Οἱ γυναῖκες τους, κυριαρχήμενες ἀπὸ αὐτὸ τὸ ἴμιο πάθος, ἀντικατέστησαν τῆς φυσικῆς σχέσεως μετὰ ἀφύσικες, τὸ ἴδιο εἶδος ἔκαναν καὶ οἱ ἄνδρες· ἀρῆσαν τὴν φυσιολογικὴ χρῆσιν τῆς γυναικῆς καὶ φλογίστηκαν ἀπὸ τὴν ἐπιθυμία τοῦ ἐνός γιὰ τὸν ἄλλο, διατριπτόντας αὐτὴν τὴν ἀσχημία, ἀρενοκίτῃ μετὰ ἀρενοκίτους, πληρύνοντας μετὰ τὸ ἴδιο τοῦ σώμα, τὸ τίμημα ποῦ ταίριαζε στὴν πλάνην καὶ ἀποστασία τους. Εἶναι πόλιν δυνατόν τὸ ἴδιο τὸ κεῖμενο: «Φάσκοντες εἶναι σοφοὶ ἐμυρῶνθησαν, καὶ ἤλθσαν τὴν δόξαν τοῦ ἀφάρτου Θεοῦ ἐν ὁμοίωσι εἰκόνας φερότου ἀνθρώπου καὶ πτετεινῶν καὶ τετραπόδων καὶ ἐρπετῶν. Διὸ καὶ παρεδῶκεν αὐτοὺς ὁ Θεὸς ἐν ταῖς ἐπιθυμίαις τῶν καρδιῶν αὐτῶν εἰς ἀκαθάρταν τὸν ἀμάρτῃσθαι τὰ σώματα αὐτῶν ἐν αὐτοῖς, ὁπῶς μετῆλθαν τὴν ἀλήθειαν τοῦ Θεοῦ ἐν τῷ ψεύδει, καὶ ἐσεβάσθησαν καὶ ἐλάτρευσαν τῇ κτίσει παρὰ τὸν κτίσαντα. Οἱ γυναῖκες τους, κυριαρχήμενες ἀπὸ αὐτὸ τὸ ἴμιο πάθος, ἀντικατέστησαν τῆς φυσικῆς σχέσεως μετὰ ἀφύσικες, τὸ ἴδιο εἶδος ἔκαναν καὶ οἱ ἄνδρες· ἀρῆσαν τὴν φυσιολογικὴ χρῆσιν τῆς γυναικῆς καὶ φλογίστηκαν ἀπὸ τὴν ἐπιθυμία τοῦ ἐνός γιὰ τὸν ἄλλο, διατριπτόντας αὐτὴν τὴν ἀσχημία, ἀρενοκίτῃ μετὰ ἀρενοκίτους, πληρύνοντας μετὰ τὸ ἴδιο τοῦ σώμα, τὸ τίμημα ποῦ ταίριαζε στὴν πλάνην καὶ ἀποστασία τους. Εἶναι πόλιν δυνατόν τὸ ἴδιο τὸ κεῖμενο: «Φάσκοντες εἶναι σοφοὶ ἐμυρῶνθησαν, καὶ ἤλθσαν τὴν δόξαν τοῦ ἀφάρτου Θεοῦ ἐν ὁμοίωσι εἰκόνας φερότου ἀνθρώπου καὶ πτετεινῶν καὶ τετραπόδων καὶ ἐρπετῶν. Διὸ καὶ παρεδῶκεν αὐτοὺς ὁ Θεὸς ἐν ταῖς ἐπιθυμίαις τῶν καρδιῶν αὐτῶν εἰς ἀκαθάρταν τὸν ἀμάρτῃσθαι τὰ σώματα αὐτῶν ἐν αὐτοῖς, ὁπῶς μετῆλθαν τὴν ἀλήθειαν τοῦ Θεοῦ ἐν τῷ ψεύδει, καὶ ἐσεβάσθησαν καὶ ἐλάτρευσαν τῇ κτίσει παρὰ τὸν κτίσαντα. Οἱ γυναῖκες τους, κυριαρχήμενες ἀπὸ αὐτὸ τὸ ἴμιο πάθος, ἀντικατέστησαν τῆς φυσικῆς σχέσεως μετὰ ἀφύσικες, τὸ ἴδιο εἶδος ἔκαναν καὶ οἱ ἄνδρες· ἀρῆσαν τὴν φυσιολογικὴ χρῆσιν τῆς γυναικῆς καὶ φλογίστηκαν ἀπὸ τὴν ἐπιθυμία τοῦ ἐνός γιὰ τὸν ἄλλο, διατριπτόντας αὐτὴν τὴν ἀσχημία, ἀρενοκίτῃ μετὰ ἀρενοκίτους, πληρύνοντας μετὰ τὸ ἴδιο τοῦ σώμα, τὸ τίμημα ποῦ ταίριαζε στὴν πλάνην καὶ ἀποστασία τους. Εἶναι πόλιν δυνατόν τὸ ἴδιο τὸ κεῖμενο: «Φάσκοντες εἶναι σοφοὶ ἐμυρῶνθησαν, καὶ ἤλθσαν τὴν δόξαν τοῦ ἀφάρτου Θεοῦ ἐν ὁμοίωσι εἰκόνας φερότου ἀνθρώπου καὶ πτετεινῶν καὶ τετραπόδων καὶ ἐρπετῶν. Διὸ καὶ παρεδῶκεν αὐτοὺς ὁ Θεὸς ἐν ταῖς ἐπιθυμίαις τῶν καρδιῶν αὐτῶν εἰς ἀκαθάρταν τὸν ἀμάρτῃσθαι τὰ σώματα αὐτῶν ἐν αὐτοῖς, ὁπῶς μετῆλθαν τὴν ἀλήθειαν τοῦ Θεοῦ ἐν τῷ ψεύδει, καὶ ἐσεβάσθησαν καὶ ἐλάτρευσαν τῇ κτίσει παρὰ τὸν κτίσαντα. Οἱ γυναῖκες τους, κυριαρχήμενες ἀπὸ αὐτὸ τὸ ἴμιο πάθος, ἀντικατέστησαν τῆς φυσικῆς σχέσεως μετὰ ἀφύσικες, τὸ ἴδιο εἶδος ἔκαναν καὶ οἱ ἄνδρες· ἀρῆσαν τὴν φυσιολογικὴ χρῆσιν τῆς γυναικῆς καὶ φλογίστηκαν ἀπὸ τὴν ἐπιθυμία τοῦ ἐνός γιὰ τὸν ἄλλο, διατριπτόντας αὐτὴν τὴν ἀσχημία, ἀρενοκίτῃ μετὰ ἀρενοκίτους, πληρύνοντας μετὰ τὸ ἴδιο τοῦ σώμα, τὸ τίμημα ποῦ ταίριαζε στὴν πλάνην καὶ ἀποστασία τους. Εἶναι πόλιν δυνατόν τὸ ἴδιο τὸ κεῖμενο: «Φάσκοντες εἶναι σοφοὶ ἐμυρῶνθησαν, καὶ ἤλθσαν τὴν δόξαν τοῦ ἀφάρτου Θεοῦ ἐν ὁμοίωσι εἰκόνας φερότου ἀνθρώπου καὶ πτετεινῶν καὶ τετραπόδων καὶ ἐρπετῶν. Διὸ καὶ παρεδῶκεν αὐτοὺς ὁ Θεὸς ἐν ταῖς ἐπιθυμίαις τῶν καρδιῶν αὐτῶν εἰς ἀκαθάρταν τὸν ἀμάρτῃσθαι τὰ σώματα αὐτῶν ἐν αὐτοῖς, ὁπῶς μετῆλθαν τὴν ἀλήθειαν τοῦ Θεοῦ ἐν τῷ ψεύδει, καὶ ἐσεβάσθησαν καὶ ἐλάτρευσαν τῇ κτίσει παρὰ τὸν κτίσαντα. Οἱ γυναῖκες τους, κυριαρχήμενες ἀπὸ αὐτὸ τὸ ἴμιο πάθος, ἀντικατέστησαν τῆς φυσικῆς σχέσεως μετὰ ἀφύσικες, τὸ ἴδιο εἶδος ἔκαναν καὶ οἱ ἄνδρες· ἀρῆσαν τὴν φυσιολογικὴ χρῆσιν τῆς γυναικῆς καὶ φλογίστηκαν ἀπὸ τὴν ἐπιθυμία τοῦ ἐνός γιὰ τὸν ἄλλο, διατριπτόντας αὐτὴν τὴν ἀσχημία, ἀρενοκίτῃ μετὰ ἀρενοκίτους, πληρύνοντας μετὰ τὸ ἴδιο τοῦ σώμα, τὸ τίμημα ποῦ ταίριαζε στὴν πλάνην καὶ ἀποστασία τους. Εἶναι πόλιν δυνατόν τὸ ἴδιο τὸ κεῖμενο: «Φάσκοντες εἶναι σοφοὶ ἐμυρῶνθησαν, καὶ ἤλθσαν τὴν δόξαν τοῦ ἀφάρτου Θεοῦ ἐν ὁμοίωσι εἰκόνας φερότου ἀνθρώπου καὶ πτετεινῶν καὶ τετραπόδων καὶ ἐρπετῶν. Διὸ καὶ παρεδῶκεν αὐτοὺς ὁ Θεὸς ἐν ταῖς ἐπιθυμίαις τῶν καρδιῶν αὐτῶν εἰς ἀκαθάρταν τὸν ἀμάρτῃσθαι τὰ σώματα αὐτῶν ἐν αὐτοῖς, ὁπῶς μετῆλθαν τὴν ἀλήθειαν τοῦ Θεοῦ ἐν τῷ ψεύδει, καὶ ἐσεβάσθησαν καὶ ἐλάτρευσαν τῇ κτίσει παρὰ τὸν κτίσαντα. Οἱ γυναῖκες τους, κυριαρχήμενες ἀπὸ αὐτὸ τὸ ἴμιο πάθος, ἀντικατέστησαν τῆς φυσικῆς σχέσεως μετὰ ἀφύσικες, τὸ ἴδιο εἶδος ἔκαναν καὶ οἱ ἄνδρες· ἀρῆσαν τὴν φυσιολογικὴ χρῆσιν τῆς γυναικῆς καὶ φλογίστηκαν ἀπὸ τὴν ἐπιθυμία τοῦ ἐνός γιὰ τὸν ἄλλο, διατριπτόντας αὐτὴν τὴν ἀσχημία, ἀρενοκίτῃ μετὰ ἀρενοκίτους, πληρύνοντας μετὰ τὸ ἴδιο τοῦ σώμα, τὸ τίμημα ποῦ ταίριαζε στὴν πλάνην καὶ ἀποστασία τους. Εἶναι πόλιν δυνατόν τὸ ἴδιο τὸ κεῖμενο: «Φάσκοντες εἶναι σοφοὶ ἐμυρῶνθησαν, καὶ ἤλθσαν τὴν δόξαν τοῦ ἀφάρτου Θεοῦ ἐν ὁμοίωσι εἰκόνας φερότου ἀνθρώπου καὶ πτετεινῶν καὶ τετραπόδων καὶ ἐρπετῶν. Διὸ καὶ παρεδῶκεν αὐτοὺς ὁ Θεὸς ἐν ταῖς ἐπιθυμίαις τῶν καρδιῶν αὐτῶν εἰς ἀκαθάρταν τὸν ἀμάρτῃσθαι τὰ σώματα αὐτῶν ἐν αὐτοῖς, ὁπῶς μετῆλθαν τὴν ἀλήθειαν τοῦ Θεοῦ ἐν τῷ ψεύδει, καὶ ἐσεβάσθησαν καὶ ἐλάτρευσαν τῇ κτίσει παρὰ τὸν κτίσαντα. Οἱ γυναῖκες τους, κυριαρχήμενες ἀπὸ αὐτὸ τὸ ἴμιο πάθος, ἀντικατέστησαν τῆς φυσικῆς σχέσεως μετὰ ἀφύσικες, τὸ ἴδιο εἶδος ἔκαναν καὶ οἱ ἄνδρες· ἀρῆσαν τὴν φυσιολογικὴ χρῆσιν τῆς γυναικῆς καὶ φλογίστηκαν ἀπὸ τὴν ἐπιθυμία τοῦ ἐνός γιὰ τὸν ἄλλο, διατριπτόντας αὐτὴν τὴν ἀσχημία, ἀρενοκίτῃ μετὰ ἀρενοκίτους, πληρύνοντας μετὰ τὸ ἴδιο τοῦ σώμα, τὸ τίμημα ποῦ ταίριαζε στὴν πλάνην καὶ ἀποστασία τους. Εἶναι πόλιν δυνατόν τὸ ἴδιο τὸ κεῖμενο: «Φάσκοντες εἶναι σοφοὶ ἐμυρῶνθησαν, καὶ ἤλθσαν τὴν δόξαν τοῦ ἀφάρτου Θεοῦ ἐν ὁμοίωσι εἰκόνας φερότου ἀνθρώπου καὶ πτετεινῶν καὶ τετραπόδων καὶ ἐρπετῶν. Διὸ καὶ παρεδῶκεν αὐτοὺς ὁ Θεὸς ἐν ταῖς ἐπιθυμίαις τῶν καρδιῶν αὐτῶν εἰς ἀκαθάρταν τὸν ἀμάρτῃσθαι τὰ σώματα αὐτῶν ἐν αὐτοῖς, ὁπῶς μετῆλθαν τὴν ἀλήθειαν τοῦ Θεοῦ ἐν τῷ ψεύδει, καὶ ἐσεβάσθησαν καὶ ἐλάτρευσαν τῇ κτίσει παρὰ τὸν κτίσαντα. Οἱ γυναῖκες τους, κυριαρχήμενες ἀπὸ αὐτὸ τὸ ἴμιο πάθος, ἀντικατέστησαν τῆς

Υβριστικών και βλάσφημον τῶ Ἑλληνικὸν Κοινοβουλιον.

Συνένοχος ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Ἠγεσία

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 5ης ΣΕΛ.

ἐγγράφως, εἰς τὴν περὶπτωσιν τοῦ συμμορφωσέντος τοῦ πρὸς τὸ θεῖον θέλημα τῆς καταδικῆς τοῦ σοδομομοῦ ἢ τοῦλθίστου τῆς μὴ βλάσφημου υποστηρίξεως του, ἡ ἱερά Κοινότης ἡ θὰ τοῦ ἀπαγορεύσῃ τὴν ἐξόδον εἰς τὸ Ἅγιον Ὅρος, ἂν αὐτὸ εἶναι ἐφικτὸν ἡ θὰ παύσῃ νὰ ἐχῇ μετ' αὐτοῦ οἰανδήποτε σχέσιν ὡς προέδρου τῆς “Ἀγιορείτης Ἑστίας”, ὅπτερ ἀναγκάσῃ καὶ εὐχερέσθαι”.

Δυστυχῶς διαμαρτυρούμεσταν εἰς ὕψη ἀκοῦσιντων. Ἄν ἡ ἡγεσία τῆς Ἐκκλησίας ἀντιλαμβάνονταν τὴν σοβαρότητα τοῦ προβλήματος καὶ τὸ μέγεθος τῶν ἐυθύνων τῆς καὶ ἐπανελάμβανε τὸ πρὸ Προδρόμου καὶ Βαπτιστοῦ πρὸς τὸν πανόμοιον Ἡρώδη «οὐκ ἐξεστὶ σοὶ ἔχειν τὴν γυναῖκα τοῦ ἀδελφοῦ σου», γὰ μικροῦτον ἀμάρτημα τοῦ βδελυνύματος τῆς ὁμοφυλοφιλίας, καὶ τῆς πρὸς τὴν στάση πολλῶν Ἀγίων Πατέρων καὶ Ὁμολογητῶν, πού δὲν ἐπέτρεψαν τὴν εἰσόδον στοὺς ναοὺς ἀσεβῶντων αὐτοκρατόρων ἢ τοὺς ἡλεγξαν μετ' ὁριμότητος καὶ παρρησίας, τὰ πράγματα ἴσως νὰ ἦσαν διαφορετικά, ὡςποῦδήποτε ὅμως θὰ ἀποφασίζονταν ὁ σκανδαλισμὸς τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἡ περιερίρροισα βλάσφημος ἐκτίμησις ὅτι, αὐφοὐ καὶ ἡ ἐπίσημη Ἐκκλησία δὲν ἀντιδρᾷ, ἔχουν δικαίον δὲν ἀθωώωνται καὶ προβάλλουν τὴν ὁμοφυλοφιλίαν καὶ ὅτι τὸ πρόβλημα ἔχουν μερικοί ζῆλυταις καὶ ἀκράοις κληρικοὶ καὶ λαϊκοὶ καὶ ὅχι ὁ ἐρηνικός καὶ φιλικὸς προκαθήμενος καὶ οἱ περὶ αὐτὸν.

Ἐτοὶ ἀφοῦ ὁ Στανὰνς κατέλαβε τὴν τοπικὴ αὐτοδιοίκηση στὰ πρόσωπα τῶν δημάρχων τῶν δύο μεγαλοπόλεων, Ἀθηνῶν καὶ Θεσσαλονίκης, χωρὶς ἀντίστασιν τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἡγεσίαν, προχωρήσας καὶ στὴν ἀσχίση καὶ ἐπινοήσασιν κατὰ τὴν βουλήν τῶν Ἑλλήνων, μὲ ἐξασφαλισμένη, σίγουρην τὴν μὴ ἀντίδρασιν τὴν ἀνοχὴ τῆς Ἐκκλησίας. Δὲν ὑπῆρχαν ἄλλα κοινωνικὰ καὶ οικονομικὰ προβλήματα πρὸς ἐπίλυση· ἐπρέπε νὰ ἐκπληρωθεῖ ὡς προαποσπόμενον ἡ ἀθεή ἀριστερὴ ἐθελόγεια καὶ ὡ ἀπαμειβίον τὸν ἀνὰ τὸν κόσμον Νεοεποχιστὴν καὶ Νεοσάξιν πρὸς θέλον ἠρώτα ἀπ' ὅλα τὴν διάλυσιν τῶν ἠθικῶν ἀντιστάσεων τῆς ἑλληνικῆς κοινωνίας, ἡ ὁποία στὶς ἐκτιμήσεις τους ἦταν παραδοσιακὴ, συντηρητικὴ καὶ δὲν θὰ παραδιδόταν εὐκόλῃ. Ἐγίνε μάλιστα αὐτὸ παραμονεὸς Χριστουγέννων, πού «ἀνέτειλε τὸ κόσμῳ τὸ φῶς τῆς γνώσεως», στὸ πρόσωπον καὶ στὸ ἔργο τοῦ γεννηθέντος Θεανθρώπου Χριστοῦ, ὡστε τὸ σκοτάδι τῆς ἠθικῆς καταπτώσεως καὶ παρακμῆς νὰ ἀπλωθεῖ καὶ στὴν Ἑλλάδα τῆς Εὐρώπης, νὰ πάρῃ τὴν ἐκδίκλησιν τοῦ ἀπὸ τὸ φῶς τῆς Ὁρθοδοξίας, ὁ Χριστὸς νὰ παραμερισθεῖ ἀπὸ τὸν Ἀντίχριστον.

Ὅλοι γνωρίζουμε τὴν ἀνυπαρκτὴ ἀντίδρασιν τῆς Ἐκκλησίας μετὰ τὴν ψήφισιν τοῦ ἐπαινοῦσιντος νόμου γὰ τὸ σύμφωνον συμβίωσης τῶν ὁμοφυλοφίλων. Περιμένεμα μετὰ τὴν κορύφωσιν αὐτῆς τῆς βλασφημίας καὶ τῆς ὕβρεως ἐναντίον τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ Ἐυαγγελίου, ὅτι ἀρμυνισθοῦν, νὰ ζυτηήσουν ἀπὸ τῆς κραυγῆς καὶ τῆς διαμαρτυρίας τῶν πιστῶν τέκνων τῆς Ἐκκλησίας πρὸς γέμισαν τῆς χριστιανικῆς ἰστορίας στὸ Διαδικτικὸν ἀλλὰ καὶ δὲ δημοσιεύματα τοῦ τύπου. Ἀντίθετα ἐδόξαε ἐκκληλκτοὶ τὸν προκαθήμενον καὶ ἄλλους ἐπισκόπους νὰ δέχονται μὲ χαρὰ τὸν βλάσφημον κυβερνητὴν τοῦς βουλευτάς, νὰ τοὺς μοιράζων τὴν πρωτοκρίνην τὴν βασιλόπαιδα, νὰ τοὺς ἀναμένουν καὶ νὰ τοὺς ἀνέχονται στὴν πρωτοκρινιακὴν δοξολογία καὶ στὴν τελετὴ τοῦ διασποῦ τῶν υδάτων, κάποιος δὲ ἀρχιεπισκοπικός ποταμόραξ μνητροπολίτης, μὲ ἄνωθεν προφανὺς ὁδηγία, νὰ τοὺς ἀναγνωρίζῃ καὶ ἱερσικά καθήκοντα, δίνοντας σὲ τρεῖς εἰς αὐτῶν, ἐκ τῶν ὁποίων δύο πρωτοσπότερες καὶ προστάτες στὴν υποστήριξιν τοῦ βδελυνύματος τῶν Σοδόμων, τὸν Τίμιον Σταυρὸν, γιὰ νὰ τὸν ρίξουν στὰ νερά τῆς «δεξιμενίης» τοῦ Κολωνάκι. Δὲν εἶναι καθόλου βαρὺ νὰ ποῖμε ὅτι ὄντως ἐδόθησαν «τὰ Ἅγια τοῖς κυσί». Καὶ ἐνῶ στὸν Ἰορδάνην «ἡ τῆς Τριάδος ἐκφανερὴν προσκύνησιν» ὁ ἀνάγιος ἐπίσκοπος μὲς ἐφάνερυσεν ἄλλη «πριδὰς» βλάσφημον καὶ ὑβριστικὴ τῆς Ἁγίας, ἀδαιοεργὴ, ὁμοουσίου καὶ ζωοποιοῦ Τριάδος. Εἰμώστε βεβαίον πλὴν πῶς ἡ σωτηρία καὶ ἡ ἀνοχὴ δὲν προέρχεται ἀπὸ δαλία, ἀλλὰ εἶναι σχεδιασμένη συμμαχία μὲ γεωπολιτικὴς μάλιστα τὴν προεκδοκίαν πρὸς στοιχεῖον στὴν ἀποδυνάμωσιν τῆς προσπάθειας πού κάνει ὁ μεγάλος ἡγέτης τῆς Ρωσίας Βλαδίμηρος Πούτιν νὰ μὴ ἐπιτρέπῃ τὴν «δυτικὴν ἀμαρτυρίαν», τὸ δυτικὸν σκοτάδι, νὰ ἐκτεταθεῖ στὴν Ὁρθόδοξον Ἀνατολήν. Ἡδὲ ἐμάβαμε ὅτι στὴν Ρωσία, ἐξεπλάγησαν ἀπὸ τὴν ἐκκφφανρικὴν σιωπῇ τῆς Ἐκκλησίας γιὰ τὸ σύμφωνον συμβίωσης τῶν ὁμοφυλοφίλων. Ἐκκλησιαστικοὶ κύκλοι ἀπευθυνόμενοι πρὸς τοὺς δικούς μας ἐκκλησιαστικούς ἡγετεὺς ἐκ τοῦ μακρόθεν ἔλεγαν: «Μὰς ξεκουφάνατε μετ' ἡ τῶι σωτῆς σας». Ἡ Ἑλλάδα εἶναι ἡ πρώτη ὀρθόδοξη χώρα πού νομοθετεῖ ὑπὲρ τῶν ὁμοφυλοφίλων· ἂς ἐλπίσουμε πῶς στὴν ἐπὶλογὴ τῆς αὐτῆ, ὡς κακὸ παράδειγμα, δὲν θὰ τὴν ἀκολουθήσουν καὶ ἄλλες ὀρθόδοξες χώρες.

Δὲν εἶναι ἀμφοῖς εὐθύνην στὸ θέμα αὐτὸ καὶ ὁ Οἰκουμενικός Πατριάρχης. Ἐγείν ἐν πρώτοις τεράστια, γνησιότητα, πρωτόστιγ ἐυθύνη γιὰ τὴν χαλάρωσιν ἐκ θέματος πίστεως μετ' τὸν συγκρητιστικὸν Οἰκουμενισμό, μὲ συνέυθεια νὰ ὑπάρχῃ χαλάρωσις καὶ στὰ ῥήθ καὶ ἐκκοσμίκευσιν τῆς Ἐκκλησίας. Εἶναι ἀξιοματικὴ ἡ πατερικὴ διαπίστωση ὅτι πίστις καὶ ἀγάπη, δόγμα καὶ ἦθος πηγαίνουν μαζί. Ὅπου ἕστις ἐκπίπτει σὲ θέματα πίστεως, ὅγκως ἐκπίπτει σὲ θέματα ἠθους. Οἱ φίλοι του, οἱ Παπτικοὶ καὶ οἱ Προτεστάντες, εἶναι ἐπιπορεταί καὶ καθόλου αὐτοῖσι στὰ σαρκικά ἀμάρτηματα. Σέλειται τὸ Βατικανὸν ἀπὸ τὴν αὐξηση τῶν κρουσμάτων παιδεραστίας μεταξύ τῶν παπτικῶν κληρικῶν, ἡ δὲ ὁμοφυλοφιλία εἰσῆλθε ἐπισήμως καὶ στὸ «ἱερὸ θυσιαστήριον» τῶν Προτεσταντῶν μὲ διακηρυσσόμενος ὁμοφυλοφίλους ἱερεῖς καὶ λεσβίες ἱερέας, παπαδίους καὶ πρεσβύτερους ἀνενοδοῖστας ὅχι «σύμφωνον συμβίωσιν», ἀλλὰ γάμος ὁμοφυλοφίλων. Ἀλλοῖμον, ἂν ἐπιμενῇ τὸ Φανάρι, ὅπως διαφαίνεται, στὴν ἀνανύωσιν ὅλων αὐτῶν ὡς ἐκκλησιῶν μὲ Χάρη καὶ ἐγκυρα μυστήρια κατὰ τὴν μέλλουσα νὰ συνῆλθῃ Ἀγία καὶ Μεγάλη Σύνοδος. Ἡδὲ εἶναι προδιαγεγραμμένη ἡ ἀποτυχία καὶ ἡ ἀπορίηγη τῆς Συνόδου, καὶ δὲν εἶναι ἀνευ θεϊκῆς συνεργασίας τὰ παρουσιαζόμενα ἐμπόδια στὴν προετοιμασία τῆς. Εὐχόμαστε νὰ μὴ εἶναι ἀληθινὰ δσα ἐκκοσμοφρορήθησαν γιὰ προστάθειαν νὰ υποστηρίξη καὶ στὰ συνοδικὰ κείμενα ἡ ὁμοφυλοφιλία, ὡς ἀνθρώπινον δικαίωμα ὅλων ἔχουν «διαφορετικὸ» σεξουαλικὸν προσανατολισμό.

Εἰδικῶς ὁμως πικρία καὶ θλίψη προκαλεῖ τὸ γεγονός τῆς ἐκ μέρους τοῦ πατριάρχου προσωπικῆς στήριξεως ὅλων αὐτῶν τῶν «προδευτικών» οἰκουμενιστικῶν κύκλων, τῶν «φωτισμένων» ἱεραρχῶν καὶ λαϊκῶν θεολόγων κατὰ τὸν υποταρὸ Παλαιὰς κ. Φίλη, τὸν χειρότερον καὶ πῖο ἀκατάλληλον υποταρὸν Παλαιῆς πού ἀνέδειξε ποτὲ ἡ Ἑλλάδα, τὸν ὁποῖο ὁ πατριάρχης μετὰ χαρᾶς ἐδόχθη καὶ εὐλόγησε. Τὸ εἶδος ἀραγε τίποτε γιὰ τὸ μῆθρμα τῶν Ὁρθοσκυτικῶν, τὸ ὁποῖο ἐπιμένει νὰ μεταβλεπεί σὲ θρησκειολογικὸν ὑποπίμωτας καὶ εἰς αὐτὴν τὴν μοναδικότητα καὶ τὴν σωτηριολογικὴ ἀποκλειστικότητα τοῦ Εὐαγγελίου; Δὲν θὰ μακρογροήσουμε ἐπὶ τοῦ θέματος αὐτοῦ γιὰ νὰ παρουσιάσουμε ὅσα θέματα ἔχει προωθήσει ὁ οἰκουμενιστικὴ ἀντιπατερικὴ «Ἀκαδημία Θεολογικῶν Σπουδῶν» τῆς ἱερᾶς Μητροπόλεως Δημητριάδος καὶ οἱ «φωτισμένοι» θεολόγοι τοῦ «Καιροῦ», μὲ τοὺς ὁποίους συνεργάζεσται καὶ τοὺς ὁποίους προβάλλει τὸ Φανάρι ἐν συμπτώσῃ στὸ θέμα αὐτὸ μετὰ τὴν Ἀθήνα. Ἀμφότεροι οἱ πλευρῆς ἐρίζουν καὶ διαφανοῦν γιὰ δικαιοδοσίας καὶ θρόνους, συμπτῶντες ὅμως καὶ συνοδοποροῦν στὰ οἰκουμενιστικὰ καὶ μεταπατερικά ἐγχειρήματα. Τὴν ὅλη πάντως ἀδιαφορία τοῦ πατριάρχου γιὰ τὸ θέμα τῆς ὁμοφυλοφιλίας μὲς ἔδειξε ἐνεργῶς ἡ εἰκόνα, περισσότερο καὶ ἀπὸ χιλίς λέξεις, πού τὸν εἰδεῖνε σὲ λειτουργίαν καὶ Σμύρνην νὰ προσφέρει τὴν Θεία Κοινωνία ἰδίως χερσὶ στὸν ἀμετανόητον ὑποστηρικτὴ τοῦ Σοδομομοῦ δημαρχο Θεσσαλονικῆς Γιάννη Μπουτάρη. Ἀσφαλὸς γνωρίζει ὁ πατριάρχης ὅτι ὁ Θεὸς ἀπεχθάνεται ἀπειρώς περισσότερο τὴν μολύνσιν τοῦ πνευματικοῦ περιβάλλοντος ἀπὸ τὴν μολύνσιν τοῦ φυσικοῦ περιβάλλοντος· δὲν τὸν ἐνοχλοῦν τὰ υλικά σκουπίδια, ὅσο τὰ πνευματικὰ σκουπίδια. Γι' αὐτὸ καὶ ἐμύλωνε μετ' «πύρ καὶ θεῖον», μεθεῖορι καὶ φωτιά, ἴγνη τῶν ὁποίων μέχρι σήμερα ὑπάρχουν στὴν Νεκρὰ Θάλασσα τῆς Παλαιστίνης, προκειμένου νὰ καθαρσίσι ἀπὸ τὸν Σοδομοισμό τὰ Σόδομα καὶ τὰ Γόμορρα. Ὁ Γιάννης Μπουτάρης μολύνει ἐπὶ τῇ πνευματικῷ περιβάλλοντι τῆς Θεσσαλονίκης, τῆς βυζαντινῆς συμπτρεύουσας καὶ πρώτης πόλεως τῶν «Νέων Χωρῶν». Δὲν τὸν ἀπασχολεῖ τὸν πατριάρχην αὐτὴ ἡ μολύνσις; Δὲν ἀκούσαμε ὅλογο ἐλεγκτικὰ καὶ προφητικὰ, παρὰ μόνον διεκδικήσεις δικαιοδοσίας καὶ θρόνων.

Εὐτυχῶς πού τὴν κατάσταση καὶ τὸ κύρος τῆς Ἐκκλησίας δίδωσαν εὐάριθμοι ἀντιερείς, περὶ τοὺς 10-15, οἱ ὁποῖοι ἀντέδρασαν στὴν ψήφισιν τοῦ ἀμάρτυλου νόμου, ὁ ὁποῖο συννενοῦμενοι καὶ αὐξανόμενοι εἰς ἀριθμὸν θὰ μπορούσαν νὰ υποχρεώσουν τὸν ἀρχιεπίσκοπον, σύμφωνα μετὰ τὸν Κατοστικὸν Χάρτη τῆς Ἐκκλησίας, νὰ συγκαλέσῃ ἐκτάκτως τὴν σύνοδον τῆς Ἱεραρχίας, ἡ ὁποία ἀντιδρῶσα δυναμικῶς μὲ πάνδημες ἐξενεργείας καὶ συλλαλητήρια, μπορεῖ νὰ καταστήσῃ ἀνεργὸν τὸν ψηφισθέντα νόμον, ὅπως κατέστησε ἀνεργὸν καὶ τὸν περιφρονῶν νόμον τοῦ Τρίτου το 1987 γιὰ τὴν ἐκκλησιαστικὴν περιουσία. Τὴ κρίμα! Πόση πνευματικὴ φτώχεια δέειναι τὸ νὰ ἀγωνίζομαστε γιὰ τὰ υλικά καὶ νὰ ἀδιαφοροῦμε γιὰ τὰ πνευματικά!

Τὸ πόση δύναμιν ἔχει ὁ λόγος τῆς Ἐκκλησίας, ὅταν οἱ ἡγέτες τῆς δὲν ἔχουν πνεῦμα θειλίας, ἡλὰ δυνάμεις καὶ παρρησίας, ἔδειξαν ἡ παρουσία καὶ ὁ δυναμικός, εὐρύς καὶ πειστικός λόγος τοῦ μητροπολίτου Πειραιῶς κ. Σερραφείμ στὴν τηλεοπτικὴ ἐκπομπή «Ἀναπνοή» τοῦ Γιάννη Πρετεντζή στὸν τηλεοπτικὸν σταθμὸν Mega. Ἐκεῖ ἐκφράσθηκε ἡ συνειδητὴ ἡ διαχρονικὴ τῆς Ἐκκλησίας, ἐκεῖ ἦταν ἡ Ἐκκλησία, καὶ ὅχι στὸ Συνοδικὸ Μέγαρον οὔτε στὴν Ἀρχιεπισκοπὴ. Ὅπως ποῖ εἶπε γυναικα θεολόγος ἀπὸ τῆς Σέρρες τηλεφωνικῶς οἱ ὑποστηρικτῆς τῆς ὁμοφυλοφιλίας «μονυκάθηκαν», δὲν ἤξεραν τί νὰ ἀπαντήσουν, ὁ δὲ λαλιότατος καὶ συνήθως καλά προετοιμασμένος υπεύθυνος τῆς ἐκπομπῆς τὸ ἔχασε, διότι ἡ ἐκπομπὴ πῆρε εὐνοϊκὴ τροπὴ γιὰ τὴν Ἐκκλησία, καὶ τὸ μόνο πού κατάφερε, λόγῳ ἐλλείψεως ἐπιχειρημάτων, ἦταν νὰ ἐλλείσῃ στὸ τέλος κλείνοντας μία εὐχὴ γιὰ νὰ ἐξωίσῃς τὴν ὁμαλότητα μετὰ τὴν ἀνωμαλία τὸ «κατὰ φύσιν» μετὰ τὴν «κατὰ φύσιν» εὐχήνηκη «καλὰ Χριστοῦγενεα καὶ στὰ ἐτερόφυλα καὶ στὰ ὁμόφυλα

ζευγάρια», δέχνοντας πόσο βαθιὰ νυκτωμένοι εἶναι στὰ θεολογικά καὶ πνευματικά ἐξέματα.

Σημειώσεις

1. Εἰς τὰ Θεοφάνεια, εἴτον Γενέθλου τοῦ Σωτῆρος 11, ΕΠΕ 5, 54.
2.Τὰ σχετικὰ μετὰ τὰ Σόδομα καὶ Γόμορρα εὐρίσκονται στὰ κεφάλαια 18 καὶ 19 τοῦ βιβλίου τῆς Γενέσεως.

3. Λευϊτ. 18, 22: «Καὶ μετὰ ἄσεως οὐ κοιμηθήτω κοίτην γυναικεῖαν· βδελύγμα γὰρ ἐστὶ». Αὐτόθι 20, 13: «Καὶ ὅς ἂν κοιμηθῇ μετὰ ἄσεως κοίτην γυναικεῖαν, βδελύγμα ἐποῖσιν ἄμφότεροι· θανάτω θανάτωθώσαν· ἐνοχοὶ εἰσιν».

4. Λευϊτ. 18, 24-25, 27-29: «Μὴ μείναισθε ἐν πᾶσι τοῖτοῖς· ἐν πᾶσι γὰρ τοῖτοῖς ἐμύνησαν καὶ τὴν ἔνῃ ἔγω ἐξουστέρησα πρὸ προσώπου ὑμῶν. Καὶ ἐξεμάνθη ἡ γῆ, καὶ ἀνταπέδωκε ἀδικίαν αὐτοῖς δι' αὐτὴν καὶ προσώγαγεν τὴν γῆ τοῖς ἐγκαθήμενοις ἐπ' αὐτῆς... Πάντα γὰρ τὰ βδελυνύματα ταῦτα ἐποίησαν οἱ ἄνθρωποι τῆς γῆς οἱ ὄντες πρότερον ὑμῶν καὶ ἐμάνθη ἡ γῆ. Καὶ ἵνα μὴ προσώχθῃ ὕμιν ἡ γῆ ἐν τῷ μαινεῖν ὑμᾶς αὐτὴν, δὲν τρόπον προσώχθῃς τοῖς ἔθνεσι, τοῖς πρὸ ὑμῶν, ὅτι πᾶς ὅς ἐάν ποιῇται ἀπὸ πάντων τῶν βδελυνύματων τούτων, ἐξουστρηθήσονται αἱ ψυχαὶ αἱ ποιούσας ἐκ τοῦ λαοῦ αὐτῶν».

5. Κρητοδόξομον, ἐκδ. «Ὁρθόδοξος Κυψέλη», Θεσσαλονίκη 2002, τόμ. Α', σελ. 144-145.

6. Πηδάλιον τῆς νοητῆς νηός, ἴηται Μῆς, Ἁγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς τῶν Ὁρθόδοξων Ἐκκλησίας, ἐκδοτ. οἶκος «Ἀστήρ», Ἀλ. καὶ Ε. Παπαδημητρίου, Ἀθῆναι 1990, σελ. 593-594.

7. Πρωτοεργαστήριο Θεοδόρου Ζήση, Τέχνη Παθεῖνας, Γάμος καὶ ἀγάπη καὶ τὰ Περὶ Παθεῖνας πατερικά ἔργα, Θεσσαλονίκη 1997. Τού αὐτοῦ, «Γάμος καὶ ἀγάπη. Ἀξιολόγησι καὶ ἐρεῶχησι κατὰ τὸν Ἅγιον Γρηγόριον Νύσσου», εἰς Τού αὐτοῦ, Μοναχισμός, Μορφές καὶ θέματα, Θεσσαλονίκη 1998, σελ. 47-68.

8. Λουκὰ 20, 34-35. Μάρκ. 12, 25. Ματθ. 22, 30.

9. Ματθ. 19, 11-12.

10. Λουκὰ 17, 26-29.

11. Ματθ. 11, 23-24.

12. Β' Πέτρο, 2, 5-7.

13. Ιουδα 7.

14. Ρωμ. 1, 23-27.

15. Εἰς τὴν Πρὸς Ρωμ. Ὁμ. 4, 1, PG 60, 416-417.

16. Αὐτόθι 2, PG 60, 410.

17. Πρὸς τοὺς πολέμουιντας τοῖς ἐπὶ τὸ μόναιεν εἰσάγονται 3,8, PG 47, 360-361.

18. Λόγος πητμεντικὸς κατὰ εἰνέουχον, PG 76, 1109.

19. Β' Θεο, 2, 4.

20. Ἐκδοσις ἀκριβῆς τῆς Ὁρθόδοξου Πίστεως Γ' (1) 45, ΕΠΕ 1, 282.

21. Ρωμ. 1, 23.

22. Βλ. Φ. Κοντογίου, Μυστικά ἀνθῆ, Ἐκδ. οἶκος «Ἀστήρ», Ἀλ. καὶ Ε. Παπαδημητρίου, Ἀθῆναι, ἔκδοσις, σελ. 111-112: «Ἡ ἀσπίς εἶναι θρονασμένη στὴν καρδιά μας... Οἱ ψυχῆς τῶν νέων εἶναι ρημαγμένες ἀπὸ τὰ ἄγρια ἐνοπήματα, πού τὰ ἀναβάνε στὴν ἐνστικτὰ ἀπὸ τὰ σκοτεινὰ ἀντίκτυπα τῆς ἀνθρώπινης φύσεως, κάποιος ἐχθρὸς τοῦ ἀνθρώπου, κάποιος πνευματικὸς ἀνθρωποφόνος, πού ἀναμέσῃ τῶν πρσιστατικῶν ἐνός τελλόλις λυγρῶν Νίτσε, μιά μοίμα· σάν πύληφωρα, λυγμένῃ Βολταίρος, κάποιος Ἰωχαδικὸς φθόνιν καὶ ἐνὰ πῆλθος ἀπὸ τέτοια ὄντια καὶ χορδία καὶ νυγτερίδες. Ὅσοι τοὺς θαυμάζωμε, ὅς χαμαιοφρόνουν σήμερα τὰ φαρμακερὰ μαντάκια, πού φωτίζονται μέσα στὶς καρδιὰς καὶ στὶς ψυχῆς τῆς γαργαλισμένης ἀνθρωποπότητος». Βλ. ἐπίσης Κ. Καβαρίου, Ἑλλάς καὶ Ὁρθόδοξια, Ἀθῆναι 1987, σελ. 35, 44, 45.

23. Γρ. Παπαμυχαῖλ, Ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλάσις, Πετρούπολις 1911, σ.93. Ὅπως λέγει ὁ παπιάρχης Φιλόθεος Κόνζανος γιὰ τὸν Βασιλέα, ὅς: «θῆλον· τοῖς ἡμῶν ἱεροῖς δολερός καὶ κακομηχανικός ἐμπαιξέας μετὰ προσκοπιῶν τε καὶ τοῦ σχήματος». Στ' ἄλλοι ὅμως «ἀισχρὸς ἐπαγλήνη» δὲ πρὸς τοὺς ἰδίους παθὼν ἄπερ ἤλπισε δοθεὶς ἐτερόγους». Φιλόθεος Κονζάνου, Δογματικὰ Ἑργα, Λόγος 12, 19-35, ἐκδ. Δ. Καϊμάζη, Θεσσαλονίκη 1983, σελ. 480.

24. Βλ. σχετικὰ Πρωτοεργαστήριο Θεοδώρου Ζήση, Ὁρθόδοξια καὶ Ἑλληνισμός, Νέα αἰχμαλωσία καὶ ἀντίστασις, Θεσσαλονίκη 1995. Τού αὐτοῦ, Ὁ σημερινὸς Ἑλληνισμός καὶ ἡ Κληρονομία τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου, Θεσσαλονίκη 2015.

25. Μοναχὸν Θεολόγητον Διονυσίου αἰώνου, Ἡ ἀίεσις τῶν Νεορθόδοξων, Ἀθῆναι 1988. Τού αὐτοῦ, Ὁ Νικολαΐτικὸς ἐρωτισμὸς τῶν Νεορθόδοξων, Ἀθῆναι 1989. Τού αὐτοῦ, «Κίματα ἁγία βασιλέως ἐπαφρόδιτου τὰς ἐαυτὸν αἰσχύνων...», Θεσσαλονίκη 1999. Στὸ θέμα ἐμπεριέχεται ὁ θεολογικώτατος καὶ διακριπικώτατος συγγραφεὺς στὰ προλεγόμενα τοῦ βιβλίου τὸν (ἐμπέλει) Χριστοκεντρικὸς ἐμπειρικός ἐνὸς ἐρημίτου, Ἀθῆναι 1991.

26. ΑΘΕΚ = Ἀνεξάρτητὴ Θεολογικὴ Κίνησις.

27. Βλ. ὁλόκληρον τὸ ἄρθρον εἰς Θεολογία 16 (2014) 163-170.

28. Βλ. τὸ κείμενον καὶ τὶς υπογραφὰς εἰς Θεοδρομία 16 (2014) 195-198.

29. Τὸ κείμενον εἰς Θεοδρομία 17 (2015) 42-43.

Ὁρθόδοξος Τύπος

Αἰχημρὰ ἀπάντησις τῆς Ἐνώσεως Θεολόγων Ἡμαθίας διὰ τὸ Θρησκευτικά...

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

βαρετὸ μᾶθμα ἀνάλυσις θρησκειῶν, χωρὶς ἠθοπολιτικὸν χαρακτῆρα, μακριὰ ἀπὸ τὴν ἱστορικὴν συνειδητὴν καὶ πορείαν, πού δὲ θὰ ἀπάντα σὲ υπαράκιους προβλήμασιμος, δὲν θὰ ἀγγίξῃ τὸν συναισθηματικὸν κόσμον τῶν παιδιῶν, δὲ θὰ δίνει δράμα καὶ ρεαλιστικὰς λύσεις, ἐνα μᾶθμα δηλοδὶ πρόσδρομος τῆς τελικῆς κατάρτησιν τοῦ! Γιὰ τὴν πιθανότητα μιάς τέτοιας “προσδοκίης” (ἡ) ἑξήτης ἐκφράζουμε ἐντονότατα καὶ δυναμικὰ τὴν ἀντίρρησιν μας.

(Νὰ ἐνημερώσουμε βεβαίως ὅτι τὸ μᾶθμα τῶν θρησκευτικῶν στὴν Ἑλλάδα εἶναι πολὺ πῖο ἀνοχτὸ ἀπὸ ὅτι σὲ ἄλλες χώρες τῆς Ε. Ε., ὅπως εὐκόλῃ μπορεῖ νὰ διαπιστωθεῖ κανεὶς ἀπὸ τίς σχετικὰς ἐρευνες, βλ.: http://school.palamos.blogspot.gr/2016/01/blog-post_9.html)

2. Πὰ τὸ σύμφωνον συμβίωσις: Πρὶν προλάβουν κάποιον νὰ μᾶς κατηγορήσουν, γιὰτὸ ἀνακατεῖναι σὲ τέτοια θέματα, φρεῖλομεν νὰ τῆςονίσουμε, ὅτι ἡ ἐκφράσις γνώμημς εἶναι ἀναφαίρετον δημοκρατικὸν δικαίωμα μας (ἂν βεβαίον ζοῦμε ἀκόμα σὲ δημοκρατικὴ χώρα), πόσο μάλλον ὡς παιδαγωγοί, ὅταν πρόκειται γιὰ ἐνα ζήτημα τόσο σημαντικόν. Ἀρνούμεσται λοιπὸν νὰ δεχτοῦμε ὅτι τὸ σύμφωνον συμβίωσις τῶν ὁμοφυλοφίλων προδράει τὴν κοινωνία μας ἢ τὴν κάνει πῖο δημοκρατικὴ ἢ λυλεῖ προβλήματα πού ὄθῃν τόσα χρόνια ἦταν ἄλυτα. Ἡ θεσμοθέτησις ἐνὸς τέτοιου τραγικοῦ νομοθέτηματος πλῆττει βάρανσιν τὸν ἱερὸ θεσμό τῆς οἰκογενείας, γκρεμίζει μακραιώνες ἠθικῆς ἀξίης τοῦ ὅπουμς, προάγει ἀντιεπισημυνικὰ τὴν “παρὰ φύσιν” ζωὴ σὲ δῆθεν φυσιολογικὴ ζωὴ, παραβλέποντας τὰ πνευματικὰ - ψυχικὰ καὶ σωματικὰ - ὄντολογικὰ ζητήματα πού προκύπτουν, καὶ δημιουργεῖ ἀπειρα ἐρωτηματικὰ γιὰ τὰ πρότυπα πού θὰ προσδοῦνται, γιὰ νὰ υιοθετοῦν οἱ νέοι.

Ἐπίσης, μᾶς προβληματίζει ἰδιαίτερα ἡ ἐμπλοκὴ ξένων παραγόντων σὲ τὸ συγκεκριμένον θέμα, ὅπως π.χ. ἡ περιπτώσις τοῦ Ἀμερικανικοῦ Προέξενου Θεσσαλονίκης, πού χρηματοδοτεῖ ὡς χορηγὸς τὸ “Gay Pride” τῆς Θεσσαλονικῆς πρὶν ἀπὸ λίγους μῆνες. Πιστεύομε ἀκρόδαντα, ὅτι τελικὸς στόχος αὐτῶν τῶν ἐνεργειῶν εἶναι ἡ κατάρτησις τῆς Ἑλληνορθόδοξης ταυτότητάς μας, μέσα ἀπ

ΔΙΑΣΚΕΨΙΣ ΔΙ’ ΑΠΟΤΙΝΑΞΙΝ ΤΟΥ ΠΑΠΙΚΟΥ ΠΡΩΤΕΙΟΥ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

ἀνήλεως κατακέφαλα, τόσο οι Ὀρθόδοξοι Ἐπισκοποι, ἄλλα περισσότερο οἱ Παπικοί «Ἐπισκοποι», οἱ σσβαροί, οἱ φλεβέροισι, οἱ ἀνδιωτελεῖς, καί κυρίως, ἅπαντες οἱ ἐπιθυμούντες τήν δική τους ἐλευθερίαν καί ἀποκατάστασι πρὸς τὸ Ἐπισκοπικὸν τοὺς Ἀποστολικὸν λειτουργήματι.

Οἱ Βουλευταὶ δὲν ἀντιπροσωπεύονται ἀπὸ κανένα

Εἰς τὸν Ο.Τ. τῆς 18^{ης} Δεκεμβρίου ἐσημεϊώκαμε μὲ ἐμφρασι:

«Ζοῦμε στὴν τρίτῃ χιλιετίᾳ τῆς ἀνθρωπότητος. Καὶ αὐτὴ θὰ λέγαμε ὅτι ξεπερνᾷ τὰ στοιχεῖα τῆς νηπιακῆς ἢ παιδικῆς ἡλικίας τῆς καί φθάσεν σέ κάποια ἐπιπέδα ωριμότητος. Ἐξ αὐτοῦ τοῦ πράγματος, κατὰ τίς μέρες μας, στὸν δυτικὸν κόσμῳ, φθάσαμε νὰ κυριαρχῇ ἡ Κοινοβουλευτικὴ Ἀντιπροσωπευτικὴ Δημοκρατία. Οἱ πολῖτες ἐκλέγουσιν, ἐλευθέρως καί ἀβιάστως υποτίθεται, τούς ἀντιπροσώπους των, τοὺς Βουλευτάς, ἡ Γερουσιαστάς, καὶ κατόπιν αὗτοι ἀσκοῦν ἐν συνεδίῳσῃ τὴν Ἐκτελεστικὴ καὶ τὴν Νομοθετικὴν Ἐξουσία.

Στὴν ὅλη διαδικασίᾳ τῆς ἀληθοῦς ἐλευθέρως Δημοκρατίας ὑπάρχει καί πὸ οὐσιαστικῶ. Οἱ Βουλευτὲς δίδουσιν τὴν ψήφον τους ἢ τὴν ἀρνούσινται πρὸς τὴν Κυβέρνησιν, ἀλλὰ ποτὶ **ΔΕΝ ἐπιτρέπεται νὰ ἀντιπροσωπευθοῦν**, ἀπὸ οἰονομήτους καὶ σέ καμιά περίπτωσιν. Γιά ἐλευθερά καθεστῶτα καὶ γιά σοβαρές Δημοκρατίες, οἱ Βουλευτὲς μόνον, ἐλευθέρως καὶ αὐτοπροσώπως, βουλευόμενοι ἐν **συνεδίῳ**σῃ παίρνουν τὴν ἀποφάσεις τους γιὰ τὴ Ἐθνῇ. Μόνον στίς ἀνελεύθερες δικτατορικὰς κοινωνίαις, ἢ ἐν καιρῷ ἐκτάκτων **πολεμικῶν ἀναγκῶν**, οἱ Βουλευταὶ δίδουσιν ἐν λευκῷ τὴν ψήφον τους καὶ τὴν ἐξουσιοδοτοῦσι τοὺς εἰς Κυβερνήσεις.

Ἐπομένως, ποτὲ ἐν εἰρήνῃ, καὶ ἀπὸ κανένα, δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ἀντικαθίστανται ἢ νὰ υποκαθίστανται οἱ Ἀντιπρόσωποι ἐκάστου Ἐθνούς. Οἱ διόπιστε ἀντίθετο πρὸς αὐτὴ τὴν ἀρχὴ τῆς λογικῆς, τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς δημοκρατίας ἀποτελεῖ ἀπαράδεκτη **ἐκτροπὴ** καὶ οὐσιαστικὸν **ἐγκλήμν**.

Ἄς φαντασθοῦμε ἓνα παράδειγμα ψηφοφορίας εἰς τὴν Βουλὴν τῶν Ἑλλήνων: Ὁ Πρωθυπουργὸς **ψηφίζει γιὰ 160 βουλευτὲς μου**, «ναί». Ὁ Πρόεδρος τῆς Ἀξιωματικῆς Ἀντιπροτεῖσεως ψηφίζει γιὰ 70 βουλευτὲς τους, «οὐκ». Ὁ Πρόεδρος τοῦ κόμματος γ’, δ’, ε’, στ’, ζ’, η’ ψηφίζει γιὰ τούςδε βουλευτὲς τους, «οὐκ». Τελικὸν ἀποτέλεσμα ταδε: Ἡ νὰ υποθεθῶμεν ὅτι «συνεδριάζει» ἡ Βουλὴ τῶν Ἑλλήνων μὲ τούςδε Ἀρχιερεῖς τῶν κοινωμάτων μαζί με πέντε ἐπιλεγμένους ἀπὸ τοὺς ἰδίους ἀντιπροσώπους-βουλευτὲς καὶ λαμβάνουσιν «ἀποφάσεις». Ἀντιλαμπανόμεθα μετὰ λύπης, πόσο **ἀντισυνταγματικὰ, ἀντιθρησκευτικὰ καὶ γελοῖα** θὰ ᾔσαν ἀνάλογα τὰ καμωμένα, γιὰ τὸ ἐθνός.

Οἱ Ἀρχιερεῖς δὲν δύνανται νὰ ἀντιπροσωπευθοῦν ἀπὸ κανένα

Στὸ ἴδιον ἄς ὦναι φῶλλον, ἐπίσης ἐπτεκνίναμε τὸν βασικὸν συλλογισμόν μας καὶ γιὰ τὴν Ἐκκλησίαν.

«Προφανῶς τὸ αὐτὸ ἰσχύουσιν καὶ γιὰ τὸν Ἐκκλησιαστικὸν χῶρον. Ἀπαντῶντες οἱ Ἀρχιερεῖς εἰναι διδοχοὶ τῶν Ἀποστόλων, εὐρισκονται εἰς τόπον καὶ εἰς τόπον Χριστοῦ καὶ **ΔΕΝ** δύνανται νὰ **ἀντιπροσωπευθοῦν** ἀπὸ κανένα. Μόνον οἱ ἰδιοὶ αὐτοπροσώπως καὶ ἐλευθέρως, συναρχόμενοι ἐν ἱερῇ Συνόδῳ ἀποφασίζουσιν γιὰ τὴ Ἐκκλησιαστικὰ ζητήματα.

Οἱ Ἀρχιερεῖς δὲν δύνανται νὰ ἀντιπροσωπευθοῦν ἀπὸ κανένα

Ὁὐδεὶς δύναται νὰ τοὺς υποκαταστήσῃ. Οὐδεμία τέτοια ἀρμοδιότης, ἐξουσία ἢ δυνατότητα ἔχουν οἱ Προκαθήμενοι τῶν Αὐτοκεφαλῶν Ὀρθόδοξων Ἐκκλησιῶν. Οἱ Ἐπισκοποι εἰναι ἅπαντες **ἴσοι** μετὰ τοὺς καὶ **ἐκλέγονται** ἀπὸ τὴν **Ἱεραρχίαν** ἐκάστου τοπικῆς Ἐκκλησίας ἐν **ἐλευθέρῳ** διαδικασίᾳ καὶ κατὰ τὴν καθορῇ ἐν Πνεύματι **πληροφόρησι** τῆς καρδίας τῶν ἐκλεκτόρων Ἀρχιερέων. Οἱ Ἀντιπροσωπεύσεις τῶν Ἀρχιερέων ἀπὸ τοὺς Πρώτους, τοὺς Πρόεδρος τῶν Ἱερῶν Συνόδων, ἀποτελοῦν ἀντιεπαγγελικὰς καὶ ἀντικανονικὰς πράξεις, ἐξω ἀπὸ τὸ πνεῦμα τῶν Ἱερῶν Θεσμιῶν τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Κυρίου.

Ἀπέτυχαν αἱ ἀπὸπειραι, διότι ἐγένιντο μόνον μὲ Ἀντιπροσώπους

Καὶ τώρα εἰς ἐπανάβωμε στὸν βασικὸν λόγον τῆς ἀποτυχίας ὅπως ᾔηθ ἐν ἐκέσῃσιν πὸ πᾶν. Φρονώμε λοιπὸν, παπενίως, ὅτι ἀκριβῶς ἐπειδὴ **δὲν συμμετρίξει τὸ σύνολον τῶν Ἀρχιερέων**, ἀπὸ αὐτοὶ καὶ Ἀνατολή, ἢ ἐπιλογὴ Ἀντιπροσώπων ὑποτακτικῶν καὶ ἀβούλων. Τὸ κριτήριον ἐπιλογῆς τῶν αὐτῶν, γ’ αὐτὴ τὴν ἀντιπροσώπευσι, ᾔηθ νὰ εἶναι **ἐντελῶς ἀνίκανον** καὶ μὲ **ἀδύναμιν προσωπικότητα**.

Ἄς χρησιμοποιοῦμε γιὰ παράδειγμα τὴν Συνόδον τῆς Φεράρως-Φλωρεντίας, ποὺ ἀποτελεῖ τὸ κλασσικὸν καὶ κορυφαῖον δείγμα ἀποτυχμένης προσπάθειας Ἐνώσεως, δι’ ἐπιλεγμένων Ἀντιπροσώπων. Τὸ πρᾶγμα εἶναι πολὺ ἀπλὸν στὴν ἐρμησίαν τοῦ. Σ’ αὐτὴν τὴν προσπάθειαν συμμετρίξει, ἀπὸ ἡ μία πλευρὰ κατ’ οὐσίαν μόνον ἓνας ἀνθρώπος, ὁ Πάπας, ὁ Καρδινάλιος πρὸς τὸν συνόδευον ᾔησαν τὰ τυφλὰ **υποχείριά** του καὶ οἱ ἐπιλεγμένοι ἀπὸ αὐτὸν. Ἦσαν οἱ ὑποτακτικοί, οἱ ἀβούλοι καὶ κυρίως

ἀπνευμάτιστοι **ὁμόφρονες** πρὸς τὸν **Ἀρχιεραρχεῖσάρχην**.

Ἀποδεικνύεται δέ ὅτι καὶ στοὺς δώδεκα Ὀρθόδοξους Ἐπισκόπους, ποὺ συνεκτιμολοοῦσαν τὸν Ὀρθόδοξόν Πατριάρχην Ἰωσήφ Β’ καὶ τὸν Αὐτοκράτορα Ἰωάννην Η’ τὸν Παλαιόλογο, δὲν ὑπῆρχαν μεγάλα **ἀποθέματα Ἀγιότητος** καὶ Ἀγιωπαιδικότητος καὶ καθαρὰς συνειδήσεως. Καὶ ἔχουμε μόνον ἓνα Ἐπισκόπον, μὲ ἰσχυρὸν σθένος καὶ δάμασπῃ ἀλκή, ὅχι υποταγμένο, ἀλλὰ ἀνδιαισθημένο, τὸν **Ἅγιον Μάρκον** Ἐφέσου τὸν Εὐγενικό.

Τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι γνωστὸ. Ἀπὸ τοὺς δώδεκα Ἐπισκόπους οἱ **ἐνδεκα ὑπετάγησαν** στὰ ἐντάμματα τοῦ Αὐτοκράτορος (τοῦ φοβισμένου ἐκ τῶν Τούρκων) (Ο Πατριάρχης Ἰωσήφ Β’ ᾔηθ εἰς κομψὴ ἐν Κυρίῳ), καὶ στοὺς ῥώους **ἐκβιασμούς** τοῦ ἀναλγητιοῦ καὶ σκληροτάτου Πάπα. Συμμετεῖον δὲ, στὴν Σύνοδο ἐκείνη, ἀπὸ πλεονασῶ Ὀρθόδοξων, συμμετρίξει πολυπληθέστατη ομάδα (τὸ σύνολον τῆς ἀποστολῆς ἐκείνης ἦτο, ραζὶ μὲ τὸ ὑπερηκότο προσωπικὸν, περὶ τὰ ἐπακόσια ἀπομα), με’ ἀριστερὰ ἀρχαιοελληνικὰς καὶ Θεολογικὰς σπουδὰς. Ἀλλὰ, δυστυχῶς, τὸ ἀποτέλεσμά ᾔηθ ἀρνητικόν.

Εἶναι λογικὸν νὰ ἀναρωτιέται κανεὶς, ἐάν δὲν θὰ ἤμπορούσε ἀραγε ἡ ἀποστολὴ ἐκείνη νὰ ἀποτελεῖται ἀπὸ **ἐπισκοπικούς Ὀρθόδοξους Ἐπισκόπους** καὶ ἀπὸ ἄλλους τόσους Παπικούς; Ἀσφαλὺς ναί.

«Συνάξεις» ἀπὸ τὸ Σύνολον Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως

Ἄς φαντασθοῦμε τώρα τὸ μεγαλειώδες τόλημμα νὰ συνεκαλεῖτο «Συνάξις» ἀπὸ τὸ **Σύνολον** τῶν Ἀγίων Ἀρχιερέων τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὸ Σύνολο τῶν «Ἐπισκόπων» τοῦ Ρωμαιοκαθολικισμοῦ ἐπὶ τῷ αὐτῷ. Μὰ μὴν ὑπῆρχε οὐδεμία ἀντιπροσωπευτικὸς τῶν Ἐπισκόπων οὐτε ἀπὸ τὸν Πάπα, οὐτε ἀπὸ τὸν Πατριάρχην. Νὰ εἶναι δέ παρόντες καὶ ἅπαντες οἱ ἑτεροὶ Πατριάρχες.

Σ’ αὐτὴ τὴν περίπτωσιν τί θὰ ἐλάβανε χώραν, καὶ πῶς θὰ ἐξελεῖσονται τὰ πράγματα; Οἱ «Ἐπισκοποι» τῆς Δύσεως, οἱ ἀποκεκομμένοι ἀπὸ τίς ἀσκητικὰς μορφὰς τῆς Ἀνατολῆς, θὰ ἔρχονταν σὲ ἀμεσοῦ ἐπαφῇ με’ πραγματικούς **Ἁγίους** Ἐπισκόπους καὶ Ἁγίους κληρικούς. Σέ μία τέτοια συνάντησιν, δὲν θὰ ᾔδυναντο οἱ Ἁγιοὶ τῆς Ἀνατολῆς νὰ ἐπιτελέσουν **μεγαλειώδη θαύματα**, ὅπως ἔκανε ὁ Ἅγ. Ἀγρίριδων καὶ ὁ Ἅγ. Ἀγρίλιος στὴν Α’ Οἰκουμένην Σύνοδο; Σ’ αὐτὴ τὴν περίπτωσιν τὰ «σημεῖα», σίγουρα θὰ μπορούσαν νὰ κλονίσουν καὶ νὰ συγκλονίσουν τοὺς τῆς Δύσεως «Ἐπισκόπους». Νὰ τοὺς συνεφέρουν εἰς «**Συνειδήσιν Ἀληθείας**» καὶ εἰς «**Κατάνυν πίστεως**». Δὲν θὰ μπορούσαν νὰ γίνουν **σημειολογικὰ θαύματα**, ἀπὸ κεκοιμημένων Ἁγίων, ὅπως ἐκείνο τοῦ περιφρῶν θαύμα τῆς **Ἁγίας Εὐφημίας** κατὰ τὴν δ’ Οἰκουμένην Σύνοδον, μὲ τὸ ὅποιον ἐκυρωθήσαν τὰ Ὀρθόδοξα δόγματα, περὶ τῶν δύο φύσεων καὶ θελήσεων τοῦ Κυρίου μας;

Οἱ Ἅγιοι καὶ ὅχι οἱ προεδρεύοντες ὀδηγοῦν τὴν Σύνοδον

Καὶ κατ’ ἀκόμην πὸ οὐσιαστικόν: Ἄς πάρουμε γιὰ παράδειγμα τὴν Α’ Οἰκουμένην Σύνοδον. Ποῖος ἔδωσε τὸν **τόνον**, τὸ περιεχόμενον καὶ τὴν **οὐσίαν** τῆς Ἁγίας Συνόδου, παρὰ τὸν **Παπάριον Πνεῦμα** καὶ οἱ **Ἅγιοι** ἐκ τῶν συμμετεχόντων. Ὅχι οἱ προεδρεύοντες ἐκ τῶν Ἐπισκόπων, ἀλλὰ οἱ Ἅγιοι Σπυρίδων, Νικόλαος, Ἀχιλάσιος καὶ ὁ Διάκονος Ἅγ. Ἀθανάσιος, καθὼς καὶ ὁ Αὐτοκράτωρ Ἅγιος Κωνσταντίνος. Οἱ ὑπολοίποι Συνεδιοκτοὶ ἠκολούθησαν τοῦ Παναγίου Πνεύματος τὰ ἐντάμματα βλεπόντες καὶ ἀκούοντες καὶ παθόμενοι ἀπὸ τὰ **λεγόμενα** τῶν Ἀγίων (τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου). Καὶ φυσικὰ βεβαιούμενιν περὶ τῆς ἀληθείας, ἀπὸ τὰ **θαύματα** τοὺς (τοῦ Ἀγ. Σπυρίδωνος, τοῦ Ἀγ. Νικόλαου καὶ τοῦ Ἀγ. Ἀγρίλλου).

Οἱ τῆς Δύσεως θὰ συνετάσσοντο ἀμέσως ἐναντίον τοῦ Πάπα

Γνωρίζομε τίς διαφορὰς ἀνάμεσα στὴν Ὀρθόδοξο Ἐκκλησίαν καὶ στὸν Παπισμὸν. Αὐτὲς χωρίζονται σέ τρεῖς μεγάλαις κατηγορίαις. Στὶς οὐσιαστικὰς καὶ καταλυτικὰς διαφορὰς, ποὺ εἶναι τὸ «Ἀλᾶθρῃ», τὸ «Πρωτεῖον», ἡ «Βασιλικὴ ἰδιότητα» καὶ τὸ «Πίλοπος». Στὶς μεγάλας, καὶ σημαντικὰς, ὅπως εἶναι τὰ ζητήματα περὶ τῶν Ἱερῶν Μυστηρίων κ.ά.. Καὶ στίς μικρὰς καὶ εὐκολα διεθεσιζόμενες με’ Ἐκκλησιαστικὰς ἀποφάσεις.

Θὰ μείνουμε στὶς οὐσιαστικὰς καὶ καταλυτικὰς διαφορὰς. Τὸ «Ἀλᾶθρῃ», τὸ «Πρωτεῖο» καὶ ἡ «Βασιλικὴ ἰδιότητα» τοῦ Πάπα, ποὺ δὲν γίνονται ἀποδεκτὰ ἀπὸ τὴν Ὀρθόδοξο Ἐκκλησίαν. Ἀλλὰ ... καὶ ἐδῶ εἶναι τὸ πῖο σημαντικό, αὐτὰ ἀποτελοῦν τὰ οὐσιαστικὰ μέσα τῆς καταπίσεως τῶν «Ἐπισκόπων» τῆς Δύσεως, καὶ τῆς υποβαθμισέως τῶν αὐ «**μὴ-Ἐπισκόπων**». Οἱ «Ἐπισκοποὶ» αὗτοι εἶναι ἓνα ἐπίτομα, ἓνα **κρίθρον**, καὶ ὁ Πάπας εἶναι τὸ «**Πᾶν**» γιὰ τὸν Ρωμαιοκαθολικισμό.

Ἐπομένως, σέ μία «Δια-Συνάξει», ὅπου θὰ συμμετεῖον οἱ «Ἐπισκοποι» τῆς Δύσεως μαζί με τῶν **Μεγάλων** Ἐπισκόπων τῆς Ἀνατολῆς, οἱ πρώτοι, καταλύοντας τὴν καταπίεσιν τοὺς, ἀποπνάζοντας τὸν βαρὺ ζυγὸ

τους καὶ ἀποκαθιστώντας τὴν θέσιν τοὺς θὰ **συνεταῖσσοντο** ἀσυζητήτῃ με’ τὴν ἄμεσο **κατάρτησιν** τῶν αἰρετικῶν προνομίων τοῦ «Ἀλᾶθρῃτος», τοῦ «Πρωτεῖου» καὶ τῆς «βασιλικῆς Ἐξουσίας» τοῦ Πάπα.

Ἐπιπροσθέτως, σ’ αὐτὴ τὴν περίπτωσηί, γιὰ τὸ ζήτημα τοῦ «Πίλοπος», νομίζομε τὰ πράγματα θὰ ᾔσαν πῖο εὐκόλα νὰ καταλήξουσιν εἰς τὴν Ἀλή-

θεια τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου, καί, ἐπομένως, στὴν κατάργησιν τοῦ.

Τὸ σημαντικότερον εἶναι ὅτι, ἡ παρουσία ὧν μὴ μία τέτοια «Δια-Συνάξις», θὰ προκαλεῖται **φωτύνισιν** τῆς πραγματικῆς «**Συνοδοτικότητος**» εἰς τὸν Παπισμὸν καὶ μίᾱ δυναμικὴ κίνησι ἀνατροπῆς τῆς Παπικῆς δικτατορικῆς Μοναρχίας.

2400 Παπτικοὶ «Ἐπίσκοποι», χωρὶς φωνήν, ψήφον καὶ ψυχὴν

Κατὰ τὴν Β’ Βατικάνικον «**Σύνοδον**» (1962-1965) συμμετεῖον 2400 «Ἐπισκοποὶ» τοῦ Παπισμοῦ. Πραγματικὰ, αὗτοι οἱ ἄνθρωποι ὑπέστησαν βαρὺτάτα ἐξευτελισμὸν με’ τὴν παρουσία τους χωρὶς λόγον καὶ ψήφον. Μάλιστα, ἐξήντα ἐξ αὐτῶν αὐτοῦς, μετέβησαν στοὺς **ώμιους** των (ὡς εἰς φορεῖο) τὸν **Πάπα** ποὺ ἐκέθῃτος εἰς θρόνον ἐπᾶναι εἰς μεγαλοπρεπετὴ **ἐξέδρα**. Δυστυχῶς, δὲν τόλμησαν, τόσο ἄνθρωποι, νὰ ἀπατήσουν νὰ ἔχουν φωνὴν καὶ παρουσίαν. Νὰ ἔχουν τουλάχιστον **ψήφον ἰσότημον** στὴν ἐκλογὴ τοῦ ἐκάστοτε Πάπα.

Τὰ αἵτια τοῦ σχίσματος εἶναι πολὺ σημαντικὰ

Εἶναι γνωστὸν ὅτι τὰ πολιτικὰ καὶ ἐκκλησιαστικὰ αἵτια ᾔσαν πολὺ σημαντικὰ γιὰ τὴ δημιουργίαν τοῦ Μεγάλου Σχίσματος. Ἀπὸ τὸν Δ’ αἰῶνα ἀρχίσε ὁ ἀγών μετὰ τῶν δύο ἐξουσίων, τῆς Ἐκκλησιαστικῆς καὶ τῆς Πολιτικῆς, στὴν Ἀνατολή καὶ τὴ Δύσι. Ὡμως στὴν Ἀνατολὴ ἐλάβε τὴ λύσι τοὺ με’ τὸ σύστημα τῆς συναλληλίας, ἐνῷ στὴ Δύσι ἐθεσάσε σὲ πραγμακὰ ἀποτελέσματα, ὅπως στὸ καθεστῶς τοῦ **Παπακαesarισμοῦ** καὶ τοῦ **Καισαροπαπισμοῦ**.

Εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς γιὰ τὸ θέμα τῶν δύο ἐξουσίων ἡ Ρώμη διαπνέεται πάντοτε ἀπὸ τὸ ἴδιον πνεῦμα ποὺ διαπνέεται καὶ στὸν ἀγῶνα τῆς γιὰ τὸ **Πρωτεῖον** πρὸς ὁλόκληρον τὴν Ἐκκλησίαν. Ἡ Ρώμη προέβαλε τὴν θεωρίαν τῆς **ὑπαλληλίου σχέσεως** τῶν δύο ἐξουσίων, θεωροῦνὰ ποὺ διεσπῃζέτο, τόσο στοὺς Ἡγεμόνες τῆς Ἀνατολῆς ὅσο καὶ στοὺς Ἡγεμόνες τῆς Δύσεως.

Πρέπει νὰ σημειώσουμε δὲ ἡ διαφοροποιήσις τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ παπισμοῦ ᾔηθ μάλλον ἐκφρασῆς τῆς διαφορᾶς τῶν δύο πνευμάτων. Τὸ **ἐλευθέρου Ἑλληνικοῦ πνεύματος** καὶ τοῦ **ἀπολυταρχικοῦ Ρωμαιοῦ** πνεύματος.

Προφανῶς λοιπὸν, τὰ πολιτικὰ καὶ ἐκκλησιαστικὰ αἵτια τοῦ Σχίσματος ᾔσαν πολὺ σημαντικὰ, ἐνὶ τὰ θεολογικὰ αἵτια, τὸ «Πίλοπος» ἐκρησπομοιήσαν ὑπογεγονότας. Ἐπομένως ἡ «Δια-Συνάξις» ὧν τῶν «Ἐπισκόπων» τῆς Δύσεως με’ δλους τοὺς Ἐπισκόπους τῆς Ἀνατολῆς θὰ δώσῃ τὴν εὐκαιρίαν στοὺς πρώτους νὰ ἀναζητήσουν τὴν «Πολικὴν» καὶ «Ἐκκλησιολογικὴν» τοὺς **ἐλευθερία καὶ ἀποκατάστασι**.

Οἱ «Ἐπισκοποι» τῆς Μεγάλης Ἑλλάδος θὰ συναχθοῦν με’ τὴν ἀλᾶθρην

Ἐπ’ ἀρχῇ καὶ ἓνας ἀκόμην βαθὺς λόγος συγκληήσεως τῆς «Δια-Συνάξεως». Εἶναι γνωστὸν ὅτι ὑπάρχουν καὶ περὶ τοὺς ἐκάτο «Ἐπισκοποὶ» τοῦ παπισμοῦ, ποὺ προέρχονται ἀπὸ τὴν Μεγάλῃ Ἑλλάδῃ. Καὶ εἶναι αἱ **Κρπτο-Ἑλληνες καὶ Κρπτο-Ὀρθόδοξοι**. Σ’ αὐτοὺς πρὶ αἵμα Ἑλληνικὸν καὶ ἐνοικετ ψυχὴν Ρωμαιοὶ. Μέσα τους κρυφαίκαί ἡ Ὀρθόδοξι. Οἱ ρίζες τῆς Ἑλληνικότητος εἶναι πολὺ βαθεαῖς καὶ ποτὲ δὲν μποροῦν νὰ ξεριζωθῶν. Δροῦν διαρκῶς μουσικὰ καὶ ἀναμνέουν τὴν κατ’ἀλήλην εὐκαιρίαν.

Καὶ γιὰ νὰ μὴ νομισθῇ ὅτι εἰμασθε ὑπερβολικὸν σημειώνουμε ὅτι, ὁ γενεσιπότης Κων. Τριανταφυλλίδης ὁμολογῇ καθήκην τὸν Τόμας Γενεσιπότης γιὰ τὴν ἀναγέννησιν τοῦ ἈΠΘ, μετὰ ἀπὸ ἐπιστημονικὰς ἐρευνὰς ἀποφαινεταὶ ὅτι ὑπάρχει ἡ «**Ἑλληνικὴ γενετικὴ ὑπογραφὴ**» **στὶς Ἀρχαιοελληνικὰς ἀποκίεις**. Ἀκόμην καὶ σήμερα, μετὰ ἀπὸ περισσότερα ἀπὸ 2.500 χρόνια, ἀνηγνέεται ἡ γενετικὴ ὑπογραφὴ τῶν Ἑλλήνων στὶς ἀποκίεις τῆς Ἀρχαιότητος. Εἶναι ἀξιοσημειώτω ὅτι τὸ **37% τοῦ DNA** τῶν σημερινῶν κατοικῶν τῆς **Σικελίας** (μέρος μόνον τῆς **Μεγάλης Ἑλλάδος**) προέρχεται ἀπὸ τοὺς Ἑλληνες.

Ἐπιβεβαιωτικὴ τεκμηριωμένη ἀποδείξι ἀποτελεῖ καὶ τὸ ἐπ’ ἐσχάτων γεγονός ὅτι ὁ **Μουσεολίνος τὸν πόλεμον τοῦ ‘40**, δὲν πῆρε στρατὸ καὶ ἀξίωματικὸς ἀπὸ τὴν **Μεγάλῃ Ἑλλάδῃ**, τὴ Νότιο Ἰταλία. Διότι ἐγγνώριζε ἄριστα τὴν βαθεὴ ἑλληνικότητά τῆς.

Εἰς τὴν Μεγάλῃ Ἑλλάδῃ ρεεὶ αἷμα Ἑλληνικὸν ἀλλὰ καὶ Μοναχικὸν Πνεῦμα.

Πρέπει νὰ σημειώσουμε μὲ ἐμφρασι, ὅτι τὸ αἷμα δὲν χάνεται καὶ τὸ πνεῦμα δὲν διαγράφεται. Ἀλλὰ, καὶ τὸ Ἀνατολικὸν Μεγάλον Πνεῦμα δὲν σβήνει. Ὑπευθυμίζουμε ὅτι κατὰ τὰ 120 περίπου χρόνια τῆς εἰκονομαχίας περίπου **50.000 Ἑλληνες Μοναχοὶ** καὶ Μοναχές κατέρχονταν ἀπὸ τὴν Ἀνατολήν στὴν Νότιο Ἰταλία καὶ στή Σικελία.

Ἀπὸ τὴν Νεάπολιν ἔως τὴ Σικελία ὑπῆρχαν **1500 Μοναστήρια**, χωρὶς νὰ υπολογίσουμε τίς σκήτῆς καὶ τὰ ἀσκητήρια. Ἀπὸ αὐτὰ μόνον **τὰ 400 Μοναστήρια** εὐρίσκοντο στὴν Καλαυρία. Ἀπὸ τὴν εἰκονομαχίαν μέχρι τὸν 10^{ον} αἰῶνα ἱδρύθησαν ἀκόμην καὶ στὴν Μεσοβιβρινῇ Ἰταλίᾳ πάνω ἀπὸ 200 Ἑλληνι-

κὲς Μονές. Ἀναφέρεται πῶς, ὁ Νορμανδὸς Δούκας Ρογήρος (1071-1101 μ. Χ.) προσετέθηκε νὰ κἀν Ἰατίνους τὸς Ἐπισκόπους τῆς Καλαυρίας, ἀλλὰ ἀνέδρασε βίαια ὁ πόλεμος. Γι’ αὐτὸ τὸ λόγον ὁ **ἐκλιντισμὸς** κράτησε πολλοὺς αἰῶνας καὶ ἐπέτευχεν ἐν μέρει με’ τὴν βία. Ἀλλὰ οἱ ἐπιτυχάνονται με’ τὴν βίαν δὲν ἐχεῖ βαθεὴ καὶ μόνιμα ἀποτελέσματα.

Εἶναι γνωστὸ ἐπίσης πῶς, καὶ στὴν Ρώμῃ οἱ Ἑλληνες κατεῖχον κυρίαρχον θέσι. Ἐτοῖς μέχρι τὸν Γ’ αἰῶνα στὸ θρόνον τῆς Ρώμης ἀνῆλθον πολλοὶ καὶ Ἑλληνες καὶ ἔγνον Πάπες. Γνωρίζομε ὅτι δέκα (10) ἐξ αὐτῶν ᾔσαν ἀπὸ τῆς Μεγάλῃ Ἑλλάδῃ (οἱ δύο ᾔσαν ἀπὸ τὸ Ρισιάνο τὴν Πατρίδα τοῦ Ἁγίου Νεῖλου ἱδρυτοῦ τῆς Μονῆς Κυριακοφώρης), ἐπτά (7) ἀπὸ τὴν κυρίως Ἑλλάδῃ, ἓνας (1) Κρητικὸς καὶ πέντε (5) ἀπὸ τοὺς Ἑλληνες Ρωμιούς τῆς Συρίας. Σύνολον **εἴκοσι τρεῖς** (23) **Ἑλληνες Πάπες**, υπερπρόσβολον 10 περίπου μὴ Ἑλλήνων. (Βλέπε Ο.Τ. 31-7-2015, **«ΠΩΣ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΘΑ ΠΟΛΕΜΗΣΟΥΝΘΕ, ΘΑ ΚΙΝΗΣΟΥΝΤΕ ΚΑΙ ΘΑ ΚΑΤΑΡΤΗΖΟΥΜΕ ΤΟΝ ΠΑΠΙΣΜΟΝ**»).

Ἀναφέρουμε καὶ ἓνα ἀκόμην ἐνδοκτικὸ στοιχεῖο. Κατὰ τὰ τριακόσια πρώτα χρόνια ἀπὸ τὴν ἱδρυσί τῆς Ἱ. Μονῆς Κρυπτοφώρης τὸ 1004 μ.Χ., καὶ πρὸ τοῦ Σχίσματος, ἀπὸ τοὺς τριάκοντα ἐξ (36) **Καθηγουμένων** μόνο οἱ δύο δὲν εἶχαν Ἑλληνικὰ ὀνόματα, ὁ Δομένικος καὶ ὁ Φραγκίσκος.

Δυστυχῶς, στὴν Μεγάλῃ Ἑλλάδῃ τῆς Νοτίου Ἰταλίας πολλοὶ Ἑλληνες ἐκλιντισμὸν καὶ ἐκβάρβαρισθησαν. Ποτὲ ὁμως δὲν ἐληνομόνησαν τὸν πόνον τῆς καρδίας τους. Γι’ αὐτὸ καθέωρα καὶ πᾶν πένθημιν γιορτῇ γιὰ τὴ χαμένη τους Ἑλληνικότητά. Σ’ αὐτὴ τὴν ἐκδήλυσιν, με’ πολλὰ δάκρυα μιλοῦσαν στὸ σταλνικὰ γιὰ τὴ χαμένη τους συνεδήσι.

Αι αποφάσεις των δικαστηρίων δεσμεύουν τὸν Ὑπουργὸν Παιδείας <i>Τὸ ῥ. κ. Ἰωάννου Τάσης, Θεολόγου</i> Ὁ Ὑπουργὸς Παιδείας, Ἐρευνας καὶ Θρησκευμάτων κ. Νίκος Φίλης ἀπάντησε στὴς 14 Ἰανουαρίου 2016 εἰς ἐπίκαιρη ἐρώτηση τοῦ κ. Γεωργίου Λαζαρίδη, Βουλευτῆς Β΄ Θεσσαλονίκης τῶν Ἀνεξαρτήτων Ἑλλήνων σχετικά με τὸν μόνιμο διορισμὸν τῶν ἐπιτυχόντων φιλολόγων στὸν διαγωνισμὸ τοῦ ΑΣΕΠ/Π 2008-2009, ποὺ βρίσκεται εἰς ἐκκρεμότητα. Δὲν θὰ ἀναφερθοῦμε στὴν οὐσία τῆς ἀπάντησης τοῦ Ὑπουργοῦ. Ἐχουν ὁμως ἰδιαιτέρα ἀξία τρεῖς ἀποστοφές τοῦ λόγου τοῦ Ὑπουργοῦ κατὰ τὴν ἀπάντησή του, με τὴς ὁποῖες ξεκαθαρίζει ὁ ἴδιος τὴν υποχρέωσή του νὰ ἐφαρμοῖ- ζεῖ τὴς τελεσιδικες ἀποφάσεις τῶν ἐλληνικῶν δικαστηρίων. Συγκεκριμένα στὴν πρωτολογία τῆς ἀπάντησής του μετὰξὺ ἄλλων ὁ Ὑπουργὸς κ. Νίκος Φίλης ἀνέφερε: «...Εἶναι προφανές ὅτι ἀναμένουμε τὴς ἀποφάσεις ἐπὶ τῆς οὐσίας τῶν διοικητικῶν δικαστηρίων, ποὺ Ἐφ'επειὰ καὶ δεσμεύει τὴ διοίκηση ὁποιαδήποτε ἀπόφαση ληφθεῖ... Ἄν ἐν τῷ μετὰξὺ προκύψουν καὶ ἄλλες τελεσιδικες ἀποφάσεις ποὺ κρύνουν ὁτι παράνομα ἐμε- ναν ἐκτὸς ὑπηρεσίας ἐκπαιδευτικοί, ἐπαναλαμβάνω ὅτι βεβαίως καὶ θὰ συμμορφωθοῦμε. Ὑποχρεωμάστε νὰ συμμορφωθοῦμε». Στὴ δεύτερο- λογία τῆς ἀπάντησής του ὁ Ὑπουργὸς ἀνέφερε ἐκ τρίτου ὅτι «...Ἐπανα- λαμβάνω διὰ δεσμευόμεστε ἀπὸ τὴς ἀποφάσεις τῶν δικαστηρίων». Ὅρθως λογιζέται ὁ Ὑπουργὸς ὅτι οἱ τελεσιδικες ἀποφάσεις τῶν δι- καστηρίων δεσμεύουν τὴν ἡγεσία τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας. Μολοντοῖ κάπὶ τέτοιο θὰ πρέπει νὰ θεωρεῖται αὐτόνοτον, οἱ συγκεκριμένως ἀνα- φορές τοῦ Ὑπουργοῦ ἀποκτοῦν ἀξία λόγῳ τῆς προσπάθειας προσφά- τως κάποιων κύκλων νὰ ἀνοίξουν καὶ πάλι τὸ ζήτημα τῶν ἀπαλλαγῶν τῶν μαθητῶν ἀπὸ τὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν. Τὸ ζήτημα ἔχει ὡς γνωστὸν λυθεῖ μὲ τελεσιδικες ἀποφάσεις τῶν δικαστηρίων καὶ συγκεκρι- μένα τὴν Ἀπόφαση 115/2012 τοῦ Διοικητικοῦ Ἐφετείου Χανίων, τὴν Ἀπό- φαση 301/2014 τοῦ Διοικητικοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν, καὶ τὴν Ἀπόφαση 1/2015 τοῦ Τριμελοῦς Συμβουλίου τοῦ Διοικητικοῦ Ἐφετείου Χανίων. Οἱ ἀποφάσεις αὐτές προφανῶς δεσμεύουν τὴν ἡγεσία τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας, ὅπως καὶ ἐκείνες ποὺ ἀφοροῦν τὸ διορισμὸ τῶν φιλολόγων καὶ γιὰ τὴς ὁποῖες ὁ Ὑπουργὸς παραδέχεται τὴν υποχρεωτικότητα τῆς ἐφαρ- μονῆς τους. Ἐτοιμένως κάθε προσπάθεια ἀνακίνησης τοῦ ζητήματος τῶν ἀπαλλαγῶν ἀπὸ τὰ Θρησκευτικά, μὲ ὁποιαδήποτε μεθοδὸευσί κὶ ἂν ἐπιχειρεῖται, εἶναι ἀκυρή καὶ λανθασμένη καθὼς ἀφορὰ ζήτημα γιὰ τὸ ὁποῖο τελεσιδικα ἔχει ἀποφανθεῖ ἡ ἐλληνικὴ δικαιοσύνη. Τέλος, ἂς μὴν υποβαθμίζονται οἱ προβλήμαίς τῶν προαναφερθέντων δικαστικῶν ἀποφάσεων πέραν τοῦ ζητήματος τῶν ἀπαλλαγῶν καὶ γιὰ τὸ περιεχόμενο τοῦ μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν, γιὰ τὸ ὁποῖο ἐπιπλέον ἱσχύουν καὶ παλαιότερες ἀποφάσεις τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐκκληρείας.
--

Σεβ. Κονίτης: «Τά χριστιανικά νιάτα εúρískονται εἰς τὰς ἐτάλξεις τοῦ χρέους»

Ἀγαπητοί μου Φοιτηταί,

Κατὰ πρώτον λόγον, νὰ εὐχηθῶ ἐυλόγημένον παρά Κυρίῳ τὸν Νέον Ἐναντίον τῆς χρησιότητός Του, ἐν ὑνεία, ἀνιασμῷ καὶ πνευματικῇ χαρᾷ.

Κατὰ δεύτερον λόγον, νὰ ἐκφρά- σω τὴν βαθεῖαν χαράν μου διὰ τὴν ἡμερίδα, τὴν ὁποῖαν διοργανώετε σήμερον, Τρίτην, 12ην Ἰανουαρίου 2016, πρὸς τιμὴν καὶ δόξαν τοῦ νε- οφανοῦς Ἁγίου Πορφύριου, μὲ θέ- μα: «Ὁ Ἅγιος Πορφύριος καὶ οἱ Νέοι». Εἰς καιροῦς, ὡς αὐτοὶ τοὺς ὁποῖους διερχόμεθα, κατὰ τοὺς ὁποίους διὰ μὲν τὰ πνευματικά καὶ τὰ ἐθνικά θέματα ἐπικρατεῖ, γε- νικῶς, ἀδιαφορία, διὰ δὲ τὰ κοινά, καθημερινὰ ζήτήματα, τὸ ἐνδιαφέ- ρον τῶν πολλῶν καὶ δὴ καὶ νέων ἀνθρώπων στρέφεται πρὸς τὰ ὑλικά, συχνὰ δὲ καὶ τὰ ἐφάρματα, πρωτοβουλία, ὡς ἡ ἰδική σας, το- νώων τὴν πίστιν καὶ τὴν ἐλπίδα, ὅτι τὰ χριστιανικά νιάτα εὐρίσκονται εἰς τὰς ἐτάλξεις τοῦ χρέους, ποὺ ἔχουν· καὶ ἔχομεν ὅλοι· διὰ τὴν δό- ξαν τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ ἔθνους.

Παραίτησις τοῦ Σεβ. Καρπενησίου

Παραθέτομεν μέρος δημοσιεύμα- τος τοῦ Εὐρυτανικοῦ Παλμοῦ τῆς 15ης Ἰανουαρίου 2016:

«Συμφύνα με ἀποκλειστικὰς καὶ ἀσφαλεῖς πληροφορίες τοῦ «Εὐρυ- τανικοῦ Παλμοῦ» ὁ Μητροπολίτης Καρπενησιῦ Νικόλαος ἐνῷ παρα- τήθηκε καὶ ἔχει θέσει στή διάθεσιν τῆς ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τὴν παραίτησιν τοῦ ἡΔΙΣ τοῦ μῆνους Ἰανουαρίου, ποὺ ὁλοκλή- ρωσε τὴς ἐργασίας τῆς δὲν συζητήσῃ τὸ θέμα. Τὸ γεγονός ποὺ δὲν ἐξεραν τὴν παραίτησιν αὐτὴ τὴν ὥρᾱ στὴ ΔΙΣ ὀφείλεται στὸ ὅτι ὁ Ἀρχιεπίσκο- πος δὲν θέλει νὰ δώσει πολὺ χρόνον στοὺς ἐνδιαφερομένους γιὰ διαβου-

«Ὁ Πρωθυπουργὸς νὰ ζητήσῃ συγγνώμην»

Παραθέτομεν μέρος ἀπὸ ἄρθρον τοῦ Σεβ. Μητρ. Κισάμου, ὡς αὐτὸ ἀνηρτήθη εἰς Orthodoxy- info.gr τῆς 9ης Ἰανουαρίου 2016:

«Κανεῖς δὲν ἀρνεῖται τὰ δικαιο- ματα τῶν πάσης φύσεως ἰδιαιτερο- τητῶν καὶ μειονηγιῶν, τὸ διαπορε- τίται, ἔστω καὶ ἂν διαφωνεῖ μαζί του. Ὅμως τὸ νὰ ἀμβλύνεται ἡ συνειδή- σις ἐνὸς λαοῦ μὲ νόμους ποὺ τορπι- λίζουν τὸ μέλλον του, αὐτὸ εἶναι ση- μεῖο τῶν καιρῶν... Θὰ περιέριμα λοιπὸν ἀπὸ τὸν Πρωθυπουργὸ τῆς χώρας μου νὰ ζητήσῃ συγγνώμην ἀπὸ τὸ λαὸ του γιὰ τὰ λάθη ὅλων τοῦ πολιτικοῦ συστήματος ποὺ ὀδήγησαν, αὐτὸ τὸν πέρασαν καὶ ἀπορρίκνητον λαὸ, στὴν ἐξθλίω- σιν, τὴν ἀνεργία, τῆς «οὐρέας», τὰ συσσίτια, τὴν μετανάστευσιν, τῆς Α- ποθυμῆς στὰ σχολεῖα, τῆς μεγαλο- λυγῆς καὶ τῆς αὐτοκτονίας... Ἀντὶ αὐτοῦ τὸν ἄκουσα νὰ ζητᾷ συγγνώμην, γι- ατί στὴν Ὁρθόδοξὴ Ἑλλάδα τὸν θυ- σιών καὶ τὸν ἀγνώνων, τοῦ Σουλίου

Ὁμολογία ἀδικήματος κατὰ τὴν ψήφισιν τοῦ συμφωνοῦ

Εἰς τηλεοπτικὴν ἐκπομπὴν ὁ κ. Γρ. Βαλιανόπου, ἀκριβήστῃ τῶν δι- καιωμάτων τῶν ὁμοφυλοφίλων, παρεδέχθη ὅτι ὑπῆρχε κάποιον εἰδούς προσανενηνσίος με τοὺς δημοσιογράφους, ὥστε νὰ λάβουν πλάνα κατὰ τὴν ὥραν τοῦ σποτα- σμοῦ ὁμοφυλοφίλων ἐντὸς τῆς Βουλῆς μετὰ τὴν ψήφισιν τοῦ «συμφωνοῦ», ἀλλὰ καὶ ὅτι ἐνῆεν ὄντως παραβίασις τοῦ κανονισμοῦ τῆς Βουλῆς. Ἐφ' ὅσον ὁ ἴδιος ὁμο- λογεῖ ὅτι τὸ ἄλον σκηνικὸν ἦτο «σπτημένο», διὰ νὰ προκαλέσουν,

ἀλλὰ καὶ ὅτι συνέβη ὑπαπόητη τῶν παρεριρκομένων ὁμοφυλοφίλων παραβίασις τοῦ κανονισμοῦ τῆς Βουλῆς, ἡ ὁποία εἶναι τὸ σύμβολον τοῦ ἔθνους καὶ τῆς Δημοκρατίας, δὲν θὰ παρέβημι κανεῖς Εἰσαγγε- λεύς αὐτεπαγγέλτως νὰ ζητήσῃ εὐθύνας; Κανεῖς πολιτὸς δὲν ἔχει εὐθύνην; Ὁ Φρούραγος δὲν θὰ κλειθεῖ εἰς ἀπολογίαν; Αἱ δικαστικαὶ ἀρχαὶ δὲν παρεμβαίνουν, διότι ἔχουν πολιτικὴν ἐντολήν ἡ δι' ἄλλην αἰτίαν.

Ἡ θέσις τῆς Ἱερᾶς Συνόδου διὰ τὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος συνήλθε στὴν ἀπο- γευματικὴν Συνεδρίασιν τῆς τῆς 12.1.2016 ἀπὸ κοινοῦ με τοὺς Κο- σμητόρους καὶ Προέδρους Τμημά- των τῶν Θεολογικῶν Σχολῶν Ἀθη- νῶν καὶ Θεσσαλονίκης καὶ ἐκτρο- σώπους ἐπιστημονικῶν συλλόγων Θεολόγων, καὶ καὶ συζητήσουν τὸ θέμα τῆς διδασκαλίας τοῦ μαθήμα- τος τῶν Θρησκευτικῶν στῇ Μέσῃ Ἐκπαίδευσιν.

Στῇ Συνεδρίασιν εἰσηγήθηκε τὸ θέμα ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολί- της Ναυπλίου καὶ Ἀγίου Βλασίου κ. Ἰερόθεος, ὁ ὁποῖος ἐπικέντρωσε τὸ ἐνδιαφέρον στὸ περιεχόμενο τοῦ μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν, παρουσίασε τὰ δύο Ἀναλυτικὰ Προγράμματα Σπουδῶν (τὸ ἱσχύον καὶ τὸ νέο προτεινόμενο Πρόγραμ- μα), καὶ κατέληξε σὲ συνθετικὴν πρόταση, ὥστε νὰ ἐπικεντρωθῇ ἡ προσπάθεια περαιτέρω ἐμπλουτι- σμοῦ τοῦ τρέχοντος Προγράμμα- τος Σπουδῶν καὶ ἐπ' αὐτοῦ νὰ γί- νωνιν προσεθῆκες σὲ ἐπιστημονικὴ βάση, χρησιμοποιοώντας χρήσιμα στοιχεία τοῦ νέου Ἀναλυτικοῦ Προ- γράμματος Σπουδῶν. Οἱ παριστά- μενοι ἐκπρόσωποι Θεολογικῶν Σχολῶν ἐπίσπευσαν τὴν εἰσηγήσιν ὡς συγκροτημένην καὶ ἀναλυτικὴν.

Στῇ σημερινῇ Συνεδρίασιν τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου ἐγινε εὐρύτατη συζήτηση μετὰ τῶν Συ- νοδικῶν Ἀρχιερέων ἐπὶ τῆς πρῶτα- σης τοῦ Σεβασμιώτατου Μητροπο- λίτη Ναυπλίου καὶ Ἀγίου Βλασίου καὶ ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τὴν ἀποδέχθη- κε καὶ κατέληξε στὰ ἑξῆς:

Στῇ σημερινῇ Συνεδρίασιν τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου ἐγινε εὐρύτατη συζήτηση μετὰ τῶν Συ- νοδικῶν Ἀρχιερέων ἐπὶ τῆς πρῶτα- σης τοῦ Σεβασμιώτατου Μητροπο- λίτη Ναυπλίου καὶ Ἀγίου Βλασίου καὶ ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τὴν ἀποδέχθη- κε καὶ κατέληξε στὰ ἑξῆς:

1. Ἡ διαδιδόμενη ἄποψη ὅτι τὰ βιβλία τοῦ μαθήματος τῶν Θρη- σκευτικῶν εἶναι κατηχητικά καὶ ὁμολογιακά εἶναι ἐσφαλμένη ἔως καὶ παραπλανητική. Ὁ χαρα- κτήρας τῶν συγχρονων βιβλίων κτῆρας Χώρα μας εἶναι γνωσιολο- γικὸς καὶ πολιτιστικὸς μὲ θρησκευ- ολογικὴ ἀναφορά. Ἡδὴ ἡ διδασκό-

μενὴ ὕλη εἶναι σημαντικὰ ἐμπλουτι- σμένη στὶς τάξεις τοῦ Λυκείου μὲ γνωστικὸ ὕλικο γιὰ ἄλλα θρησκεί- ματα καὶ δόγματα καὶ μὲ ευκαιρίες προβληματισμοῦ γιὰ τὴς θρησκευ- τικῆς καὶ ἠθικῆς διαστάσεις σύγχρο- νων προβλημάτων.

2. Τὸ γεγονός ὅτι τὸ ἱσχύον πρόγραμμα σπουδῶν κυριαρ- χεῖται ἀπὸ τὴν παρχογὴ γνώσε- ων γύρω ἀπὸ τὴν ὀρθόδοξὴν θρησκευτικὴν παράδοσιν τοῦ τό- που δὲν τὸ μετατρέπει ἀπὸ μά-θημα θρησκευτικῆς μόρφωσης σὲ διδασκαλία προσηλίτισμοῦ τῶν μὴ ὀρθοδόξων μαθητῶν ἡ κα- τηγήσεως τῶν ὀρθοδόξων μα-θητῶν, οὐδὲ ἀπειθεύονται ἀποκεί- μενα στὸς τελεστικούς. Κατ' ἀνάγ- κην ἡ διδασκεία ἵπλ πρέπει νὰ λαμ- βάνει ὀψ' ὅψιν τὰ τοπικά, ιστορικά, θρησκευτικὰ καὶ πληθυσμιακά συμ- φράζόμενα τῆς ἐλληνικῆς σχολικῆς τάξης καὶ τὸν στόχον τῆς ὁμαλῆς ἐναξίας τῶν μαθητῶν στὴν ἐλληνικὴ κοινωνία, ποὺ κατὰ πλειοψηφία ἀσπάζεται τὸ Ὁρθόδοξον Χριστι- ακὸν δόγμα. Ἰσχυρίζοιτο περὶ ὁδὸν ὁμολογιακοῦ χαρακτήρος ἐκκινοῦν ἀπὸ ἀρνητικὴν προῖδεάσιν γιὰ τὸ μά-θημα καὶ τὸν ρόλο τῶν ἐκπαιδευ- τικῶν, ἐπιστημονων θεολόγων, ὡς φορέων θδθεν θρησκευτικοῦ μισ- σιοναρισμοῦ στὸ ἐλληνικὸ σχολεῖο.

3. Παλαιῆς καὶ πρόσφατης ἀποφάσεις διοικητικῶν δι- καστηρίων, ποὺ ἐρμηνεύουν ἡ διδασκαλία τῆς Ὁρθοδόξου Θεο- λογίας, ποὺ διακρίνεται γιὰ τὴν ἀγάπην, ἀνεκτικότητα, εἰρηγικήν διάθεσιν καὶ εἶναι ἀππληγμένη διδασκαλίας τοῦ μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν μὲ κύρια βάση τὴν ὀρθόδοξον χριστιανικὴν παράδοσιν καὶ μὲ δικαίωμα ἀπαλλαγῆς γιὰ ὁσους δὲν εἶναι ὀρθοδόξοι χριστι- ανοί. Παράλληλα, ὅπως ἔχει ἐξηγή- σει τὸ Εὐρωπαϊκὸν Δικαστήριον, τὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν πρέπει νὰ διέπεται ἀπὸ τὴς ἀρχῆς τῆς ἀνι- κειμενικότητας καὶ τοῦ πλουραλι- σμοῦ, οἱ ὁποῖες δὲν παραβιάζονται

Ὁ Γραμματεὺς Θρησκευμάτων ἐπικρίνει τὴν Ἱερὰν Σύνοδον διὰ τὴν θέσιν τῆς περὶ τῆς ἀποτεφρώσεως

Ἡ Κυβέρνησις παρέχώρησε τὴν ἐλευθερίαν εἰς τοὺς Δημοτικούς φο- ρεῖς νὰ προχωρήσουν εἰς τὴν κατα- σκεπὴν μονάδων ἀποτεφρώσεως, ἔστω ὥστε νὰ ὁλοκληρωθῇ τὸ σχέ- διον ἐξαθλίψεως τοῦ ἐλληνικοῦ λαοῦ, ὁ ὁποῖος εἶναι ἔδῳ ἐπὶ θῆ- σος ἀντιμετωπιζέται ὡς μὴ ἔχον καμίας ἀπολύτως ἁξίας. Ἡ Ἱ. Σύνο- δος ἐξέδωσε τὴν 14ην Ἰανουαρίου 2016 τὸ ἀκόλουθον ἀνακοινωδέν:

«Ἡ Διαρκὴς Ἱερὰ Σύνοδος... ἀσχολήθηκε μὲ τὸ ἐκκρεμές νομο- σχέδιο με τίτλο «Μέτρα γιὰ τὴν ἐπι- τόνωση τοῦ κυβερνητικοῦ ἔργου καὶ ἄλλες διατάξεις», κατὰ τὸ ἀρθρον 21 τοῦ ὁποῖου καθέναν μπορεί νὰ ἐπι- λέξει, μετὰξὺ ἄλλων, τὸν «τύπο τε- λετῆς τῆς κηδείας» τοῦ καὶ ἡ δήλωσις αὐτὴ εἶναι ὑποχρεωτικὴ γιὰ ὅλα τὰ ὅργανα ἡ ὑπηρεσίες «ποῦ ἐπιμε- λοῦνται τῆς ταφῆς τοῦ νεκροῦ», ἀρκεῖ νὰ μὴ προσκορθεῖ σὲ «κανό- νες δημοσίας τάξης, ὑνιενῆς ἡ στὰ χρυσὰ τῆθον». Μὲ τὴν παραπάνω γε- νικὴ διατύπωση παραβιάζεται ἡ θρησκευτικὴ ἐλευθερία τῆς ὀρθόδο- ξης Ἐκκλησίας, οἱ ἱερεῖς τῆς ὁποίας δὲν μποροῦν διὰ νόμου νὰ υποχε- ρωθοῦν νὰ τελέσουν ἐξόδιο ἀκολου- θία, ἐὰν κάποιος ζήτησε θρησκευ- νικὴν κηδείαν, ὁλὰ με τὴν ἴδια ἡ ἄλλη δήλωσις εἰχε ἐπιλέξει τὴν ἀποτέφρω- σιν τῆς σοροῦ τοῦ.

Ὑπενθυμίζεται ὅτι κατὰ τὴν σύγ- χρονην δικαιοσύνη καὶ κατ' εὐφη- μισμὸν «ἀποτεφρώσεως» μετὰ τὴν καύσιν τῆς σοροῦ δὲ κλῖβανο, ὁ ἀνθρώπινος σκελετὸς ρίχνεται σὲ ἠλεκτρικὸ σπαστήριον (μῖλερ, cremator), θρυμματίζεται καὶ μετατρέπε- ται σὲ σκόνη. Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἀρνε- ται σὲ σκόνη. Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἀρνε-

Ὁ Γραμ. Θρησκευμάτων διαφωνεῖ με τὴν Ἱ. Σύνοδον

Ὁ κ. Γεώργιος Καλαντζῆς πι-

μόνο καὶ μόνο ἐπειδὴ τὸ μάθημα ἀναφέρεται κατὰ κύριο λόγον στὴν κυρίαρχη θρησκευτικὴ παράδοσιν τοῦ οἰκείου κράτους.

4. Ἡ παρέλευσις μερικῶν ἐτῶν ἀπὸ τότε ποὺ ἐγράφησαν τὰ βι-βλία ποὺ διδάσκονται στὴν Μέ-ση Ἐκπαίδευση δικαιολογεῖ τὴν ἐπικαιροποίησιν τους. Παρμε- νοντας στὴν ἴδια μεθοδολογία τοῦ ἱσχύοντος Προγράμματος Σπου- δῶν ὁσον ἀφορὰ στὴν ἱστορικὴ ὀργάνωση τῆς ὕλης, εἶναι δυνατὸν νὰ ὑπάρξουν προσεθῆκες, οἱ ὁποῖες διευρύνουν τὸ θρησκευτικὸν, ἰδε- ολογικὸ καὶ πολιτιστικὸ πεδίο τῆς ὕλης μὲ σκοπὸ τὴν ἐπαύξηση τῆς μορφωτικῆς ἀξίας καὶ συμβολῆς τοῦ στὴν ἐκπαίδευσιν τῶν νέων. Προτείνεται αὐτές οἱ προσεθῆκες νὰ γίνωνιν στὸ τέλος κάθε βιβλίου, ὥστε οἱ μαθητῆς, τῶν ὁποίων ἡ πλειοψηφία ἀνῆκε στὴν Ὁρθόδοξὴ Ἐκκλησία, ἀλλὰ καὶ ὁσοι μὴ ὀρθό- δοξοι μαθητῆς ἐπιθυμοῦν νὰ ἀπο- κτήσουν σφαιρικὲς γνώσεις γιὰ τὴν θρησκευτικὴ καὶ πολιτιστικὴ παρά- δοσιν τοῦ τόπου μας, νὰ ἀποκτή- σουν συγκροτημένην εἰκόνα.

5. Στὴν ἐποχὴ μας ποὺ ἱσχυ- ροποιοῦνται φονταμενταλι- στικὲς ἀπόψεις ἄλλων θρη- σκειῶν, ἀντικεινικῶς τάσεις παραθρησκευτικῶν φαινομέ- νων καὶ ἐπικινδύνων σκετῶν, ἡ διδασκαλία τῆς Ὁρθοδόξου Θεο- λογίας, ποὺ διακρίνεται γιὰ τὴν ἀγάπην, ἀνεκτικότητα, εἰρηγικήν διάθεσιν καὶ εἶναι ἀππληγμένη διδασκαλίας τοῦ μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν μὲ κύρια βάση τὴν ὀρθόδοξον χριστιανικὴν παράδοσιν καὶ μὲ δικαίωμα ἀπαλλαγῆς γιὰ ὁσους δὲν εἶναι ὀρθοδόξοι χριστι- ανοί. Παράλληλα, ὅπως ἔχει ἐξηγή- σει τὸ Εὐρωπαϊκὸν Δικαστήριον, τὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν πρέπει νὰ διέπεται ἀπὸ τὴς ἀρχῆς τῆς ἀνι- κειμενικότητας καὶ τοῦ πλουραλι- σμοῦ, οἱ ὁποῖες δὲν παραβιάζονται

«Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος προσκάλεσε τὰ Μέλη τῆς Ἐπιτροπῆς Διαρθοδοξῶν καὶ Διαχριστιανικῶν Σχέσεων, τοὺς Σεβ. Μητροπολίτες Περιστερίου κ. Χρυσόστομο, Δημητριάδος κ. Ἰνάνιο καὶ Μεσσηνίας κ. Χρυσόστομο προ- κειμένου νὰ ἐνημερωθεῖ γιὰ τὴν σύγ- κλησιν τῶν Προκαθημένων τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, ποὺ θὰ πραγματοποιηθεῖ στῇ Γενεῇ ἀπὸ τῆς 21 ἕως τῆς 28 Ἰανουαρίου 2016, καθὼς καὶ γιὰ τὰ θέματα ποὺ πρόκε- ρται νὰ συζητηθῶν. Ἀπορροιστικὴ νὰ ἐκπρωσθητοὶ τὸν Μακαριώτατο δὴν ἐν λόγῳ σύγκλησιν ὁ Σεβ. Μη- τροπολίτης Ἡλείας κ. Γερμανὸς συν- οδευόμενος ἀπὸ τοὺς Σεβ. Μητρο- πολίτες Περιστερίου κ. Χρυσόστομο καὶ Μεσσηνίας κ. Χρυσόστομο.

Ὁ Γραμματεὺς Θρησκευμάτων ἐπικρίνει τὴν Ἱερὰν Σύνοδον διὰ τὴν θέσιν τῆς περὶ τῆς ἀποτεφρώσεως

στεῖν ὅτι εἶναι ὑπεράνω τῆς Ἱ. Συν- ὁδου, ὥστε νὰ θεωρηθῇ ὅτι ἡ ἀπόφασις τῆς Συνόδου εἶναι κατὰ τὸν δικαιο- μᾶτιον τῶν πολιτῶν; Ὡ, τῆς ἀπι- στίας καὶ τῆς ἀγαρησίας! Ὁ Ἀρχι- επίσκοπος εἶχε ζητήσει προσωπικὴν χάριν ἀπὸ τὸν Πρωτόμνηγον, διὰ

τέας Θρησκευμάτων εἶμαι υποχρεω- μένος νὰ ὑποστηρίξω τὴν ἀναγκασι- τητα νὰ γίνονται ἀπολύτως σεβαστέ- οἱ ἐπilogες τῶν πιστῶν γιὰ τὸ κρίσι- μο θέμα τῆς μετὰ θάνατον διάθεσιν τῆς σοροῦ τοῦ σύμφωνα με τῆς θρη- σκευτικῆς τῶς πεποιθήσεως. Ὁ μου- σουλμάνο δὲν ἐπιτρέπουν οὐτε τὴν ἐκταφὴ ὅπως καὶ οἱ Ἑβραῖοι. Δὲν εἶναι, λοιπὸν, μόνο ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ποὺ ἀνδρᾶρ στὴν καύσιν τῶν νεκρῶν. Τὸ κράτος πρέπει νὰ παρέχει στοὺς πολῖτες ποὺ ἐπιθυ- μοῦν τὴν καύσιν τὴ δυνατότητα νὰ τὸ πράττουν. Σεβόμεστε τοὺς πάντες καὶ πρέπει οἱ ἀνθρώποι νὰ ἔχουν τὸ δικαίωμα τῆς ἐπιλογῆς».

Ὁ πρώην Κοσμητῶρ τῆς Θεολ. Σχολῆς Ἀθηνῶν ἐκθέτει τὴν Σχολήν

Ὁ κ. Μάριος Μπέγχοις ἐδεώρησεν ὅτι ἡ Ἱ. Σύνοδος δὲ πρέπει νὰ «ἐκσυγχρονίσῃ» τὰς ἀπομειε τῆς! Αὐτὰ διδάσκονται εἰς τὰς Θεολο- γικὰς Σχολὰς; Αὐτοὺς «ἐκσυμῶσε» τὴν Σχολήν; Συμφωνοὶ πρὸς τὴν ἐφημερίδα «ΕΘΝΟΣ ΤΟΥ ΣΑΒ- ΒΑΤΟΥ» τῆς 16ης Ἰανουαρίου 2016:

«Θεολογικά ἡ ἀποτέφρωσις δὲν γίνεται δεκτὴ. Συμνεπὶς ἡ ἀποψη τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἡ ἀναμενόμε- νη. Σὲ κάθε περιπτώσιν τὸ θέμα αὐτὸ εἶναι λεπτό καὶ δύσκολο καὶ χρειάζεται νὰ ἀντιμετωπιζέται με εὐαισθησία. Ἡ στάσις τῆς Ἐκκλη- σίας εἶναι φρόνημ. Ὅμως θὰ περιέ- μενε κανεὶς νὰ εἶναι περισσότερο προσηθημένη καὶ τομηρη ἀπὸ πλαιοσι τῆς σύγχρονης κοινω- νίας».

«Ἡ Ἐκκλησία κάνει ἀναφορά σὲ ἕνα ζήτημα ὕψιστης σημασίας γιὰ τοὺς ὀρθοδόξους χριστιανούς. Ἐχεῖ χρός νὰ μιλᾷ γιὰ τὸ θέμα αὐτὸ καὶ ἡ γλῶσσα ποὺ χρησιμοποιοῖ ἡ Ἱερὰ Σύνοδος εἶναι αὐτὴ ποὺ κατὰ τὴ γνώ- μη τους ἀντιστοιχεῖ στὴ βαρύτητα τοῦ ζητήματος. Ἐγὼ ὡς γενικός γραμμα-

τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ ὁ Ἀσπὴρ Θεολογικῆς

Ἱανουαρίου 2016: «Ἀντιστορα ἐκίνησεν νὰ μετρά ὁ χρόνος γιὰ τὴν ἐκδίκασιν τῆς διε- κδικητῆς ἀγωγῆς ποὺ κατέθεσαν ἡ Ἱερὰ Μητρόπολι Ζακύνθου καὶ ἡ Ἱερὰ Μονὴ τοῦ Ἁγίου Ἰωαννῶν τῶν Κρημνῶν γιὰ τὴν ὑπόθεσιν τῆς ἀγο- στῆς τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας νὰ ἀκυρώσει αὐτὴ τὴν δραματικὴν ἐξέ- λειν γιὰ ὁλόκληρον τὸ ἔθνος.

Οἱ Τοῦρκοι πανηγυρίζουν γι' αὐτὴ τὴν κατάκτηση ἐλληνικοῦ ἐδάφους ὡς ἑξῆς: Ἐνδεικτικὰ τὰ δημοσιεύ- ματα ποὺ τοιρκικοῦ Τύπου. Ἡ ΑΚ- ΣΑΜ σὲ δημοσίευμα σχετικά με τὴν πώλησιν τοῦ Ἀστέρα Βουλγαγιμένης ἀναφέρει ὅτι «Ἐὲ κοινοπραξία τουρ- κικῆς καὶ ἀραβικῆς ἐταιρείας που- λήθηκε τὸ μαργαριτάρι τῆς Ἀθῆ- νας», σημειωνόμεντας παράλληλα ὅτι τὸ 15% τῶν μετοχῶν τῆς κοινο- πραξίας τὸ κατέχε ὁ ὁμιλος Dogus Holding. Ἐνδεικτικοὶ τίτλοι στῆς ὑπόλοιπες ἐφημερίδες:

MILLIYET: «Τοῦρκος ἐπενδυτὴς στὸ ἱενοδοχεῖο Astir Palace στὴν Ἀθήνα». CUMHURİYET: «Τοῦρκος μέτοχος στὸ ἐλληνικὸ Astir Palace». BUGÜN: «Πωλήθηκε ἐναντι 400 ἐκ. ευρώ, τοῦρκικο «ἄγγιμα» στὸν Ἀστέρα». SOZCU: «Τοῦρκο ἐπενδυτὴς ἀγόρασαν ἱενοδοχεῖο στὴν Ἀθήνα». YENI SAFAK: «Ἀγό- ρασαν τὸ ἐλληνικὸ ἱενοδοχεῖο ἐναντι 400 ἐκ. ευρώ»....».

Ἡ Ἱ. Μ. Ζακύνθου καὶ τὸ «Ναυάγιο»